

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERLE STANLEY GARDNER

'O'LE CIEKSİN !

POLİSYE
ROMAN

103



"Perry Mason
romanlarının
en güzeli.....
The Daily Mirror

A K B A
YAYINEVİ

**AKBA
KİTAPLARINI
OKUDUĞUMUZ
ZAMAN
TÜRKÇENİN
NE
KADAR
GÜZEL
BİR
DİL
OLDUĞUNU
ANLARIZ!**

**HALKIN
SESİ
HAKKIN
SESİDİR**



**YAYINEVİ
İHSAN
URAS**

Original adı :

Calender Girl

Dizgi - Baskı : Hüsnütabiat Matbaası
Kapak Baskısı : Vahdet Matbaası

ÖLECEKSİN!

Erle Stanley Gardner

Çeviren :
Ahmet YILDIRIM



GEORGE ANSLEY	:	Bir mektebin yapılmasını üzeri- ne almış olan müteahhit.
MEREDİTH BORDEN	:	Halkla Münâsebetler Mütehas- sısı
HAMILTON BURGER	:	Başsavcı
DOKTOR CALLİSON	:	Veteriner
BEATRİCE CORNELL	:	Bir model ajansı işleten eski fo- to model
HARVEY DENNİSON	:	Silâh mağazası müdürü
PAUL DRAKE	:	Drake Dedektif Ajansı'nın sâhibi
SAM DREW	:	Başsavcı yardımcısı
ERWOOD	:	Hâkim



FRANK FERNEY	: Dawn Manning'in eski kocası...
MARIANNA	
FROMENT	: Borden'in hizmetçisi
JASPER HORN	: George Ansley'in ustabaşısı
LORETTA HARPER	: Frank Ferney'in sevgilisi
DAWN MANNING	: Foto-Model.. Frank Ferney'in eski karısı
PERRY MASON	: Avukat
EDMOND MORLEY	: Meşhur fotoğrafçı
ALEXANDER	
REDFIELD	: Balistik mütehassısı
DELLA STREET	: Perry Mason'un sekreteri
Komiser TRAGG	: Cinâyet Masası'ndan

AKBA



YAYINEVİ

Bu kitap 1974 yılında Akba Yayınevi tarafından İstanbul'da Tercüme Polis Romanları serisinin 103. kitabı olarak yayınlanmıştır.



(A K B A) kelimesi, (KEDİBAŞI) monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu hükümleri dâiresinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

BİR

Meredith Borden'in mâlikânesi üstü cam kırıklarıyla kaplı yüksek bir duvarla çevriliydi. Bu duvar eve kadar uzanan otomobil yolunu ana caddeye bağlayan demir kapıların bulunduğu yerde hafifçe içeri doğru bir girinti meydana getiriyordu.

George Ansley açık kapılardan geçti ve iki tarafı ağaçlıklı yolda beş yüz metre kadar ilerledikten sonra evin önüne gelebildi. Kontağı kapadı, farların pırlanta tânecikleri gibi parlattığı yağmur damlalarına karşı amansız bir mücâdeleye giren cam sileceklerini bir müddet daha çalıştırdı. Giriştiği bu hareket ona pahalıya mal olacaktı, ama başka türlü de yapamazdı.

Arabadan indi, kapının kenarındaki zil düğmesine bastı, aynı anda kapının üstündeki lâmba yandı. Bir an gözetleniyormuş gibi bir his doğdu içine, sonra kapı bizzat **Meredith Borden** tarafından açıldı.

Meredith Borden : «Ansley misiniz?» diye sordu.

Ansley uzatılan eli sıkarken cevap verdi:

— Evet. Sizi bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama çok mühim bir mesele olmasaydı sizden görüşme ricâ etmek için telefon etmezdim...

— Tabii, tabii... İçeri girsenize. Bu akşam yalnız başınayım, hizmetçiler dışarı çıktılar...

Misâfirine bir viski ikrâm ettikten sonra, Borden, asık yüzüne uymayan sevimli bir sesle, sordu:

— Ne var?

— Doksandördüncü sokaktaki yeni mektebin yapılmasını ben üzerime aldım ama müfettişlerle başım bir türlü dertten kurtulamadı.

Borden'in sesindeki sevimlilik yerini sertliğe bıraktı:

— Neden? Şartnâmeye uymuyor musunuz yoksa?

— Uyuyorum tabii. Fakat müfettişler dâimâ bir kusur buluyor bulunca da bütün yapılan işi yeniden yaptırmaya kalkıyorlar.

Borden'in bakışları şimdi Ansley'in gözlerine dikilmişti, cevap yerine ağzından anlaşılmaz bir ses çıktı.

Müteahhit konuşmasına devâm etti:

— Bu duruma itiraz ettiğim zaman müfettişlerden biri bana dedi ki: «Kahramanlık taslayacağına, gidip Meredith Borden'i görsen çok daha iyi edersin», dostlarımdan biri de aynı tavsiyede bulundu.... Ben de size geldim!

— Benden ne bekliyorsunuz?

— Bu haksız baskıyı durdurmanızı.

Bir sessizlik oldu, sonra Borden müteahhitin gözlerinin içine bakarak sordu:

— Bu işten ne kadar kazanacaksınız?

— Her şey yolunda giderse aşağı yukarı elli bin dolar.

— Bana şartnâmenin bir kopyasıyla müfettişlerin yaptığı tenkitlerin listesini gösteren bir not bırakın. Bu tenkitlerin haksız olduğunu görürsem, onları dâvâ etmekle

tehdit edeceğim ve zannediyorum, sizi rahat bırakacaklardır. Tabiatıyla bu işleri yapmak için paraya ihtiyâcım olacak...

— Gayet tabii!

— Yarın bana iki bin dolarlık bir çek gönderin. İnşaat ilerledikçe alacağınız her taksitte bana beş bin dolar gönderirsiniz ve en son ödemeden de yüzde beş... Bu iş bitsin başka işlere de bakabiliriz. **Telephone Avenue**'deki dörtyol ağzının genişletilmesini de üzerinize almak istediğinizi zannediyorum?

— Evet, ama teminat parasını toplayabilmem için önce bu mektebi bitirmem lâzım.

— Güzel. İhâleye girmeden önce bana gelin. Size yardım edebilirim. Gördüğünüz gibi bir halkla münâsebetler mütehassısına ihtiyâcınız var.

— Benim mesleğimde böyle bir şeyin lâzım olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Borden bu suale omuzlarını silkmekle cevap verdi. Ansley bardağının dibinde kalanı bir yudumda bitirdi ve tekrar konuşmaya başladı:

— Sizi böyle geç bir saatte rahatsız etmezdim ama müfettişlerden biri, çelik kolonların arasının şartnâmeğe uygun olmadığını ileri sürerek, bir betonarme duvarı boydan boya yıktıracağını söyledi. Halbuki kolonlar arası uzaklıktaki fark en fazla beş milimetre bu da duvarın sağlamlığı üzerine tesir yapamaz...

— Yarın müfettişi tekrar görün ve kolonların arasını tekrar ölçmesini isteyin. Eminimki o da bu farkın ehemmiyetsiz olduğuna karar verecektir. Gelip beni görmekle iyi yaptınız. Müfettişlerle artık hiç bir derdiniz olmayacağına eminim. Herkes gibi onlar da kötü tanıtılmak istemiyorlar ve her şeye rağmen ben halkla münâsebetler mütehassısıyım!

Borden bunları söyledikten sonra gürültüyle güldü ve Ansley'i geçirmek için ayağa kalktı.

— Yoo! Siz rahatsız olmayın, yolu ben kendim bulurum...

— Hayır, hayır size yolu göstereyim...

Bir kaç sâniye sonra Ansley düşünceli düşünceli arabasına oturmuştu. Daha önce Borden ile anlaşmadan resmi bir işe girişmenin delilik olduğunu ona defâlarca söylemişlerdi: Ansley bunlara kulak asmamış, şartnâmeye harfiyen uyarsa kimsenin bir şey diyemeyeceğini zannetmişti ama Borden'in neler yapabileceğini bilmiyordu.

Kızgınlıkla otomobili çalıştırdı ve muhteşem binâdan uzaklaştı. Binâyı ana-yola bağlayan iki tarafı ağaçlıklı yolun son virajında yavaşladı. O anda iki farın kendisine doğru dönmekte olduğunu gördü. Görünüşe göre gelen arabanın sürücüsü Borden'e gidiyordu ve karşı taraftan gelen arabayı görmediği için virajı böyle kenardan almıştı.

Müteahhit çarpışmayı önlemek için çok gayret sarfettiyse de boşuna oldu. İki otomobil yandan birbirine süründüler ve Ansley hayal meyal öteki arabanın yolun kenarındaki çiti yardığını gördü. Mâdeni bir gürültü duyuldu, onu tam bir sessizlik takip etti.

Ansley arabasını kapının dışına çıktıktan sonra durdurabildi. Kontağı bile kapamadan, arabadan dışarı fırladı ve çitteki gediğe doğru koştu.

Öteki araba karanlık bir yığın gibi öylece duruyordu. Motör durmuş ve farlar söndürülmüştü. Müteahhit çiti zorlukla geçti, çalıların dallarına takılan pantolonunun paçası yırtıldı. Çitin öbür tarafı dik bir yokuştı ve Ansley bir an kendini yerde buldu. Ayağa kalkmakta pek zorluk çekmedi. Kazâya uğrayan araba şimdi altı yedi metre uzağındaydı. Karanlıkta sağ tarafının üstüne devrilmiş olduğunu zorlukla seçebildi.

«Yaralı kimse var mı?» diye bağırdı.

Hiç bir cevap verilmedi. Gecenin sessizliğinde, yağmur şimdilik kesilmişti, arabadan damlıyan benzinin şı-pırtısı kolaylıkla duyuluyordu, ortalığı bir benzin kokusu kaplamıştı. Müteahhit arabasından inerken, düşünmeden torpido gözünde bulunan pilli el fenerini almıştı ama piller aşağı yukarı bitmiş olduğundan lâmbadan hafif bir kırmızı ışık yayılıyordu. Bu Ansley'in arabanın içinde kimse olmadığını görmesine yetti, kapılardan biri açık kalmıştı.

Arabanın öbür tarafına dolaştığı zaman fenerin kırını-zı ışığında hiç kımıldamadan yatan bir kadının, önce ayak-kabıllarını sonra bacaklarını gördü.

Açıkça görüldüğü gibi genç kadın arabanın dışına fırlatılmış ve yokuş aşağı başı önde kaymıştı. Etekliği kalçalarına kadar yukarı sıyrılmıştı ve bacakları çok güzeldi. Ansley nihâyet bir elin son korunma hareketiyle yüzü kapadığı başını görebildi. Bu anda el feneri tamâmiyle söndü. Ansley ne yaptığını düşünmeden artık lüzumsuz bir hâle gelen feneri fırlatıp attı, ıslak çimenlerin üstüne diz çökerek genç kadının bileğini tuttu. Nabız hafif ama düzenliydi.

Bunun üzerine ayağa kalktı ve çite doğru tırmanmaya başladı bir yandan da yardım istemek için bağırdı, ama hiç bir netice alamadı. Son defa bağırmasından sonra arkasında bir inilti duyar gibi oldu. Dönüp kulak kabarttı. Biri hafif sesle yardıma çağırıyordu:

— İmdat! Yardıma gelen yok mu!

Ansley düşmemek için dikkat ederek tekrar arabanın yanına indi ve karanlıkta genç kadının oturmuş olduğunu gördü. Hemen yanına gidip sordu:

— Yaralı mısınız?

Kadın cevap yerine utangaçlıkla eteğini aşağı çekti, bir yandan da soruyordu:

— Neredeyim ben? Siz kimsiniz?

— Çarptığınız arabayı ben kullanıyordum.

— Oh!

— Söyleyin bana yaralı mısınız? Kollarınızı, ayaklarınızı oynatmayı deneyin...

— Ayaklarımı oynattımdı. Kollarımın... Bacaklarım... Evet, hepsi sağlam... Yardım eder misiniz ayağa kalkayım?

Üçüncü seferde ayağa kalkmayı başarabildi ama, Ansley belinden kavrayıp kendine yaslayarak tekrar düşmesine mâni olmak zorunda kaldı.

Kadın hatırlamamış olacak ki tekrar sordu:

— Neredeyim ben?...

— Dönüyordunuz, Meredith Borden'in mâlikânesinin kapısını geçmiştiniz ki, arabanızın kontrolünü kaybettiniz...

— Ah! Evet, şimdi hatırlıyorum... Yolun üstünde bir şey vardı... Kedi mi ne iyice bilmiyorum... Onu ezmek istedim ve birden her şey dönmeye başladı, bir çift farın üzerime geldiğini gördüm, bir vurma hissettim... Ondan sonra hatırladığım ilk şey otların üzerinde oturduğum oldu. Neyse... Şimdi her şey yolunda.

— Tek başınıza mıydınız?

— Evet. Arabanın içindeki el çantamı almak istedim... Bir lâmbanız var mı?

— Var ama pili bitti... Ve kibrit de çakamayız ortalığa benzin yayılmış. Size yardım etmemi ister miydiniz?...

— Hayır ben kendim bulabilirim...

Eğildi, yarı beline kadar arabanın açık kapısından içeri sarktı. Ve Ansley bir kere daha genç kadının güzel bacaklarını seyretmek imkânını buldu.

Kadın el yordamıyla biraz aradıktan sonra bağırdı:

— Hah, buldum!

— Güzel. Şimdi ben sizi nereye istiyorsanız oraya götürüyüm, sonra bir vinç göndertiriz ve Borden'e haber veririz...

— Aa, hayır! Ben hepsini yaparım. Siz rahatsız olmayın... Kazâdan siz mesul değilsiniz... Arabanız hasara uğradı mı?

— Bakmadım ama zannetmiyorum. Ön tamponun sâdece kenarına sürtündünüz...

— Gidip bir bakalım.

Hakikaten sâdece çamurluklardan biri çizilmiş ve ön tamponun bir köşesi ezilmişti.

Genç kadın Ansley'e dönüp sordu:

— Şehre mi gidiyordunuz?

— Evet, nereye isterseniz sizi bırakabilirim.

— Ancordia Apartmanlarının nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır, ama siz bana yolu gösterebilirsiniz. Hadi binin!

Arabanın içi aydınlık olduğundan Ansley yanına oturan kadının saçlarının kestâne renginde, yüz hatlarının muntazam, gözlerinin siyah olduğunu gördü. Muntazam çenesi, gayet güzel elbiseleriyle çok çekici idi.

Genç kadın gülererek sessizliği bozdu:

— Tanışsak nasıl olur? Ben **Beatrice Cornell**'im, Ancordia Apartmanlarında oturuyorum, dostlarım bana sâdece Bea derler.

— George Ansley! Bir kaç iş yapmaya uğraşan bir müteahhit.

Genç kadın çantasından bir defter çıkarırken ekledi.

— Ve sigorta şirketine haber verebilmek için arabanızın plâkasını not etmek lâzım umarım...

— JYJ 113.

— Benimki de CVX 266. Her türlü kazâya karşı sigortalı olduğumdan üzülecek bir şey yok... Kalçalarına kadar sıyrılmış etekliğimle iyi bir manzara arzemiş olduğumu zannetmiyorum... İyiki lâmbanız söndü!

— Her şeye rağmen gayet az aydınlatıyordu. İşte ehliyetim. Numarasını ve adresimi not edebilirsiniz...

Ansley bunları söyledikten sonra hafifçe güldü sonra portföyünü çıkarıp içinden ehliyetini alıp genç kadına uzattı.

— Oo! Buna lûzum yok... Çünkü iyi iki arkadaş olacağımızı umuyorum.

— Ya ben... Ve kırık hiç bir yeriniz olmadığına öyle sevindim ki bilemezsiniz... Başınızı bir yere çarpmış olmalısınız çünkü sizi ilk gördüğümde kendinizde değildiniz...

— Evet, başımı yere sertçe çarpmış olacağım ama kafam sağlamdır bir şey olmaz. Kayak yaparken defâlarca düştüm de yine bir şey olmadı... Bu mâlikânenin Meredith Borden'e âit olduğunu söylemiştiniz değil mi?

— Evet.

— Bir politikacı değil mi?

— Kendisine sorarsanız halkla münâsebetler müteahhasısı olduğunu söyleyecektir.

— Ondan bahsedildiğini duymuştum. Söylediklerine göre arkası oldukça sağlammış ama çok da düşmanı varmış.

Ansley gayet sâkin cevap verdi :

— Politikayla uğraşan herkesin düşmanı vardır.

— Onu tanıyor musunuz?

— Kendisiyle bir kere görüştüm.

— Onunla konuşmaktan mı geliyordunuz?

— Evet.

— Çok özür dilerim, patavatsızlık ettim galiba. Lâf olsun diye sormuştum sâdece... George galiba başım ağrı-maya başladı. Bir mahzuru yoksa başımı biraz arkaya yaslayıp gözlerimi kapamak istiyorum...

Müteahhit telâşlandı:

— Sizi hemen bir doktora götüreyim öyleyse. Başınızı bir yere çarptınız, belki...

Genç kadın itiraz etti:

— Gülünç olmayın! Bir doktora ihtiyâcım yok... Olsa bile oturduğum apartmanda bir doktor var ona giderim... Beni evime götürün ve daha fazla da dert edinmeyin... Lincoln Avenue'den dönüp, 81 inci caddeye sapın sağdaki en son sokağa girin...

— Tamam! Şimdi anladım.

Genç kadın bunları dedikten sonra başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı.

Beş dakika sonra Ansley arabayı yavaşça Ancordia Apartmanlarının önünde durduruyordu.

Genç kadın gözlerini açtı, uykulu uykulu içini çekti, sonra dudakları aralık gözleri ıslıl ıslıl Ansley'in yanına sokuldu.

Ansley : «işte geldik» dedi, sonra kadına doğru eğilirken ekledi, «kendinizi iyi hissetmiyor musunuz yoksa?»

Kadın gözlerini tamâmiyle açtı, dâvetkâr bakışlarını Ansley'in gözlerinin içine dikerken dudakları hafifçe titredi.

Ansley eğilip genç kadını dudaklarından öptü. Kadın hazla içini çekti ve ateşli dudaklarını müteahhidinkilere yapıştırdı. Sonra birden, bir rüyadan uyanırmışçasına kası katı kesildi ve Ansley'i utangaçlıkla itti:

— Daha uyuyordum. Ben...

— Özür dilerim... Çok özür dilerim...

Kadın gülmeye başladı:

— Özür dileyecek bir şey olmadı... Sizi tahrik etmiş olmalıyım. Rüyamda arkadaşlarımdan birisini görüyordum ve...

Ansley pişmanlığını belli eden bir sesle karşılık verdi:

— İçimden beni o hareketi zorlayan şeye karşı koyamadım.

— O Şeye erkeklerin karşı koyması gerekmez. Bu kadınların vazifesi... Sizi tekrar görecek miyim?

— Ben önce size dâirenize kadar refakat edeyim de gerisini orada kararlaŐtırırız...

— Ne yazık ki kabul edemiyeceğim. Kendimi çok iyi hissediyorum. Beni binânın kapısına kadar getirmenize mûsaade ettim ya!

Ansley genç kadına kapıyı açmak için aceleyle arabanın öbür tarafına dolaŐtı ama o yetiŐene kadar kadın yere inmişti bile.

— Bacaklarım amur içinde olmalı...

Bunları söyledikten sonra gayet tabii bir Şekilde eteğini yukarı topladı sonra birden indirirken gülerek söylendi:

— Dâireme kadar beklesem çok iyi olacağınđ zannediyorum!

Kapının önündeki birkaç basamağđ ıktđ, çantasını karıştırmaya başladı:

— Hay Allah!... Yine anahtarlarımı büroda unutmuŐum. Kapıyı amaları için arkadaşlarımdan birini uyandırmam icâbedecek.

Zillerden birinin düğmesine bastđ ve bir kaç sâniye sonra bir tıkırtı kapının açıldığını belli etti. Genç kadın bir ayağđnđ kapının aralığđna uzatırken Ansley'e döndü:

— Beni bir kere daha pmenize izin veriyorum George. Ya gördüğüm ryâdan yahut siz bu işi çok iyi yapıyordunuz! Ama ne olursa olsun Şimdi uyanığım!

Ansley onu kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. Kadın da ona ustaca karşılık verdi.

Kadın ayrılırken bu sefer Ansley güldü.

— Ben de kendimi iyice uyanmıŐ hissetmeye başladım!

— Hey! Her Şey bir anda olmaz... Birinci sefer için

oldukça ileri gittik... Sizi tekrar göreceğimi ümid ederim George. Bana telefon edin... Bay bay!

Ansley suratına kapanan kapıyla yüzyüze kaldı. Sonra arabasına bindi ve motörü çalıştırmadan önce bir müddet aklını başına toplayamadı.

İKİ

Perry Mason ile Della Street iki defâ üstüste dans ettikten sonra ellerinde likör kadehleri atraksiyonu seyrederlerken genç bir adam masalarına yaklaşıp kendini tanıttı :

— Mister Mason, adım George Ansley'dir. Biraz önce bir kokteyl içerken buraya geldiğinizi gördüm... Sizi rahatsız edeceğim ama sizinle kısaca bir mesele hakkında görüşmem lâzımdı... İşte kartım... Bana kıymetli tavsiyelerinizden payıma düşeni verdikten sonra sabahleyin ücretinizin faturasını büroma gönderirseniz çok memnun olacağım...

— Oturunuz Mister Ansley... Bu hanım da sekreterim Miss Della Street'tir. Konuşmaya başlamadan önce benim cezâ dâvâlarına baktığımı hatırlatırım, bir cinâyet işlemeye niyetiniz yoksa sizin meselenizle korkarım ilgilenemeyeceğim...

— Biliyorum, biliyorum... Zâten çok basit bir mesele, ama benim için çok mühim olabilir.

— Pekalâ sizi dinliyorum.

— Biraz önce buradan ayrıldığımda yağmur yağıyordu ve yollar kaygandı... Kısacası, genç bir kadının kullandığı bir otomobil benimkine çarptı ve devrilerek ters döndü.

— Zarar var mı?

— Benim arabamın aşağı yukarı bir şeyi yok ama onunki çok kötü durumda olmalı çünkü bir çiti parçalayarak meyilli zemin üzerinde takla attı...

— Yaralı var mı?

— Yek, ve... beni düşündüren de bu zâten...

— Evet?

— O arabayı kullanmakta olan genç kadın çok çekici idi ve yanında olduğum müddetçe onu çok hoş bulmuştum... Ama sonra düşününce bu mâcerâ bana biraz anormal geldi... İçimde öyle bir his var ki bana bir oyun oynadı. Onu iki defâ öptüm, fakat mesele burada değil... Kendinde değilken bir kaç dakika sonra kendini çok iyi hissettiğini söyledi. Mamafih duyduklarıma göre bu çeşit sadmeler tesirini sonra gösterirmiş... Tabiatıyla sigorta şirketimi durumdan haberdar edeceğim lâkin beni asıl düşündüren polis... Polise de haber vermem lâzım mı?

— Bana o arabanın ağır hasar gördüğünü söylemişsiniz değil mi? Ne markaydı?

— Son model bir Cadillac'tı...

— Plâka numarasını biliyor musunuz?

— Evet... CVX 266.

— Öyleyse, polise haber verin...

— Mutlaka haber vermem lâzım değilse, vermemeyi tercih ederim.

— Neden?

— Mister Mason size hiç bir şeyi gizlemeden olanları anlatacağım... Resmî işlerde çalışan bir müteahhidim ve çok olmadı ilk mühim işimi aldım... Fakat bir evet veya hayır için müfettişler beni yokuşa sürmekten kaçınmıyorlar... Gidip Meredith Borden'le konuşursam bu durumun sona ereceğini söylediler... Tam onun evinden çıkıyordum ki kazâ meydana geldi... Kazâ onun arâzisinde oldu. Polise durumu haber verirsem gazeteler Meredith Borden'-

den gelirken kazâ yaptığımı yaymakta gecikmezler ve... İşte ne gibi bir durumda bulunduğumu görüyorsunuz.

— Pekalâ, bu durumda sigorta şirketinizi haberdar etmekle yetinin ve arabayı kullanan genç kadına bir şey olmamasını umalım. Ondan a yrıldığınız sırada tamâmiyle normaldi değil mi?

— Evet... Mamafih aynı zamanda normal olmayan bir hâli vardı...

Mason Della'nın yüzüne baktı sonra Ansley'e döndü:

— Beni ilgilendirmeye başladınız... O genç kadının ismini biliyor musunuz?

— Tabii. Beatrice Cornell, Ancordia Apartmanlarında oturuyor.

— Ehliyetine baktınız mı?

— Hayır.

— Neden?

— İşte sonradan canımı sıkın şeylerden biri de bu ya... Mamafih bu sâyede bana bir hususta yalan söylediğine eminim. Kazâ olduğu sırada onun da Borden'le görüşmeye geldiğine emindim. Halbuki bana Borden'i tanımadığını söyledi. Gûya yolun üstünde kediye benzer bir şey görmüş de onu ezmek için direksiyonu kırmış falan filân...

Mason onun sözünü kesti :

— Bana en baştan başlayarak her şeyi anlatın.

Della Street içini çekti, önünde duran bardağı ileri itti, çantasını açıp bir defter ile kalem çıkardı sonra not tutacak bir şekilde sandalyeye oturdu.

Ansley bütün hikâyeyi anlatınca Mason dayanamıyarak sordu:

— Nabzını tuttuğunuzda çok hafif atıyordu ve kadın kendinde değildi. Sonra yardım istemek için yola çıkmaya çalıştığınız sırada bağırdı ve siz de tekrar onun yanına indiniz değil mi?

— Evet.

— Ve o anda kendine gelmişti öyle mi?

— Evet.

— Onu yerde yatarken çok iyi göremediniz değil mi? Çünkü el fenerinizin pilib itmek üzere olduğundan ışığı gayet az ve kırmızıydı.

— Evet, fakat sonra onu iyice tetkik etmek fırsatı bulabildim. Yirmi üç, yirmi dört yaşlarında, kestâne rengi saçlar, siyah gözler, gülümsemeye hazır bir ağız...

Mason bu târifin bitmeyeceğini görünce sözünü kesti:

— Ya ayakkabıları. Nasıl olduklarını hatırlıyor musunuz?

— Koyu renkliydiler galiba, burunları açıktı...

— Pekalâ. Size doktor istemediğini söyledi fakat ben ona telefon edip sizin avukatınız olduğumu ve mühim bir şeyi olup olmadığını öğrenmek için doktorumu göndereceğimi söyleyeceğim.

— Sizinle görüşeceğini zannetmiyorum.

— Olsun yine de bir doktor teklif etmiş oluruz. Şimdiki durumda onun sözüne karşı sizin sözünüz var ama ben teklif edersem iş değişir.

Mason sekreterine döndü:

— Della bak bakalım telefon rehberinde Beatrice Cornell var mı?.. Yoksa Ancordia Apartmanlarının kapıcısını ara...

Della Street başıyla anladığını işâret etti lokantanın holündeki telefon kabinine girdi. Biraz sonra avukata yanına gelmesi için eliyle işâret etti:

— Miss Cornell ile konuşmak istiyordum? Pekiyi... Ben Miss Street... Avukat Perry Mason'un sekreteriyim... Zâten kendisi de sizinle konuşmak istiyor... Hayır şaka yapmıyorum... Bir dakika bekler misiniz?.. Telefonu kendisine veriyorum...

Mason kendini tanıttınca telefonun öbür tarafından bir kadın sesi çıktı:

— Bu da şaka mı yâni?

— Neden ille de şaka olmasını istiyorsunuz.

Ses sevimlileşti fakat yine de bir şüphe seziliyordu:

— Arkadaşlarım Perry Mason'a hayran olduğumu bilirler, çünkü bunu onlardan hiç bir zaman saklamadım. Mutlaka onlardan biri size bu fikri vermiş olmalı... Mafih istediğiniz olsun! Sizin Perry Mason olduğunuzu kabul edelim... Ben de Sabâ kraliçesiyim... Sonrası ne onu söyler misiniz?

— Size müşterimlerden biri, George Ansley, için telefon ediyorum.

Sesteki şüphe kendini merâka bırakıyordu:

— Bu ismin bana bir şeyler mi hatırlatması lâzım?

— Evet.

— Öyleyse, çok üzgünüm, çünkü hiç bir şey hatırlatmıyor.

— Biraz önce sizi evinize kadar getiren kendisiydi.

— Beni evime kadar mı getirmiş?

— Evet, araba kazâsından sonra...

— Hangi araba kazâsından bahsediyorsunuz siz kuzum?

— Arabanızın takla attığı kazâdan bahsediyorum... CVX 266 plâkalı Cadıllac'ın sâhibisiniz umarım?

Öbür taraftaki kadın güldü:

— Mister Mason benim ki gibi bir işte çalışan kadın kendine Cadıllac alamaz! Üstelik bu akşam evimden dışarı bir adım bile atmadım. Şu anda bir polisye roman okuyordum ve birini yaşıyacağım hiç aklıma gelmemişti!

— Ancordia Apartmanlarında oturuyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Miss Cornell bu hikâyenin çok kötü neticeleri ola-

bilir... Korkarım biri sizin isminizi kullandı... Kendinizi bana biraz anlatır mısınız lütfen?

Kadın durakladı, sonra anlatmaya başladı:

— Sizin hakikaten Mister Mason olduğunuza inanmaya başladığımdan ehliyetimin ü zerinde eşkâli bölümünde yazılanları okuyacağım: Esmer, siyah gözlü, boy: biraltmış iki, elli yedi kiloyum ve iki kilo kaybetmeye uğraşıyorum. Ve son olarak otuz üç yaşındayım.

— Teşekkür ederim Miss Cornell. Biraz önce de dediğim gibi korkarım biri sizin isminiz kullandı. Bunu yapabilecek birini düşünüyor musunuz?

— Hayır.

— Sizinle aynı apartmanda oturanlardan falan?

— Hiç kimseyi tanımıyorum ki... Söyleyin bana, ciddi mi bu, siz hakikaten Perry Mason musunuz?

— Evet. Bu işte bir şaka varsa onu yapan ben değilim. Biraz önce bir genç kadın bir kazâya uğradı. Müşterim Mister Ansley onu evine götürmeyi teklif etti. Kadın kendisine isminin Beatrice Cornell olduğunu ve Ancordia Apartmanlarında oturduğunu söylemiş. Ansley onu verilen adrese götürmüştü. Kadın ona teşekkür etmiş ve binânın kapısından girerek kaybolmuş.

— Bana onu târif edebilir misiniz?

Mason birden şüphelendi ve suâli geçiştirdi:

— Müşterime o kadını târif ettirmek için henüz zamanım olmadı. Ama yarın sizi tekrar arayacağım...

— Evet, lütfen... Çok meraklandım... Ve eğer telefonda konuşan meşhur Perry Mason ise, bu konuşmadan çok memnun oldum çünkü açıkça itiraf edeyim ki bütün dâvâlarınızı gazetelerden tâkip ediyorum. Hem de defâlarca okuyarak.

— Çok teşekkür ederm: o şeref bana âit... Sizi tekrar arayacağım... İyi geceler Miss Cornell.

Mason âhizeyi yerine koyduktan sonra kaşlarını çattı ve Della'ya baktı:

— Della, Paul Drake'e telefon et ve ona acele olarak CVX 266 plâkalı arabanın kime âit olduğunu öğrenmesini söyle. Ben Ansley'in yanına gidiyorum...

Mason yanına otururken Müteahhit merakla sordu:

— Ne haber?

Avukat gülümseyerek cevap verdi:

— Otomobil kazâsına uğramadığını söylüyor, bu akşam evinden dışarı çıkmamış bile ve de bu hikâyeden hiç bir şey anlamıyormuş. Ehliyetinde yazdığına göre, esmermiş, biraltmışiki boyundaymış, son tartıldığında elli yedi kilo gelmiş ve otuz üç yaşındaymış...

— Bana biraz şişmanca geliyor... Size bahsettiğim kadın ne o kadar tombuldu ne de otuz yaşından fazlaydı. Ayrıca saçlarının kestâne renginde olduğundan da eminim...

— Peki, ya boyu?

— Bir dakika... Biraltmışikiden uzundu... Arabaya çabucak oturdu ama...

— Peki ama ayrılırken sizin yanınızda ayakta değil miydi? Hattâ onu öptünüzdü bile değil mi? Yüzü sizinkinin neresine geliyordu? Sizin boyunuz kaç?

— Birseksen...

— Güzel. Onu öperken eğildiniz mi?

— Hafifçe...

— Öyleyse, biryetmiş boyunda diyelim.

— Ben... Bana daha uzun boylu gelmişti... Bacaklarını gördüm ve ... şey yâni... çok güzel çok uzun bacaklardı... demek istiyorum... Öyle bir durumda bile hayranlıkla seyretmekten kendimi alamadım...

— Vay! İşte Della geliyor. Yüzündeki ifâdeye bakılırsa mühim bir şey olmalı... Ne oldu yavrum?

— Paul istediğiniz mâlûmatı hemen buldu.

— Güzel, neymiş.

— CVX 266 daha çalınalı iki saat bile olmamış bir Cadillac'ın plâkasıymış. Polis hemen eşkâlini yayınlamış çünkü bilmem hangi büyük şahsiyetin arabasıymış. Paul CVX 266 plâkalı araba hakkında polise telefon edince olanları tahmin edersiniz her halde!

— Paul kötü duruma düştü yâni... Ne yaptı?

— Polise bu arabanın bir kazâya uğradığını **zannettiğini** bildirdi. Ve müşterilerinden birinin biraz önce onun hakkında mâlûmat almak için telefon ettiğini, sâhibinin kim olduğunu sorduğunu anlattı. Ve o müşterisi ararsa hemen polisle temâsa geçmesini söylemeyi unutmayacağına söz vererek polislerden yakasını kurtardı.

Ansley bunları duyunca haykırmaktan kendini alamadı:

— Aman Allahım! Onlara Borden'e ne yapmaya gittiğimi nasıl söylerim ben. Acaba...

Mason Ansley'in sözünü bitirmesini beklemeden Della'ya döndü:

— Della hemen Paul'e telefon et ve ona polislere müşterisinin Perry Mason olduğunu ve bu kazâ hakkında hemen temâsa geçeceğimi bildirmesini söyle. Böylece o bu işin dışında kalmış olur...

Della itiraz edecek oldu:

— Hadi o işin dışında kalır peki siz?

— Ben polise arabanın nerede olduğunu söylerim ama onlara müşterimin ismini açıklamam. Onlara sâdece söz konusu olan otomobilin çok hızlı gittiğini ve ana yoldan ayrılıp mâlîkâneye giden yola saparken kaydığını...

Ansley düzeltti:

— Hayır, bir kediye ezmek istedi.

— Bu onun size anlattığı. Neyse şimdi bırakalım bunu o kadına gelelim. Ayakkabılarından bahsediyorduk. Topukları nasıldı?

Ansley dikkatini toplamak için gözlerini bir noktaya dikmişti:

— Yüksek olduklarını mı tahmin ediyorsunuz? Ama hayır, bir dakika... Hey! Mutlaka **değiştirmiş** olmalı... Yo, yo... Ayakkabılarını değiştirecek zamanı olmadı ki!

Mason Ansley'e doğru eğildi:

— Devâmedin, beni ilgilendirmeye başladınız.

— Baygın yerde uzanmış yatarken... Ayakkabılarından birini gayet iyi gördüm, bunun burnu açıktı... Ama buna karşılık benimle ayakta dururken ayakkabılarının burunları tamâmiyle kapalıydı. Mutlaka...

Mason sandalyesini iterek ayağa kalktı:

— Gelin... Gidip şu arabaya bir göz atalım.

— Arabaya mı?

— Tabii. Çünkü içinde iki kadın vardı?

— Nasıl!

— Bir tânesi baygındı ve geri dönüp yola çıkmayı denemeden önce onu gördünüz. Öteki, herhalde Borden'i durumdan haberdar etmenizi istemiyor olacak ki, aceleyle arkadaşını çekip yerine kendisi uzandı sonra bağırıp sizi çağırdı. Sonra ayağa kalktı kendisini çok iyi hissettiğini söyledi ve onu evine bırakmanızı rica etti. Size ehliyetini göstermemiş olduğunu umarım?

— Şöyle bir bahseder gibi olmuştu ama...

— Ama öyle şekilde hareket etti ki bakmaya lüzum görmediniz ve öpücükler de meselenin geri kalan kısmını halletti. Della, sana söylediğim gibi Paul'e telefon et... Şu anda beni nerede bulabileceğini bilemiyor... Zâten öyle olması lâzım. Bu arada ben gidip arabayı getireceğim. Oraya gidip bir göz atalım...

Ansley endişeyle sordu:

— Peki, ya sonra?

— Sonra o öteki kadın ağır şekilde yaralanmamışsa durumdan polisi haberdar etmeyebilirsiniz. Lâkin kork-

tuğum gibi tersiyse polise gidip haber vereceksiniz ve öyle görünüyor ki bir sürü ahret sualine cevap vermek mecburiyetinde kalacaksınız.

ÜÇ

Mason'un otomobilinin farları Borden'in mâlikânesinin girişini aydınlatırken yağmur yeniden yağmaya başladı.

George Ansley parmağıyla işâret etti:

— İşte geldik. Tam girişte olduydu, sağda.... Burada durursanız, parmaklıkta açılan gediği görebilirsiniz.

Mason arabayı durdurdu ve torpido gözünden bir pilli fener aldı.

— Mâdemki bir şahsa âit arâzide bulunacağız, öteki kadını bulup bulamıyacağımızı anlamak için etrâfa şöyle bir göz atacağız. Hemen bulamazsak, Borden'e gidip durumu anlatırız ve siz de polise haber vermek zorunda kalırsınız... Bu Borden'in bir hayli düşmanı var diyorlar. Üzeri cam kırıklarıyla kaplı bu duvar bunu yeteri kadar ispat ediyor zâten... Della sen otomobilin içinde kalsan iyi olur, üstünü başını kirletebilirsin hem de...

Della olmaz mânâsına başını salladı:

— Ben de sizinle geleceğim ilerde şahitlik yapmam icâbedebilir ve eğer o kadın yaralıysa bana ihtiyâcınız olacak.

Kabul etmek zorunda kalan avukat sekreterine yardım ederek daha kolayca çitin öbür tarafına geçmesini sağladı. Aşağı inince de Ansley'e dönüp sordu:

— Nerede uzanmış yatıyordu?

— Otomobilin öbür tarafında... Bu taraftan...

Mason lâmbasının ışığını yerde dolaştırınca Della Street haykırdı:

— Bu topuk izlerini görüyor musunuz, patron?

— Evet ve bu kadın bir şey çekiyormuş. Bu topuk izleri ne kadar derin... Hafifçe eğilmiş olmalı...

Ansley istemiye istemiye kabul etti:

— Demekki iki kadın varmış. Fakat ötekini çok uzağa sürüklemiş olamaz, çok zamanı olmadı çünkü...

Mason bir yandan lâmbasının ışığını yerde gezdiriyor bir yandan konuşuyordu:

— Öteki kadının kendine gelip gittiğini veya birisinin onu götürmüş olacağını zannediyorum. Lâkin bana anlattıklarınıza göre evinize götürdüğünüz kadının bu kadını sâdece bir kaç metre kadar sürükleyecek zamanı oldu... Tabii, otomobilde üç kişi olabilir ve sahte Miss Cornell sizinle meşgul olurken **üçüncü** şahıs öteki kadını çekmeye devâm etmiş olabilir ama pek zannetmiyorum çünkü o zaman bunlardan başka izler de görürdük.

Ansley merâk edip sordu:

— Şimdi ne yapacağız?

— Arabaya bir göz atacağız... Burada da kimse yok... Bize gitmek kalıyor. Paul Drake bir kazâya uğradığınızı ve hafifçe sürtüdüğünüz otomobili kullanan kadının kazâdan sağ sâlim çıktığını, adının Beatrice Cornell olduğunu ve sizden Ancordia Apartmanlarındaki dâiresine götürmesini ricâ ettiğini anlatacaktır. Tabii bu arada otomobilin plâkasını almayı unutmadığınızı da söylemeyi unutmayacak. Ve bana müracaat etmenizin sebebi de sâdece durumu polise bildirip bildirmeme konusunda tereddüde düştüğünüz için. Bu da gerçeğin ta kendisi olacak... Bunu basit bir formalite gibi yapacağım ve polis de belki daha uzağı göremiyecek...

— Ama ya tersi olursa?

— Tersisi olursa, elimden geldiği kadar sizi korurum.

— Bu da bana yeter zâten. Şimdi gidelim. Burası sinir bozucu bir yer!

— Evet, izin almadan bir şahsi arâzide dolaştığımızı saymazsak tabii, hem de izin falan al...

Bir elektrikli gongun sesi sözlerini yarıda kesti.

Ansley kaygılı bir sesle sordu:

— Bu da ne?

— Bilmiyorum. Belki de bir alârm sinyalinin harekete geçirdik... Gelin gidelim buradan! Fakat birbirimizden ayrılmayalım... Della benim pardesüme tutunun... Ansley siz de sağımdan ayrılmayın.

İlerden karanlıklar arasından mâdeni bir homurtu yükseldi. Lâmbaların ışığında demir kapıların kapanmakta olduğunu gördüler.

Ansley kendini tutamıyarak bağırdı:

— Aa! Aman Allahım! Şimdi eve gidip kapıyı açmalarını söylemeye mecbur olacağız...

Kapının kilidine bakmakta olan Mason'un yanına gitti.

Avukat hemen ikaz etti:

— Sakın dokunmayın belki bir...

Ama bu ikaz oldukça geç oldu çünkü Ansley kapıları açmak için çekiştirmeye başlamıştı bile ve o anda bir siren çalmaya başladı, projektörler yanıp karanlığı dağıttılar, sonra uzaklardan köpek havlamaları duyulmaya başladı.

Mason Ansley'den yardım istedi:

— Çabuk! Duvara tırmanmamız lâzım... Ansley Della'yı yukarı çıkartmama yardım edin... Sonra siz ellerimin üstüne basarak çıkarsınız... Sonra ikiniz beni yukarı çekersiniz... Benim gibi yapın!

Mason ceketini çıkarıp duvarın üzerine attı. Ansley de onu taklid etti. Sonra iki adam Della'nın yukarı tırmanmasına yardım ettiler, bu arada köpek havlamaları iyice

yaklaşmıştı. Duvarın üstündeki ceketlerin üzerine oturan Della ile Ansley ellerini Mason'a uzattılar. Yavaş yavaş kendilerine doğru çekebildiler, avukat elleriyle duvarın üstüne tutunabilecek duruma geldi. Biraz sonra üçü birden duvarın üstündeydiler. Avukat tam duvarın üzerine tırmanmıştıki siyah bir şey projektörlerin ışığı altında şimşek gibi duvarın dibine gelip yukarı doğru sıçramaya başlamıştı.

Mason gayet sâkin bir şekilde ötekilere bunun ne olduğunu anlatıyordu:

— Bir Moberman cinsi köpek, mutlaka bu şekilde hareket etmesi için yetiştirilmiş... Ansley Della'ya yardım edelim de öbür tarafa insin, sonra da biz aşağı atlarız.

Köpek kızgın kızgın çenesini kütürdetiyordu, çünkü kaçakların üzerinde bulundukları duvara yetişebilmesi için yirmi santim daha fazla sıçraması lâzımdı.

Üçü duvarın öteki tarafında aşağıda tekrar bir araya gelince Della Street duvarın üstünü işâret ederek sordu:

— Peki, ya ceketler ne olacak?

— Della sen benim omuzlarımın üstüne çıkarak onları alabilirsin. Yırtılmalarını önlemen imkânsız ama, hepsini tamam olarak almayı dene de iz bırakmamış olalım, çünkü bu uğursuz projektörler yerimizi belli edecek.

Della elinden geldiği kadar denileni yapmaya gayret ediyordu ki Mason bağırdı:

— Çabuk in! Gelen bir otomobil var!

Bir sâniye sonra, elinde ceketler olduğu halde, sekreter aşağı inmişti bile. Otomobilin farları gittikçe daha da göz kamaştırıcı bir hâle gelirken iki adam ceketlerini sırtlarına geçiriyorlardı. Nihâyet, araba yavaşlamadan yanlarından geçip gitti, tabii onları yolun üzerinde birikmiş olan yağmur sularıyla bir güzel yıkayarak...

Mason: «Buradan gidelim çabuk, bir araba daha gelip bizi görmesin!» dedi.

Duvarın kenarından ilerleyerek, mâlikânenin kapısının önüne geldiler ve Mason kendini tutamayarak bağırdı:

— Öteki kadın bir de içerde kaldıysa... Bu köpeklerle işi var demektir...

Della: «Aman Allahım!» diye haykırdı.

Mason sözlerine devâm etti:

— Ama büyük bir ihtimalle ya çoktan gitti yahut da şu anda evin içinde bulunuyor... Hah! İşte aradığımı buldum!

El fenerinin ışığı altında bir zil düğmesi ve altındaki şu satırlar görünüyordu: **Bu düğmeye basınız, sonra soldaki küçük kapağı açınız. Telefonu açarak ziyâretinizin sebebini söyleyiniz.**

Mason betonun içine gömülmüş kapağı kendine çekti sonra meydana çıkan kovuktaki telefonu açtı. Üzerindeki düğmeye bir kaç defâ üstüste bastıysa da bir netice alamadı.

Sinirli olduğu açıkça belli olan Ansley Mason'a döndü:

— Biz elimizden geleni yaptık.

— Della siz arabaya gidin. Ben bir defâ daha deniyeceğim.

Ansley Mason'un sekreterine söylediğini yaptı ama Della patronunun yanında kalarak fikir verdi:

— Normal yoldan telefon etmeyi denesek nasıl olur patron?

Aynı anda Mason'un kulağına bir kadın sesi geldi:

— Alo, evet?... Kimsiniz?...

Mason hemen cevap verdi:

— Mâlikânenizin hemen girişinde bir kazâ oldu ve muhtemelen genç bir kadın bahçeniz de dolaşmakta ve...

Ses: «Siz kimsiniz?» diye sordu.

— Biz sâdece yoldan geçenleriz. Tam geçiyorduk ki kazâ oldu...

— Bir şeyler yapmaya çalışacağım. Ama Mister Borden'in rahatsız edilmek istediğini zannetmiyorum...

Telin öbür tarafından gelen bir tıkırtı kadının telefonu kapamış olduğunu gösterdi. Mason yakın aralıklarla düğmeye basmaya koyuldu sonra Della'ya doğru döndü:

— Della kulaklığı alıp düğmeye basmaya devâm edin... O kadın belki Borden'e haber vermeye gitmiştir. Ben Ansley'in ne yaptığına gidip bir ba...

Patronunun yerine geçen Della, birden telefonda konuşmaya başladı:

— Evet, alo?... Co! Mister Borden, kazâyı haber veren biziz. Bir genç kadın büyük bir ihtimalle arabadan fırlayıp nerede olduğunu bilmeden bahçenizin içinde dolaşmakta...

Bir an süren bir sessizlik oldu, sonra kulaklıktan bir takım sesler duyuldu, sonra Della Street sertçe cevap verdi:

— İsmimi size söylemem için hiç bir sebep görmüyorum. Ben sâdece gördüğümü haber verdim.

Telefonu kapattıktan sonra Mason'a döndü:

— Borden'in kendisiydi. Bana birisinin kapıyı açmaya çabalayarak alârm tertibatını harekete geçirdiğini söyledi. Bu tertibat otomatik olarak çoban köpeklerini serbest bırakıyor ve projektörleri yakıyor. Köpekleri çağıracakmış, ama bana söylediği gibi birisinin iç taraftan kapıyı kurcaladığını anladığına göre biraz sonra anlamak için buraya gelecektir. Buradan Borden gelmeden gitsek çok iyi olur zannediyorum.

Mason başıyla tasdik etti ve berâberce arabanın yanına gittiler.

Ansley onları görünce merakla sordu:

— Eee, ne haber?

— Vazifemizi yaptık. Şimdi tüyelim.

Müteahhit durumundan şikâyet etti:

— Şâhâne bir vaziyetteyim. Ceketim yırtıldı ve içime kadar su geçti.

Della sinirli bir şekilde gülerек teselli etmeye çalıştı:

— Üçümüz de aynı çukurun içindeyiz, merâk etmeyin.

Mason arabayı hareket ettirdi ve müşterisine döndü:

— Sizi arabanızı bıraktığınız yere kadar götüreceğim. Ona binip evinize gidin. Elbiselerinizi temizlemeye vermeyin. Bir dolaba asın ve bu akşam olanlardan kimseye bahsetmeyin. Ben geri kalanı halletmeye çalışacağım.

Gitmeleri gereken yere vardıklarında, müteahhit merakla sordu:

— Kazâdan polisi haberdar etmeli miyim?

— Yaralı biri olsaydı yapmak mecburiyetindeydiniz. Halbuki yaralı biri var mı yok mu bilmiyorsunuz ki. Üstelik kazâ şahsa âit bir yerde oldu yol üstünde değil.

— Öyleyse haber vermeme lûzum yok demek?

— Bunu söylemedim. Ben sâdece işi bana bırakmanızı söylemişim.

— Memnuniyetle! Peki ne yapacağım?

— Hiç bir şey sâdece evinize gidip yatın.

Ansley gittikten sonra avukat sekreterine döndü:

— Della seni evine bırakayım sonra da gidip Paul'ü bulacağım.

— Hayır patron. Bu ıslak elbisenizle daha fazla dolaşmanızı istemiyorum. Mâdemki o kadar istiyorsunuz, önce benim eve gidelim. Ben çabucak üstümü değiştiririm. Sonra sizin eve gideceğiz ve siz de benim gibi yapacaksınız. Ondan sonra ben de sizinle Paul'ün bürosuna geleceğim.

— Pekalâ. Ansley'e söylediklerimi sana da tekrarlıyorum: temizlemeye hiç bir şey verme.. Duvarın üstünde elbisenden parça kaldı mı?

— Elbisemden kalmadı ama... derimden parça kaldı!

- Neren sıyrıldı?
— Merâk etmeyin, görünmiyecek bir yer!
— Öyleyse, hemen üstüne mikrop öldürücü bir ilâç sür... Ah o uğursuz duvar!

Mason ile Della yarım saat geçmeden Paul Drake'in bürosunun kapısını çalıyorlardı.

Dedektif onları asık yüzle karşıladı:

— Amma da gelirmişsiniz ha! Aynasızlar hiç memnun olmadılar ve...

Mason onun sözünü kesti:

— Pekalâ, pekalâ öyleyse telefon edin onlara!

Drake derin bir nefes aldıktan sonra aceleyle telefona sarıldı:

— Alo... Ben Paul Drake. CVX 266 plâkalı otomobil hakkında bilgi isteyen müşterim şimdi geldi. Telefonu ona veriyorum...

Avukat âhizeyi eline alırmaz konuşmaya başladı:

— Allo, ben Perry Mason.

— Perry Mason mu? Dalga mı geçiyorsunuz yoksa? Biz çalınmış bir arabanın peşindeyiz ve...

— Dalga falan geçen yok. Müşterilerimden biri bana CVX 266 plâkalı otomobil hakkında telefon etti. Bu otomobil ıslak yolda kayıp bir şahsî arâziye girmiş orada ters dönmüş. Müşterim bu arabayı kullanan kadını arabasına almış ve bana durumu polise haber vermesi lâzım mı diye sormuştu.

— Yaralı kimse var mı?

— Görünüşte yok...

— Ama söz konusu olan bir çalınmış otomobil...

— Ben de biraz önce öyle olduğunu öğrendim, evet.

— Araba şimdi nerede?

— Meredith Borden'in mâlikânesinde, tam girişte. Bu mâlikâne şehrin...

Polis kızgın bir sesle Mason'un sözünü kesti:

— Biliyorum, daha önce niye nerede olduğunu söylemediniz de gidip getirelim?

— Bu kadar mühim olduğunu bilmiyordum. Sâdece plâkasını kontrol ettirmenin yeterli olacağını düşünmüştüm...

— Pekalâ, pekalâ!. Müşteriniz kim?

— Bu gizlidir. Kendi izinleri olmadan müşterilerimin isimlerini açıklayamam.

— Vay canına, biz çalınmış bir otomobilin peşindeyiz ve...

— Ve ben size nerede olduğunu söyledim. Açıklıyabileceğim tek şey budur. Siz bir çalınmış otomobil bulmak istiyorsunuz ama ben bir müşteri kaybetmek istemiyorum.

Bunları söyledikten sonra Mason âhizeyi yerine koydu ve Della'ya gülümsedi:

— İşte bu kadar... Şimdi, Paul sen evine git. Başına iş açmak isterlerse hepsini benim sırtıma yükle. Ben arabamı Hanın araba parkına bırakacağım. Sonra Della ile beraber **Kırmızı Kuğu**'ya gidip sıcak bir şeyler içeceğiz sonra da taksiye binip evlerimize gideceğiz. Alkol aldığım zaman otomobil kullanmıyorum fakat bu gece canım da öyle içmek istiyor ki!

DÖRT

Mason bürosuna girerken sekreterine gülümseyerek sordu :

— Günaydın, Della! İyice dinlendin mi?

— Evet, patron.

— Öksürme, aksırma falan?

— Hiçbir şey... Paul Drake aradı, gelir gelmez kendisine telefon etmenizi söyledi.

— Telefon et de buraya gelsin. Mutlaka polis yine başına ekşimiştir. Ansley'den haber var mı?

— Hayır, hiç bir haber yok.

Paul Drake biraz sonra geldi, «Günaydın!» dedikten sonra merakla sordu:

— Dün akşam Meredith Borden'de değildiniz umarım?

— Borden'in mâlikânesinin girişinde bir kazâ olduğunu haber verdik. Bu kadarı polise yetmiyor mu?

— Demek bu sabahki sekiz buçuk haberlerini dinlemediniz?

— Hayır ne anlattı?

— Tanınmış Halkla Münâsebetler Mütéhassısı, Meredith Borden, bu sabah saat yedide bir hizmetçi tarafından, muhteşem mâlikânesinde ölü bulunmuş. Muhtemelen bir tabancadan çıkmış bir kurşunla tam kalbinden vurulmuş olarak fotoğraf atölyesinde yatıyormuş.

— Polis silâhı bulamamış mı?

— Hayır, intihar dedirtecek hiç bir şey de bulamamış. Diğer taraftan, mücâdele olduğunu belli eden bir ize de rastlanmamış. Bununla birlikte, dün gece saat on birden az önce, mâlikânenin emniyetini sağlayan alârm sistemi çalışmaya başlamış. Polise göre bahçenin içinde kalan yabancılar muhtemelen duvardan atlayarak kaçmışlar.

— Demek alârm sistemi bir karakola bağlıymış.

— Hayır, ama biri otomobiliyle geçerken sirenin çaldığını duymuş, projektörlerin yandığını görünce polise haber vermiş. Polis normal kontrolünü yaparken her şeyin yolunda olduğunu görmüş.

— Bütün bunlara polis ne diyor?

— Şimdilik bir şey söylemiyor. Bildiğim kadarıyla kazâya uğrayan otomobilin etrâfında birkaç kişinin bir şeyler aradığını gösteren ayak izleri bulmuşlar. Ayrıca duvarın her iki tarafında bulunan ayak izlerinden de an-

laşıldığına göre bu şahıslar üç kişiymiş. Ve aralarından biri de kadınmış. Bu kimseler duvarın üstündeki cam kırıklarından korunmak için elbiselerini duvarın üzerine sermişler üstünden atlayarak duvarın öbür tarafına geçmişler.

— Çok enteresan!

— Evet, ben de senin bunları çok **enteresan** bulacağını düşünüyordum. Tabiatıyla polis mâlikânenin bahçesinde bulduğu kazâya uğramış çalınmış otomobile çok ehemmiyet veriyor.

— Arabayı ne zaman buldular?

— Bu sabah. Bu gece Borden'e telefon edip mâlikânesinin girişinde kazâya uğramış bir otomobil olup olmadığını sormak istemişler fakat telefona kimse cevap vermemiş. Sonra bir devriye otomobili göndermişlerse de kapılar kapalı olduğundan ve her şey yolunda görüldüğünden müdahale etmeden önce sabahı beklemeyi uygun bulmuşlar... Yakında Cinâyet Masası memurlarından biri sizi ziyârete gelecektir, kazâyı haber veren müşteriniz hakkında daha geniş bilgi edinmeyi arzu edecekleri muhakkak... Sakın yanında sen ve Della olduğu halde bu gece Borden'in mâlikânesinin duvarından atlayan o müşteriniz olmasın?

Avukat bir kahkaha attı:

— Azizim Paul bunu da aklına nereden getirdin?

Paul Drake gayet ciddî devâm etti:

— Mâlikânenin girişindeki viraj öyle ki yoldan geçen biri bir otomobilin Borden'in arâzisine girdiğini görebilir ama çiti parçalayarak takla attıktan sonra hendeğe yuvarlandığını göremez... Bunu görmek için durması ve onun da mâlikânenin bahçesine girmesi lâzımdır... Kapıların otomatik olarak kapandığı saat olan on bire kadar içeri girmek pekâlâ mümkün. Ve sana anlattığım gibi polis kazâ yerinde bir sürü ayak izi buldu.

Mason düşünceli düşünceli cevap verdi:

— Anlıyorum.

— Diğer taraftan polis saat dokuz ile on bir arasında işlenmiş olan bu cinâyet hakkında soruşturma yapıyor, sonradan değiştirmek isteyebileceğin bir ifâde verebilirsin... Ben bunu yapmıyasın diye anlatıyorum bunları.

— Teşekkür ederim Paul.

— Polis zannedildiğinden çok daha fazla uyanıktır ve bir izin peşine bir kere düştü mü...

Mason Drake'in sözünü keserek sordu:

— Sözü nereye getirmek istiyorsun Paul?

— Dün Della ile seni yemeğe giderken gördüm. Senin üstünde kahverengi bir takım elbise, Della'nın üstündeyse koyu mâvi, kenarları beyaz bir tayyör vardı. Halbuki kazâyı haber vermek için büroma geldiğinizde ikiniz de başka türlü giyinmiştiniz.

Della Street gülümseyerek sordu:

— Her zaman böyle teferruata dikkat eder misin Paul?

— Bu benim mesleğim değil mi? Anlıyor musun Perry? Polis o cam kırıklarıyla dolu duvarın üzerinde elbiselerinizden parçalar bulmuş olabilir... Öte yandan dün akşam yemeğini nerede yediğinizi sormayı akıl edebilirler ve garsonları üzerinizde hangi elbiseler olduğu hakkında sorguya çekebilirler. Bundan sonra evlerinize ziyârete gelerek kendilerine dün akşam giydiğiniz elbiseleri göstermenizi ricâ edebilirler.

— Ben de îtiraz etmeden gösteririm. Ne diye göstermiyecek mişim?

— O elbiseler yırtılmış olabilir de ondan. Ve bir de yırtıklara duvarın üstünde bulunan kumaş parçaları uyar- sa size bunun sebebini soracaklardır.

— Ya ben de sebeplerini söylersem?

Drake omuzlarını silkti:

— O senin bileceğin iş. Ben sana nasihat vermek istemedim. Sâdece durumun ne olduğunu tarafsız bir gözle anlatmaya çalıştım.

— Teşekkür ederim Paul. Sana ihtiyâcım olursa haber vereceğim.

Drake ayağa kalktı kapıya doğru ilerledi:

— Mükemmel! Sonra görüşmek üzere!

Dedektif arkasından kapıyı kapar kapamaz Mason sekreterine döndü:

— Della çabuk bana Ansley'i telefonla ara!

Biraz sonra genç kadın, bir eliyle ses gitmemesi için telefonu kapatırken, Mason'a dönerek sordu:

— Sekreteri kimin aradığını öğrenmek istiyor, söyleyeyim mi?

— Söyleyin.

Della elini âhizenin üzerinden çekti:

— Mister Perry Mason kendisiyle konuşmak istiyor... Çok mühim... A! Evet, tabii... Öyleyse lütfen kendilerine en kısa zamanda Mister Mason'u aramasını söyler misiniz?... Teşekkür ederim.

Mason, genç kadın âhizeye yerine koyunca, dayanamıyarak sordu:

— Gittiği yerin telefon numarasını bırakmamış değil mi?

— Onun gibi bir şey... Sekreterine göre ya şantiyede yahut da yakında yapacağı inşaatın arsasındaymış. Tabii bu iki yerde de telefon yokmuş...

— Öyleyse Della biz de Ansley gibi yapacağız... Bürodan çıkacağız ve belki bütün gün gelmeyeceğiz. çünkü polisle görüşmeden önce mutlaka Ansley ile konuşmalıyım. Hatırlıyor musun bize ceketinin yırtıldığını söylemişti?...

— Patron, benim yüzümden oldu, yırtılmasına mâni olmalıydım ama birden gelen o otomobil...

— Biliyorum Della! Senin hiç bir kabahatin yoktu. Elinden geleni yaptın. Neyse bırakalım bunları, şimdi sinemaya veya berbere gidebilirsin.

— Peki, ya Ansley biz yokken telefon ederse?

— Şaşarım. Polis onu aramadıkça bunu yapacağını zannetmem. Neyse, git Gertie'ye bir gün tâtil yaptığını ve biz yokken Ansley telefon ederse onu nerede bulabileceğimi sormasını söyle.

Mason arabasına bindi, birkaç yüz metre kadar gitti sonra bürosundan yeteri kadar uzaklaştığına karar verince, arabayı kenara çekti, bir postahâneye girdi ve telefon rehberini karıştırmaya başladı. Beatrice Cornell'in numarasını bulunca bir telefon kabinine girip numarayı çevirdi. Karşı taraf telefonu açar açmaz sordu:

— Alo, Minerva sen misin?

— Hangi numarayı arıyorsunuz?

— Minerva ile konuşmak istiyorum.

— Burada Minerva diye birisi yok.

— Öyle mi? Çok özür dilerim...

Mason bunları söyledikten sonra telefonu kapadı ve arabasına binerek Ancordia Apartmanlarına gitti. Kapıcıdan Beatrice Cornell'in 108 numaralı dâirede oturduğunu öğrendi. Gidip kapıyı çaldı.

Kapıyı açan Miss Cornell ziyâretçisinin kim olduğunu anlamak için bakınca haykırdı:

— Aa siz Perry Mason'sunuz!

Avukat hafifçe eğilerek onu selâmladı:

— Evet benim. Dün akşam da sizi telefonla aramıştım...

— Ve o hususta benimle konuşmak için geldiniz öyle mi? İçeri girsenize lûtfen. Sizinle tanıştığıma ne kadar memnun oldum bilemezsiniz!

Kadın Mason'u geniş bir odaya aldı. Odada kocaman

bir çalışma masası hemen dikkati çekiyordu. Masanın üstünde üç telefon vardı. Odanın başka bir köşesinde küçük bir masanın üstünde bir daktilo makinesi duruyordu ve her taraf daktiloyla yazılmış kâğıtlarla kaplıydı. Kadın, avukatın etrâfa şaşkın, şaşkın baktığını görünce izâh etti:

— «Evde Olmayan Aboneler Servisi»yle yetinmek istemeyen müşterilerimin telefonlarına bakıyorum. Listemde birkaç dakika içinde bulabileceğim bir sürü doktor da var... «Post restant» olarak da dâiremi kullanıyorum, biraz sekreterlik yapıyorum ve bir de model kirâlama servisim var. Bir şeyler yapmaya uğraşıyorum sizin anlıyacağınız.

— Sizin için oldukça zor bir iş olsa gerek?

— Evet, ama emeğimin karşılığını da kazanıyorum. Yedi sene önce ben de modeldim ama takvimden eksilen her yaprağın tek sermâyem olan vücudum için bir tehlike olduğunu farkedince meslek değiştirdim, foto model kirâlamak isteyenlere, bu işi meslek edinmiş kızları buluyorum... Ama siz benimle işimi konuşmak için gelmediniz herhalde! Bir araba kazâsı hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordunuz zannediyorum?

— Evet. Dün gece müşterilerimden biri genç bir kadının kullandığı bir otomobile hafifçe sürtünmüş. Bahsettiğim genç kadın bir ara kendini kaybetmiş. Sonra ayılınca sizin isminizi ve adresinizi vermiş ve müşterim de onu bu binâya kadar arabasıyla getirmiş.

Kadın düşünceli düşünceli cevap verdi:

— Anlıyorum. Ve siz de bu kadının ben olmadığımıdan emin olmak istiyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Kadın yaralı mıydı?

— Araba takla atmış ama sürücüsü kazâ'yı bacaklarında ve kalçalarında hafif sıyrıklarla atlatmış.

— Mister Mason, dün akşam, her akşam olduğu gibi, buradaydım ve elli kadar telefona cevap verdim.

— Meredith Borden'i tanıyor musunuz?

— Evet, neden sordunuz?

— Öldü. Ve polis öldürüldüğünü sanıyor.

— Aman Allahım! Ne diyorsunuz?

— Ve size bahsettiğim kazâ Meredith Borden'in mâlikânesinin girişinde olmuş. Üstelik çalınmış bir araba imiş...

Miss Cornell bir müddet düşündü sonra Mason'a döndü:

— Açıkça söylemek lâzımsa Mister Mason, Meredith Borden müşterilerimdendi.

— Anlatır mısınız?

— Fotoğrafa karşı son derece merâkı vardı ve ara sıra benim aracılığım ile foto model kirâlardı.

— Yakın zamanda da kirâladı mı?

— Hayır, bir müddettenberi bırakmıştı. Duyduğuma göre zevk için modellik yapan bir amatör bulmuş... Onun fotoğraflarını çekiyormuş!

— Benim aradığım genç kadın muhtemelen Borden'i tanıyordu ve sizi de tanıması lâzım, çünkü sizin isminizi ve adresinizi verdi. Müşterim onu buraya kadar getirmiş...

— Dün gece saat ona doğru mu?

— Evet, aşağı yukarı...

— Şimdi hatırladım; o saate doğru birisi zili çalmıştı. Ben de otomatiğe basarak binânın giriş kapısını açmıştım, sonra kimse dâiremin kapısına gelmeyince pek aldırmadım, çünkü çoğu zaman insan zili çalarken şaşıyor.

— Miss Cornell diyelim ki ben foto-model arayan bir fotoğrafçıyım... Benim onlarla görüşmemi sağlayabilir misiniz?

Miss Cornell gülümsedi:

— Size şunu hatırlatayım ki onların hepsi de gayet ciddî kızlardır ve saat başına yirmi dolar alırlar.

— Ne isterlerse ödemeye hazırım ve ahlâki bakımdan istedikleri garantiyi verebilirim... Sizden bütün modellerinize telefon ederek onlara bugün bikiniyle poz verip veremiyeceklerini sormanızı istiyorum. Tabiî bana kaybedeceğiniz zamanın ücretinin ne kadar olduğunu söylemeyi unutmamak şartıyla. Anlıyorsunuz umarım, beni ilgilendiren modellerinizden bir tânesinin birkaç günlüğüne poz veremiyecek durumda olması...

Miss Cornell avukata uzun uzun baktı sonra başını salladı:

— Evet, anlıyorum!

Ve modellerine telefon etmeye koyuldu. Üçüncü modeli arıyordu ki Mason onun karşısındakine şunları söylediğini duydu:

— Bir dakika, yavrum... Neyse, seni sonra arasam daha iyi olacak.

Telefonu kapadı ve avukata döndü:

— **Dawn Manning...** Eti budu yerinde güzel bir kız. Bana dün akşam bir kazâda yaralandığını ve beş altı gün poz veremiyeceğini söyledi.

— Öyleyse, mutlaka odur! Buraya çağıramaz mısınız?

— Poz veremiyeceğini söyledi, bilmem gelir mi?

— Ona fotoğraflarını görmüş olduğumu ve tam aradığım tip olduğundan yara yerlerini makyajla kapatıp öyle fotoğrafını çekebileceğimi söyleyin.

Beatrice Cornell tereddüt etti:

— Dawn onu kandırdığım için bana kızacaktır ve...

— Hiçde değil! Benim avukat olduğumu öğrenmesi şart değil. Ben sâdece kendimi Mister Mason olarak tanıttım ve bir model arayan amatör fotoğrafçıyım... Tamam mı?... İşte buyurun size otuz dolar... Yirmisi bir saatlik

ücreti on da taksiye vereceği para için. Ama çok çabuk gelsin!

Miss Cornell parayı alırken gülümsedi:

— Onu benim stüdyomda fotoğrafını çekeceğinize inandırmanız için en azından bir fotoğraf makineniz olması lâzım gibi geliyor bana...

— Buralarda satın alabileceğim bir yer var mı?

— Evet, iki yüz metre ilerde solda cadde üzerinde bir mağaza var, orada fotoğraf malzemesi de satılıyor...

— Mükemmel, gidip ne lâzımsa satın alacağım. Modeliniz geldiği zaman ben de dönmüş olurum...

— Evet, zâten işinizi kolaylaştırmak için önce benim konuşmam daha iyi olur...

Mason doğru buldu:

— Anlaştık! Öyleyse ben yarım saatten evvel gelmem.

BES

Yarım saat sonra Perry Mason elinde bir fotoğraf makinesi, makinenin ayağı, onların deri kılıfı ve bir düzine kadar da film makarası olduğu halde Beatrice Cornell'in dâiresinin kapısını çalıyordu. Dawn Manning gelmişti ve Miss Cornell onları tanıştırdı. Beatrice Cornell, Dawn Manning'e Mister Mason'un kendisinin bikinili resimlerini çekmek istediğini anlatmıştı. Dawn Manning parasının kararlaştırılan târifeden ödeneceğini öğrenince şunları söylemişti:

— Kabul ediyorum ama bacaklarımın görüneceği resimleri çekmek için birkaç gün beklemeniz lâzım.

Mason Dawn Manning'e döndü:

— Miss Cornell bana sizin bir trafik kazâsı geçirmiş olduğunuzu söyledi.

— Evet ve böyle hafif sıyrıklarla atlattığım için kendimi şanslı sayıyorum.

Genç kadın bunları söylerken oturduğu koltukta bacak bacak üzerine atmak istemiş ve yüzünü acıyla buruşturmuştu.

Avukat merakla sordu:

— Sıyrıklar derin mi?

— Açıkça söylemek lâzımgelirse, tam olarak bilmiyorum. Beatrice bana telefon ettiği zaman daha yataktaydım, aynaya bakacak zaman bile bulamadım.

Kadın bir boy aynasının karşısına geçti ve çok tabii bir hareketle, etekliğini kalçalarına kadar kaldırdı, aynada sol kalçasına bakmaya başladı:

— En fazla burası acı veriyor...

Beatrice Cornell kendini tutamıyarak haykırdı:

— Aman Allahım, Dawn!

Öteki başını sallayarak konuştu:

— Evet. Dün akşam yattığım zamandan daha kötü ve yarın da mutlaka daha çok moraracak... Mister Mason, birkaç gün bekleyebilir misiniz? Yoksa başka bir model bulmayı mı tercih edersiniz Bu durumda sizden sâdece taksi parasını ödemenizi ricâ edeceğim...

Mason başını salladı:

— Size hemen açıkça söyliyeyim ki: beni en fazla ilgilendiren morarmış yaralarınızdır.

Dawn Manning kendini tutamıyarak haykırdı:

— **Morarmış yaralarım mı? Deli misiniz siz?**

— Deli değilim, sâdece avukatım.

Beatrice Cornell biraz geç de olsa Dawn'a çıkıştı:

— O, o, o Dawn!

Model de avukata çattı :

— Demek beni sudan bir bahâneyle sabah yatağımdan çıkarıp buraya boşu boşuna getirdiniz...

— Boşu boşuna değil çünkü ücretinizi Miss Cornell'e verdim bile...

Dawn Manning bunları duyunca yumuşadı:

— Pekalâ, benden tam olarak ne istiyorsunuz, Mister Mason?

— Sizin yaralarınızla dün akşam olan bir araba kazâsı sebebiyle alâkalanıyorum. Bana dün akşam geçirdiğiniz kazâdan bah...

— Fotoğraf çekmek istemiyor musunuz?

— Fotoğraf da çekmek istiyorum. Ama daha önce Miss Cornell'e kaybettirmekte olduğum zamanın ücretini ödiyeyim.

Avukat bunları söyledikten sonra portföyünden kırk dolar çıkarıp genç kadına uzattı:

— Aa! Mister Mason, bu hiçte lûzumlu değil. Ben...

— Alın ricâ ederim... Aşağı yukarı iki saatinizi alacağım. Kabul ederseniz kendimi daha rahat hissedeceğim... Tamam, şimdi, Miss Manning bana geçirdiğiniz araba kazâsından bahsediniz.

— Esâsında söyleyecek pek fazla bir şey yok. Dün akşam fotoğrafçı arkadaşlarımdan birinin verdiği küçük bir dâvete gitmiştim. Dâvette dostlarına en son çektiği fotoğrafları gösterecekti, resimlerden bâzılarına ben poz vermiştim ve nasıl çıktıklarını merâk ediyordum. Ayrıca bu gibi toplantılara bir sürü profesyonel fotoğrafçı katılır ve bir foto-modelin bu gibi toplantılara gitmesi onun için çok iyi olur.

— Demek o dâvete gittiniz?..

— Erken dönmek istediğimden tek başıma gittim. Oraya giderken taksiye binmiştim ve dönmek için bir taksi bekliyordum ki bir genç kadın çok güzel bir Cadillac ile yanıma yanaştı ve: Sizi dâvette gördüm... Evinize bırakmamı ister misiniz? Böyle yağmurlu bir akşamda bir taksi bulmanız çok zor... dedi. Onu dâvette gördüğü-

mü hatırlamıyordum ama aşağı yukarı elli kadar dâvetli bulunduğuna göre bunda anormal bir durum yoktu...

— Teklifini kabul ettiniz mi?

— Evet, arabaya biner binmez de hareket etti.

— İsmi öğrenesibildiniz mi?

— Hayır. Oraya geliyorum zâten...

— Bu dâvet nerede olmuştu?

— Mesa Vista'da. Arabayı kullanan kadın benimle sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi sohbeta başladı. İsmimi, nerede oturduğumu falan hep biliyordu... Ama Mister Mason, daha iyi anlayabilmeniz için, önce size kendimden bahsetsem çok iyi olacak...

— Ricâ edeceğim...

— Evliydim... Dawn Manning benim genç kızlık adımdır, boşandıktan sonra tekrar onu kullanmaya başladım. Eski kocamın adı **Frank Ferney**'dir Meredith Borden ile ortaktır ve dolandırıcının tekidir. Ayrıldığımız zaman boşanmak için Reno'ya gidecek kadar zamanım olmadı. Frank bana muâmelelerle kendisinin uğraşacağını, bana sâdece oraya giderek kâğıtları imzâlamak kaldığını söyledi. Ben de dediği gibi yaptım ve boşanma muâmelesinin sonuna kadar yürütüldüğünü zannettim.

«Bilmem hiç Meredith Borden'den bahsedildiğini duydunuz mu? Para karşılığında adam kayırma işleriyle uğraşır. Ona poz verdim ve onun evinde, mahallî politikacılardan, bana âşık olan, biriyle tanıştım. Borden hemen, bir fâhişeyi kullanır gibi, benim vâsıtamla politikacıya işlerini gördürmeye kalktı. Beni hayal kırıklığına uğratmasına rağmen kocamla yine bir dost gibi görüşüyorduk, ama ortağının fazla ileriye giderek beni bu şekilde kullanmasına dayanamadım ve ikisiyle olan alâkamı tamâmiyle kestim.

«Şimdi dün akşama gelelim; o kadın bana kocamın benden tamâmiyle boşanmamış olduğunu, muâmeleleri

yarım bıraktığını anlattığını duyduğunu söyledi... Tam bu sırada Meredith Borden'in mâlikânesine girmekte olduğunu farkettim. Hemen bir tuzağa düştüğümü anladım ve direksiyonu ana cadde tarafına kırmak istedim. Bunu yapmamalıydım, tabii, ama... Kısacası aynı anda Borden'den başka bir otomobil çıkıyordu, ona çarptık sonra neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Tek hatırladığım şey çiti parçalayarak hendeğe yuvarlanmamız oldu... Islak otların üzerinde etekliğim sanki kaymışım veya sürüklenmişim gibi yukarı toplanmıştı... Biraz sonra olanları hatırladım. Borden'in arâzisini çevreleyen duvarın dibindeydim. Kırık çıkık yoktu ama sol kalçam çok acıyordu. Arabanın devrilmiş olduğunu farkettim ve kullanan kadını aradım fakat etrafta göremedim. Bunun üzerine, iliklerime kadar ıslandığımdan ve üşüdüğümünden, hemen binâyâ giden iki tarafı ağaçlı yola çıkarak ana kapıdan mâlikânenin dışına çıktım. Yolda bir arabayı durdurup bindim. Arabayı kullanan genç adama sevgilimle kavga edip ayrıldığımı ve evime dönmek istediğimi anlattım. Adam bunu duyunca bana sarkıntılık etmeye kalkıştı. Bir otobüse binebileceğim yere gelene kadar ona müsamaha ettim. İstedğim yere gelince suratına bir tokat patlatıp arabasından indim. Dâimâ çorabımın koncuna bir dolarlık banknot iğnelerim ve dün akşam böyle yaptığımı ne kadar iyi ettiğimi anladım. Çantamı kaybetmiştim, içinde paralarım ile anahtarlarım vardı. Eve gelince kapıcıyı uyandırıp bütün dâireleri açan anahtarıyla dâiremi açtım.

— Çantanızı aramadınız mı?

— Aradım, arabanın içine ve yere baktım ama bulamadım, mutlaka o kadın alıp götürmüş olmalı.

— Kazânın saat kaçta olduğunu bana söyleyebilir misiniz?

— Saat dokuzu üç kala... Saatim bir yere çarpmış olmalı ki durmuş, o zamandan beri de çalışmıyor...

— Borden'in mâlikânesinden saat kaçta çıktınız?..

— Aşağı yukarı ona yirmi beş kala çıkmış olmalıyım, çünkü eve onu çeyrek geçe geldim, tam olarak bir şey söyleyemeyeceğim...

— Yazık!

— Neden?

— Çok üzgünüm Miss Manning size cevap veremeyeceğim. Çünkü ben bilgi veremem başkalarından bilgi alırım ve bildiklerimi de sâdece müşterilerime söylerim. Mesleğimin kötü taraflarından biridir bu. Şimdi sizden o kadını târif etmenizi istiyorum...

— Peki... Otuz yaşlarında var yok. Benimle aynı boyda... Kilosu elli elli beş arasında olmalı... Saçları kestâne rengine çalıyordu. Bana kalırsa saçları b oyalıydı. Aslında siyah saçlı olmalı...

— Gözlerini hatırlıyor musunuz?

— Gayet tabîî, çünkü bana öyle acayip bir şekilde bakıyordu ki ürpermekten kendimi alamıyordum. Gözleri koyu renkliydi ve göz bebeği o kadar büyüktü ki sanki hiç akı yoktu.

Mason başını salladı, bir ara düşündü sonra tekrar sordu:

— Onun hakkında söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu?

— İki elinin parmaklarında da yüzük vardı. Oldukça güzel pırlanta yüzükler.

— Elbisesi nasıldı?

— Tatlı yeşil bir elbisenin üzerine bej manto giymişti... Şapkası olup olmadığını hatırlamıyorum.

— O kadını tanımıyor muydunuz?

— Hayır. Bildiğim kadarıyla ilk defâ görüyordum.

Mason, Miss Cornell'e döndü, genç kadın ne düşündüğünü anlamış olacak ki hafifçe başını salladı:

— Bu târif bana birini hatırlatıyor ama... Kim olduğunu bir türlü çıkaramıyorum.

Avukat bunun üzerine fotoğraf makinesini bıraktığı tarafa yürüdü:

— Güzel. Geriye Miss Manning'in birkaç fotoğrafını çekmek kalıyor?

Kadın gülerek sordu :

— Bu morluklarla mı?

— Gayet tabiî!

— Pekalâ, başlayalım öyleyse. Beatrice size onların nasıl kullanıldığını gösterir, çünkü görünüşe bakılırsa elinize ilk defâ alıyorsunuz!

ALTI

Perry Mason, herkesin servisini kendi yaptığı, büfe-lokantalardan birinde, elinde üzeri yemeklerle dolu tepsi olduğu halde, pencere kenarındaki iki kişilik bir masaya oturmaya hazırlanıyordu ki arkasından bir erkek sesi duydu:

— Yanınızdaki yer boş mu acaba?

Mason sinirli bir şekilde cevap verdi:

— Evet boş, ama bundan başka bir sürü boş masa var!

— Belki sizin yanınızda yemek istiyorum...

Mason bunları söyleyenin kim olduğunu anlamak için başını kaldırıp bakınca karşısında, Cinâyet Masası şeflerinden Tragg'ı buldu. Hemen el sıkışmak için ayağa kalktı:

— Tragg siz miydiniz! Burada yemek yediğinizi bilmiyordum!

— İlk defâ geliyorum zâten. Ama, birkaç ay önce sizi aradığım zaman burada bulabileceğimi söylemişlerdi, şimdi de aynı duruma düşünce burada olabileceğinizi hatırladım. Mutlaka gidip şâhitlerle konuşmuşsunuzdur...

— Evet.

— Bitirdiniz mi bâri?

— Hayır.

— Zararı yok... Yine de bana bâzı bilgiler vermek lütfunda bulunursunuz belki.

Tragg bunları söylerken bir yandan da atıştırmaya başlamıştı.

Mason : «Ne hakkında bilgi istiyorsunuz?» diye sordu.

— Meredith Borden dün akşam mâlikânesinde öldürüldü. Ve dün akşam siz de oradaydınız. Duvarın üstünden atladınız ve alârm sinyalinin çalışmasına sebep oldunuz. Daha sonra, durumdan polisi haberdar edeceğiniz yerde, kimsenin sizi bulamaması için, ortalıktan kaybolmayı tercih ettiniz. Bu sebeple meşhur savcımız **Hamilton Burger** bu hatânızdan yararlanarak aleyhinizde bir dâvâ açmaya niyetleniyor.

— Peki, açsın öyleyse!

— Perry, neden gelip bize cinâyeti haber vermediniz?

— Çünkü bir cinâyet işlenmiş olduğunu bilmiyordum.

— Kabul edelim... Borden'in mâlikânesinin bahçesinde ne yapıyordunuz?

— Ne yaptığımı söylersem, mutlaka yalan söylediğime hükmedeceksiniz?

Tragg elmalı turtasını yemeye başlarken cevap verdi:

— Hayır, hiçde değil. Savcıyı atlatmak istediğinizi, suç delillerini değiştirdiğinizi ve müşterinizi korumak için daha başka bir sürü şey yaptığınızı düşünürüm ama, bana yalan söyleyebileceğinizi asla!

— Peki; dün akşam ünlü bir lokantada yemek yerken yanıma bir adam yaklaşıp bana bir kazâya karıştığını

ve birisinin yaralanmış olmasından korktuğunu söyledi. Onunla birlikte kazâ yerine, Borden'in mâlikânesinin girişine, gittim ve bahçede araştırma yaparken bahçe duvarının kapıları kapandı. Kapıları kapatan sistemin saat on birde otomatik olarak harekete geçtiğini tahmin ediyorum, çünkü saatime baktığımda on biri gösteriyordu.

— Evet, hakikaten, kapılar o saatte kapanıyor.

— Sâdece içerde kapalı kalsak iyi, koca bir Doberman köpeği havlaya havlaya peşimize düştü. İşte ondan sonra duvarın üstünden atlamaya mecbur kaldık.

— **Kaldık** diyorsun, sizden başka kimler vardı?

— İki kişi daha vardı.

— Onlardan biri Della Street'ti değil mi?

Mason cevap vermedi.

— Ve öteki de muhtemelen George Ansley adında bir müteahhitti...

Mason susmayı doğru buldu.

— Ve muhakkak Borden'in öldürüldüğünü de bilmiyordunuz...

— Bu sabah öğrendim.

— Pekalâ. Şâhitlerin peşinde olduğunuzu söylemişsiniz. Kim o şâhitler?

— Kazâya uğrayan otomobili kullananı arıyorum.

— Bu söylediğiniz şahsı aramakla dün akşam Paul Drake'i vazifelendirmişsiniz. Araba çalınmış bir otomobildi.

— Paul de bana öyle olduğunu söyledi.

— Bana pek bilgi vermiş sayılmazsınız.

— Suallerinize cevap veriyorum.

— Bana bildiğinizi anlatacağınız yerde benim ağzımdan lâf alıp ona göre hareket etmeye çalışıyorsunuz!

— Benim yerimde olsanız siz ne yapardınız?

— Bildiklerimi anlatırdım.

— Neden?

— Çünkü, belki farkında değilsiniz, ama size yardım etmek istiyorum. Bana anlatacaklarınızı dinledikten sonra şu ilerdeki telefon kabinine giderek merkeze telefon edip (Perry Mason'u aramaya lûzum kalmadı kendisiyle biraz önce konuştum bana bütün bildiklerini anlattı) diyeceğim.

Mason'un yüzünden buna oldukça şaşırdığı anlaşılıyordu:

— Bunu benim için yapacak mısınız?

— Buraya neden geldim sanıyorsunuz? Bu büfe-lokantayı hatırlayınca sizin burada olabileceğinizi hemen anladım. Hiç kimse buraya neden geldiğimi bilmiyor. Arkadaşlara sâdece yemeğe gittiğimi söyledim.

Mason bir ara Tragg'ı uzun uzun süzdü, sonra konuşmaya karar verdi:

— Şimdilik söylemeye hakkım olmadığı için müşterimin ismini vermeyeceğim ama bunun dışındaki her şeyi size anlatacağım.

«Della ile akşam yemeğimizi yiyorduk ki o adam yanımıza geldi. Saat onu biraz geçiyordu...

Avukat Tragg'a Ansley'in kendisine söylediklerinden Beatrice Cornell'in evinde, Dawn Manning'in söylediklerine kadar bütün bildiklerini en geniş şekilde anlattı.

Bunun üzerine Tragg dayanamayıp sordu:

— O kadının anlattıklarının doğru olduğuna inanıyorsunuz?

— Ne olursa olsun arabada iki kadın bulunduğuna dâir ilk fikrimi doğruluyor. Üstelik, Dawn Manning, müşterimin Ancordia Apartmanlarına götürdüğü kadın hakkında yaptığı târife hiç uymuyor.

— Peki, öteki kadını bulmak için ne yaptınız?

— Şimdilik hiç bir şey yapmadım, sâdece düşündüm.

— Peki, yeteri kadar düşündünüz, şimdi harekete geçelim...

— Geçelim?

— Evet, siz ve ben... Ben önce gidip söz verdiğim telefonu edeyim.

Tragg biraz sonra tekrar avukatın yanına geldi:

— Hallettim. Sizi ve Della Street'i rahat bırakacaklar. Şimdi siz ve ben George Ansley ile bir konuşma yap-sak çok iyi olacak.

— George Ansley'in bu hikâye ile ilgisi ne?

Tragg gülümsedi:

— Ceketini Borden'in bahçesinin duvarı üzerine atınca, cam kırıkları astarını yırtıp orada tutmuşlar... Tam da terzinin adının yazılı bulunduğu yeri... **Mesele basit azizim Watson!**

— Hakikaten öyle!

— Öteki kadına gelince, Ancordia Apartmanlarının holünde bir telefon kabini olduğuna göre, merkeze telefon ettiğim zaman, dün akşam bir taksinin oradan bir kadını almak için telefonla çağrılıp çağrılmadığını aramalarını söyledim. Arabamda telsiz telefon var, burada bekleme-mize lûzum yok, çıkıp bir dolaşabiliriz. Bir netice çıkar çıkmaz arabama bildirecekler.

Mason düşünceli düşünceli söylendi.

— Polis şefi olmanın ne çok avantajları varmış.

— En azından bir onun kadar da berbat tarafı vardır!

YEDİ

Tragg'a istediği bilgiyi bir saat sonra bildirdiler.

— Dün akşam otuz yaşlarında bir kadın Ancordia Apartmanlarından taksiye binmiş. Taksiyi telefonla Miss Harper adına çağırmış. Şoför onu Mesa Vista'daki Dormain Apartmanına götürmüş.

Tragg bunları duyar duymaz Mesa Vista tarafına doğru sürmeye başladı.

Mason sessizliği bozmak için sordu:

— Devamlı araba kullanıyorsunuz... Hiç kazâ yapmıyor musunuz?

— Yoo... Vergi mükellefleri kullandığımız eşyâyı harcadığımızı görürlerse, verdikleri para boşa gittiğinden, bize çok kızarlar sonra!

— Peki kazâlardan nasıl korunuyorsunuz?

— Ötekilerin hareketlerini dikkatle gözleyerek. Ben, direksiyona otururken, gayet iyi biliyorum ki öteki arabaya çarpacak olan ben olmayacağım, o zaman gözlerimi dört açıp onların hareketlerine dikkat ediyorum... İşte işin bütün sırrı burada!

Dormain Apartmanı görünüşe göre oldukça ihtişamlı bir binâyâ benziyordu: Döner kapı, holde bir resepsiyon memuru...

Tragg içeri girer girmez doğru resepsiyon memuruna gitti:

— Apartmanda Harper isminde bir kadın var mı?

— İki tâne var hangisini istiyorsunuz?

— Otuz yaşlarında, oldukça güzel olanını.

— Öyleyse aradığınız **Loretta Harper** olacak. Geldiğinizi haber vereyim...

Tragg hemen polis işâretini çıkarıp gösterdi:

— Polis... Ona haber vermeyin... Kaç numaralı dâire?

— 409, dördüncü katta... Umarım mühim bir şey değildir...

— Hayır, sâdece şâhitliğine ihtiyâcımız var. Merâk etmeyin!

Asansörde Mason hafifçe gülümsedi:

— Polis şefi olmanın çok avantajları olduğunu tekrarlıyorum.

— Benim yanımda daha fazla dolaşırsanız, fikrinizi

değiştirirsiniz. Ya mahkemede şahitlik yaparken! Müdafaa avukatları yanıma yaklaşıp adamın nasıl giyindiğini, çoraplarının rengini, kravatında iğne olup olmadığını, ceketinde kaç düğme olduğunu ve daha bunun gibi bir sürü şey soruyor. Ve ben de bilmediğimi söyleyince, alaylı alaylı yüzüme bakıp: (Polis şefi değil misiniz? Bütün bu teferuâta dikkat etmek vazifeniz değil mi?... Size niçin para ödüyünüz zannediyorsunuz?...) gibi bir sürü saçma sapan şeyler söylüyorlar. Bu arada jüri âzâsı da baro avukatlarından biri o uğursuz aynasızların birinin tozunu siliyor diye ağızları kulaklarında dinliyorlar.

Mason gülerek hak verdi:

— Haklısınız galiba...

Konuşa konuşa 409 numaralı dâirenin kapısına kadar gelmişlerdi. Tragg zili çaldı ve birkaç sâniye sonra kapı hafifçe aralandı. Bir emniyet zincirinin daha fazla açılmasını önlediği kapının ardından genç bir kadının burnu, gözleri ve alnı görülebiliyordu.

Kadın: «Ne istediniz?» diye sordu.

Tragg bir sefer daha polis işâretini çıkarıp gösterdi:

— Cinâyet masasından Komiser Tragg. Sizinle sâdece birkaç dakika konuşmak için geldik.

— Şey... Giyiniyordum da.

— Üzerinizde bir elbise var mı?

— Evet... Evde giydiğim elbise var...

— Öyleyse bırakın içeri girelim.

Kısa bir duraklamadan sonra genç kadın emniyet zincirini çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı. Mason da Tragg'ın peşinden gayet iyi döşenmiş oturma odasına girdi. Açık bir kapıdan daha düzeltilmemiş bir yatağa güneş düştüğü görülüyordu. O kapının karşı tarafındaki başka bir kapıdan mis gibi kahve kokusu geldiğine göre orası mutfak olmalıydı.

Tragg etrâfa bir göz attıktan sonra sevimli bir sesle fikrini açıkladı:

— Güzel bir dâire. Burada tek başınıza mı oturuyorsunuz?

— Mâdemki sizi ilgilendiriyor söyleyeyim: Evet tek başıma oturuyorum.

— Dün gece saat ona çeyrek kala ile on arasında Ancordia Apartmanlarında bulunan bir kadını arıyoruz. Onu bulmakta belki bize yardım edebileceğinizi düşündükte...

— Böyle düşünmenizin sebebi ne?

— Dün akşam Ancordia Apartmanlarına gittiniz mi?

— Bunu bilmek sizin için o kadar mühim mi?

— Hanımefendi bana sual soracağınıza benim sorduklarıma cevap verseniz çok iyi yaparsınız. George Ansley'le tanıştığınızda ona ne diye kendinizi Beatrice Cornell olarak tanıttınız?

— Beyefendi... Hım... Komiser Tragg, bu suallerin sebebini öğrenebilir miyim?

— Bir cinâyeti aydınlatmak için soruşturma yapıyoruz. Sorduğum suallere cevap vermenizden sonra da sizinle o otomobil kazâsı hakkında konuşacağım.

— Hangi otomobil kazâsı?

— Borden'in mâlikânesinin girişinde hendeğe yuvarlanmanıza sebep olan kazâdan bahsediyorum. Hani öteki genç kadını oradan uzaklaştırmak için ayak bileklerinden çektikten sonra yerine uzanarak imdat istediğiniz kazâdan bahsediyorum.

Loretta Harper kaşlarını çattı, dudaklarını ısırды, bir anlık bir tereddütten sonra nihâyet bir karara vardı:

— Oturunuz komiser Tragg... siz de Mister?...

Avukat hafifçe eğildikten cevap verdi:

— Mister Mason.

— Umarım ki ismimi bu dâvâya karıştırmayacaksınız... Değil mi komiser Tragg?..

— Buna ancak her şeyi anlatmanızdan sonra karar verebilirim. Nasıl oluyor da çalınmış bir otomobil kullanıyordunuz?

Genç kadın sanki hakarete uğramış gibi sertçe karşılık verdi:

— Ben mi! Otomobili kullanan Dawn Manning'di, hem de deli gibi kullanıyordu!

— Onun yanında ne sebeple bulunuyordunuz?

— Çünkü beni arabasına binmeye zorlamıştı?

— Nasıl?

— Bir tabancayla tehdit ederek.

— Öyleyse siz kaçırıldınız?

— Tabii! Beni eski kocasıyla kırıştırmakla suçluyordu!

— Doğru mu bu?

— Frank ondan boşanmış. İstedğini yapmakta serbesttir... Sanki o rahat oturuyormuş gibi!

— Frank kim?

— Frank Ferney, onun eski kocası.

— Sizi kaçıranın adı ne demiştiniz?

— Dawn Manning... Daha doğrusu o isim altında modellik yapıyor.

— Bir model demek?

— Evet ama... Öylesine model tabii.

— Bize olanları anlatsanız çok iyi olur.

— Peki; dün akşam küçük bir ziyâfet verdim... Dört kişiydik... Bir ara sigaramız bitti ve almak için dışarı çıktım, bu arada misâfirlerim televizyon seyrediyordu. Saat sekiz buçuk, dokuza çeyrek kala arası olmalıydı. Sokağın öbür tarafına geçmek için yeşilin yanmasını bekliyordum ki bir araba gelip tam önümde durdu. Benim tarafımdaki kapı açıldı ve Dawn Manning bana (Binin!) dedi.

— Onu tanıyor muydunuz?

— Sâdece uzaktan görmüşlüğüm vardı. Birbirimize tanıştırlmamıştık.

— Pekalâ devâm edin.

— Bana: (Binin Loretta sizinle konuşacaklarım var.) dedi. Durduğumu görünce: (Binin, bütün gece burada trafiği tıkamaya niyetim yok!) diye ekledi.

— Eee sonra?

— Sonra, sesinin titremesinden şüphelendim ve tam geri çekilmeye hazırlanıyordum ki bana doğru tuttuğu tabancayı gördüm. (Size binin dedim. Sizinle konuşacaklarım var.) İtaat etmenin daha doğru olacağını düşündüm, çünkü söylediğini yapmazsam ateş etmesi muhtemeldi... Ben biner binmez, arabayı bir deli gibi hareket ettirdi. Bir yandan da bana sert bir sesle bir şeyler anlatıyordu.

— Ne söyledi.

— Eski kocası Frank ona bir yıl kadar önce Reno'ya boşanmaları için başvurmaya gittiğini anlatmış. Dawn o zamandanberi boşandıklarını zannediyormuş. Ama yine de bir kontrol etmek istemiş ve başvurduğu bir avukat araştırmaları sonunda ona Frank Ferney'in boşanma muamelesini sonuna kadar yürütmediğini ve çok zengin bir amatör fotoğrafçının Dawn'a âşık olup onunla evlenmeye niyetlendiğini görünce para karşılığı boşanmayı kabul edebileceğini söylemiş. Bunun üzerine Dawn bana Frank'ın benimle alâkası olduğunu bildiğini ve benden bu alakâyı bir kâğıda yazıp imzâlamamı istediğini anlattı.

— Eğer kabul etmezseniz size ne yapacağını da söylemiş miydi?

— Hayır ama, elinde tuttuğu tabanca bir şey söylemesine lûzum bırakmıyordu.

— Devâmedin!

— Peki, biraz önce dediğim gibi, arabayı çılgın gibi sürüyordu. Borden'in mâlikânesinin bahçe kapısına geldiğimizde içeri girmek için virajı döndü. Ve tam bu sırada

başka bir otomobilin mâlikânededen çıkmakta olduğunu gördü. Direksiyonu sağa kırarken frene de sonuna kadar bastı. Ama lâstikler ıslak taşların üstünde kaydılar. Arabanız ötekinin sâdece tamponuna çarptı ve bahçenin içindeki yolun kenarındaki çiti parçalayarak devrildi. Ne yaptığımı bilmeden kapıyı açıp kendimi dışarı atmayı denemişim ve Dawn'ın da benim gibi yaptığını zannediyorum... Her ne halse arabadan dışarı fırladım ve ıslak çimenlerin üstünde kaydım, durduğum zaman her tarafım sıyrılmıştı ve sersem gibiydim. Biraz kendime gelir gibi olurken, hafif bir aydınlık ve görünüşe göre kendini kaybetmiş bir şekilde otomobilin yanında yatan Dawn Manning'in üzerine doğru bir adamın eğildiğini gördüm...

— Evet?

— Bu adamın elinde tuttuğu lâmba ârıza yaptı. İyice söndü o da bunun üzerine feneri bir kenara fırlatıp attı... Bundan sonraki hareketlerimi pek doğru bulmuyorum. Ama insan bu gibi durumlarda önce kendini düşünüyor...

— Bizim ne düşünebileceğimizi tasa etmeden anlatmanıza devâmediniz.

— O adamın tekrar yola çıktığını görünce yardım istemek için gittiğini düşündüm, halbuki adımın böyle bir şeye karışmasını istemiyordum. O zaman aklıma bir fikir geldi ve Dawn Manning'i ayak bileklerinden sürükleyerek, bir kenara çektim. Islak çimenlerin üzerinde gayet kolayca taşıdım. Onun yerine uzanıp onun vücudunun biraz önceki hâlini taklit ettim ve İmdat! diye bağırdım... Adam sesimi duyunca geri geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. Arabanın içinde kalmış olan çantamı almak istedim ama zifiri karanlık olduğundan çantaları şaşırmak için ikisini birden aldım. Bana yardım eden adam kendini tanıtırken, isminin George Ansley olduğunu söylemişti. Ben kendi adımlı vermek istemedim. Ancordia Apartmanlarında oturan ve bir telefon servisi idâre eden

Beatrice Cornell'i hatırladım ve kurtarıcıma ismim ve adresim olarak Beatrice Cornell'inkileri verdim. Bana karşı gayet nâzik davrandı. Ayrılmadan önce beni öpmesine müsaade ettim. Sonra Beatrice Cornell'in zilini çaldım o da bana binânın kapısını açtı. Ansley gidinceye kadar holde bekledim. Bir telefon kabini vardı, oradan telefon edip bir taksi çağırdım ve evime geldim.

— Ve sonra?

— Hepsi bu kadar.

— Dawn Manning neden Borden'e gidiyordu?

— Kocasını orada çalışıyor. Meredith Borden ile bir nevi ortak. Dawn onu orada bulacağını zannediyordu fakat yanılıyordu, çünkü Frank da benim dâvetlimdi.

— Ve o kadını orada bıraktınız öyle mi?

— Evet.

— Kendinde değilken mi?

— Evet... Daha başka türlü hareket edemezdim... Önce kendimi düşünmem lâzımdı ve...

Tragg hafifçe kaşlarını çatarken cebinden bir puro çıkardı:

— İçebilir miyim?

— Rica ederim!

Polis genç kadına tenkid eden gözlerle baktı:

— Sizin anlattıklarınız Dawn Manning'inkilerden tamâmiyle farklı. Bu durumda ikinizden biri yalan söylüyor.

— Onun yaptığı gibi beni tabancayla tehdit eden bir kadın gayet tabii ki hiç çekinmeden, yalan söyler...

— Onun el çantası sizdeydi değil mi?

— Evet benimkini arabada bırakmak tehlikesini göze alamadığımdan ikisini birden aldım. Anlıyorsunuz değil mi, Frank ile ben... Çok yakın iki arkadaşız.

— Bana o çantayı verir misiniz lûtfen? İçine baktınız mı?

Loretta Harper istenilen çantayı bir çekmecenin gözünden alırken cevap verdi:

— Onun çantası olduğundan emin olmak için baktım sâdece...

Tragg çantanın içine bakacak gibi oldu, son anda vazgeçti, bu arada şimdiye kadar ses çıkarmadan oturan Mason genç kadına dönerek sordu:

— Saatleri tam olarak tâyin etmek istiyorum. Dawn Manning'in sizi saat kaçta kaçırdığını söyleyebilir misiniz?

— Tam bir saat söyleyemem ama... Dokuza yirmi kala ile beş kala arası olması lâzım.

— Peki, kazâ saat kaçta oldu?

— Saat dokuz ile beş geçe arası.

— Sonra Mister Ansley sizin yardımınıza koştı... Onunla birlikte Borden'in mâlikânesinden saat kaçta ayrıldınız?

— Saat dokuzu yirmi geçe filân zannediyorum.

— Daha kat'i olamaz mısınız?

— Hayır, ama söylediğim saatte en fazla iki veya üç dakika hatâ vardır.

Tragg araya girdi:

— Miss Harper bu kazâyı polise haber vermemekle suçlu duruma düştünüz, bunu biliyor musunuz?

— Suçlu duruma düştüğümü zannetmiyorum çünkü arabayı kullanan ben değildim...

Tragg gayet sâkin kadının sözlerini kesti.

— ... ve mâdem ki bir ateşli silâhla tehdit edildiniz, bunu polise haber vermeliydiniz, yoksa kendi kaçırılmanızın suç ortağı durumuna düştüğünüzden hakkınızda tâkibat açılabilir.

Genç kadın sert bir şekilde karşılık verdi:

— İsmimin gazetelere geçmesini önlemek için beni kaçıranı dâvâ edip etmemekte serbestim herhalde!

Tragg püroyu ağzının bir kenarından öbürüne aktardı.

— Ne olursa olsun bu hikâyeyi aydınlatmamız için benimle savcılığa kadar gelmeye mecbursunuz...

Mason gülümseyerek araya girdi:

— Benim sizden ayrılma zamanım geldi. Allahaismarladık komiser, her şey için çok teşekkür ederim!

Tragg Mason'un uzattığı eli sıkarken cevap verdi:

— Ricâ ederim. Bunun sözünü etmeye bile deymez... Ne olursa olsun bunun sözünü edecek olan ben olmayacağım!

SEKİZ.

Mason, Beatrice Cornell'e telefon ederek sordu:

— Dawn Manning'i iyi tanıyor musunuz?

— Hayır, çok iyi tanımıyorum.

— Yalan söyleyebilecek karakterde bir kadın olduğunu tahmin ediyor musunuz?

— Hangi hususta?

— Bir cinâyet hakkında.

— Kendisinin de karışmış olabileceği bir cinâyet hakkında mı?

— Evet.

— O zaman gayet tabîî. Böyle bir durumda kim yalan söylemez ki?

— Umumiyetle nasıldır?

— Nâzik.

— Sevgilileri var mı?

— Neden olmasın? Normal bir kadın değil mi?

— Dün gece birisi zili çaldığı halde gelip sizi ziyâret etmedi, bunun kaçta olduğunu hatırlıyor musunuz?

— Saati not etmedim, sâdece telefon konuşmalarının saatlerini not ederim, ama saat on sıralarında olmalı...

— Peki ben size otomobil kazâsından ve George Ansley'den bahsetmek için telefon ettiğimde saat kaçtı?

— İşte bu konuşmanın saatini not ettim... Bir dakika kâğıdı bulayım.... Tamam: yirmi iki yirmi üç.

— Çok teşekkür ederim Miss Cornell. Dün akşamki telefon konuşmamızı not ettiğiniz kâğıdı kaybetmeyin ileride lâzım olabilir.

— İşimle alâkalı kâğıtları hiç bir zaman kaybetmem, merâk etmeyin.

Kadın telefonu kapayınca, Mason bu sefer bürosunu aradı:

— Allo, **Gertie**. Della daha dönmedi mi?

— Daha dönmedi, bana dün geç saatlere kadar çalıştığını ve bugün istirahat etmek için bütün gün burada olmayacağını söyledi.

— Mükemmel. Ben çıktıktan sonra bizi arıyan oldu mu?

— Hem de birkaç kişi...

— Resmî biri mi, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

— Evet anlıyorum, cevâbım hayır!

— Öyleyse arayanın ismini söyle bana.

— George Ansley. Kendisine söylenmek üzere bir not bırakmıştınız...

Mason birden heyecanla bağırdı:

— Acele olarak onu çalışma odama al ve kapısını kapa. Başka kimsenin oraya girmesine de müsaade etme. Ansley'e hemen geleceğimi söyle.

Arabasını Tragg'a rastladığı büfe-lokantanın önünde bıraktığından, Mason bir taksiye bindi ve on beş dakika içinde bürosuna vardı. George Ansley çalışma odasında bir koltuğa oturmuş gazete okuyordu. Mason'u görür görmez gazeteyi elinden bıraktı:

— Ah, Mister Mason, sizi gördüğüme ne kadar sevin-

dim bilemezsiniz. Bu gazetede okuduklarımın dışında yeni bir şey var mı?

— Haberi gazeteden mi öğrendiniz?

— Evet, büroma saat ikiye doğru uğramıştım... Ve orada gazeteyi okudum.

— Ansley, Borden ile yaptığınız konuşmada **tam olarak** neler söyledi anlatmanızı istiyorum, ayrıca oraya ben-den ayrıldıktan sonra tekrar gidip gitmediğinizi söyleyin.

Ansley koltuğunda doğruldu:

— Borden'e tekrar gitmek mi?

Mason başıyla tasdik etti.

— Aman Allahım! Yoksa beni Borden'i... şey etmiş olmakla suçlayacaklarını mı tahmin ediyorsunuz?..

— Neden olmasın? Aptal birisi olmadığınıza göre müfettişlerin size çıkardıkları zorlukların esas kaynağının Borden olduğunu biliyordunuz...

— Evet! Borden'in hareket tarzıydı bu...

— Üzerinizde bir tabanca var mı?

— Hayır.

— Arabanız nerede?

— Aşağıdaki oto-parkta.

— Peki, inip torpido gözüne bir baksak iyi olur.

— Neden?

— Bir suç delili olup olmadığından emin olmak için.

Biraz sonra aşağıya indiklerinde, müteahhit otomobilin torpido gözünü açıpta içindeki tabancayı görünce haykırmaktan kendini alamadı:

— Aman Allahım!

Elini uzatıp silâhı tutacaktı ki Mason koluna yapıştı:

— Çabuk kapağı kapatın.

— Ama o...

— Kapatın dedim!

İki adamın arkasından bir ses gayet nâzik bir sesle sordu:

— Oraya bir göz atnama müsaade eder misiniz?

Mason birden arkasına dönünce Tragg'la burun buruna geldi. Tragg nâzikçe avukatı kenara çekerek Ansley'e işâretini gösterdi:

— Cinâyet masasından Komiser Tragg.

Sonra torpido gözündeki tabancayı alarak sordu:

— Bu sizin mi Mister Ansley?

— Katiyetle benim değil. Onu ilk defa görüyorum zâten.

— Bir denemeye tâbî tutmak için götüreceğim, çünkü bu kalibrede bir Colt tabancayla öldürüldü Borden...

— Size onun benim olmadığını tekrar söylüyorum ve!..

— Tabiî, tabiî! Nereye gireceğini bilmediğinden tıpış tıpış gelip sizin otomobilinizin torpido gözüne girdi. Benimle birlikte balistik servisine gelin, eğer bu cinâyet silâhı değilse size hemen bildireceğiz.

— Mason da bizimle gelecek mi?

Tragg gülümseyerek cevap verdi:

— Hayır, Mister Mason bugün çok meşgul... Hem de öyle meşgul ki bugün bütün gün bürosuna uğrama fırsatını bulamadı! Bu sebeple onu rahatsız etmeyelim... Tabiî ille de onun bizimle gelmesini istemenizin bir sebebi yoksa...

— Yok, kat'iyetle yok.

— Ben de öyle düşünüyordum zâten... Pekalâ, sonra görüşürüz Perry! Müşterinizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama durumu anlıyorsunuz her halde...

Mason gayet sert bir şekilde karşılık verdi:

— Gayet tabiî!

Tragg Ansley'i dostça sayılabilecek bir şekilde kolundan tutmuş götürüyordu.

Hâkim Erwood koltuğuna oturunca savcı yardımcısı Sam Drew ayağa kalktı:

— Yüksek Mahkeme müsaade ederse başlamakta olan duruşmanın bir ilk tahkikat olduğunu bildirmek isterim. Bu sebeple iddia makamı, sâdece, bir cinâyet **işlendiğini** ve birtakım delillerin yardımıyla bunun zanlı tarafından işlenmiş **olabileceğini** ispât etmeye çalışacaktır.

Hâkim Erwood bunu uygun buldu:

— Evet, bu hatırlatmanız çok yerinde oldu çünkü bâzı avukatlar ilk tahkikat sırasında kendilerini esas mahkemede zannederek hareket etmektedirler. Bütün bu çeşit aşırıya kaçmaları müsamahayla karşılamıyacağımı bildiririm. Anlaşıldı mı beyler?

Mason ile Sam Drew bir ağızdan: «Anlaşıldı, muhterem Hâkimim!» dediler.

— Mükemmel ilk şâhit çağırılsın.

Bu ilk şâhit sâdece Borden'in evinin plânını getirdi ve Mason ona, **karşı sual** sormaya lûzum görmeden çekildi. Sonra **Marianna Fremont** şâhitlere ayrılan bölmede yerini aldı. Birkaç yıldan beri Borden'in hizmetinde evin kâhya kadını olarak çalıştığını söyledi. Pazartesi onun izin günüymüş çünkü Borden misâfirlerini umumiyetle pazar günleri dâvet edermiş. Salı sabahı eve geldiğinde bütün kapıları kapalı bulunca Meredith Borden'in daha kalkmamış olduğuna hükmetmiş. Bunun hiçte acayip bir tarafı yokmuş, çok defa böyle olurmuş. Kadının kapıları açmak için bir anahtarı varmış. Böylece mâlikâne'ye girerek arabasını evin arka tarafındaki açıklığa bırakabilmiş.

Drew: «Bundan sonra ne yaptınız?» diye sordu.

— Hiç bir anormallik görmeden eve girdim, Mister Borden'in sabah kahvaltısını hazırladım ve yatak odasına giderek uyandırmak istedim. Bâzen pijamayla yemek salonuna iner, bâzen de kahvaltıyı yatakta yapmayı tercih ederdi...

— Peki, bu sefer anormal bir şey farkettiler mi?

— Evet, Mister Borden yatak odasında yoktu. Bana yapacaklarımı bir kâğıda yazıp bırakmış mı diye etrâfı araştırdım ama bir şey bulamadım. Bunun üzerine yatağının bozulmamış olduğunu görünce meraklanarak stüdyosuna, yâni fotoğraf çalışmaları yaptığı odaya, gittim.

— O odaya çok gider miydi?

— Evet! Fotoğrafa çok meraklıydı ve herkesin fotoğrafını çekirdi.

— Stüdyoya gittiğinizde ne gördünüz?

— Mister Borden'i yerde uzanmış yatarken gördüm. Göğsü kandan kıpkırmızıydı...

— Ölmüş müydü?

— Evet! Kaskatı kesilmişti!

— Sonra ne yaptınız?

— Polise telefon ettim.

— Hepsi bu kadar, teşekkür ederim. Şâhit müdâfaa-nın emrindedir.

Mason : «Bana biraz şu stüdyoyu anlatır mısınız?» diye sordu.

— Peki, kuzey tarafında büyük bir buzlu camlı kapıyla geçilen bir karanlık odası vardır. Ayaklıkları bir büyük fotoğraf kamerası, projektörler ve resimlere fon olsun diye üzerinde, bir bahçe, bir plâj, bir dağ manzarası resimleri olan tualler var...

— Mister Borden'i ne vaziyette bulduğunuzu söyler misiniz?

— Sırtüstü yere uzanmıştı... Anlatması çok zor... Kaskatı yerde yatıyordu...

Sam Drew araya girdi:

— Müdâfaaya sunabileceğimiz ve sorduğu suallerin cevabını görebileceği bir fotoğraf elimizdedir.

Mason savcıya döndü:

— Teşekkür ederim. Bu durumda şâhide sorulacak suâlîm yoktur.

Sonraki şâhit **Gordon C. Gibbs** isminde bir polis memuruydu.

Drew yeni şâhide dönerek sordu:

— Geçen Salı zanlının oturduğu dâireye girdiniz mi?

— Evet, zanlının bir cinâyet işlediğini ispat edebilecek kanlı elbiseler gibi şeyleri aramak için girdim. Tabîî arama izniyle...

— Bahsettiğinize benzer bir şey buldunuz mu?

— Evet koyu lekelerle kaplı bir elbise buldum. Lâboratuvara götürdüm ve orada bu lekelerin...

Sam Drew Mason'un ayağa kalktığını görünce şâhidin sözünü kesti:

— Bir dakika! Lâboratuvarda öğrendiklerinizi anlatacak durumda değilsiniz. Onları mütehassısı anlatacaktır.

Ansley Mason'a doğru eğilerek fısıldadı:

— Bu elbiseyi burnumun kanadığı bir gün giymiştim, ara sıra burnum kanar. O gün de çok rüzgâr vardı ve şantiyede bulunduğum sırada burnum kanamaya başladı... Arabama koşana kadar...

Sam Drew'in sesi Ansley'inkini bastırdı:

— Şâhit müdafaanın emrine âmâdedir.

— O lekelerin kan lekesi olduğunu anlayacak durumda değilsiniz tabii...

— Hayır.

— O elbisenin zanlıya âit olduğunu söyleyecek durumda da değilsiniz değil mi?

— Hayır.

— O kan lekelerinin bir burun kanamasından **olmadığını** söyleyebilir misiniz?

— Hayır.

— Bu lekelerin kumaşta ne zamandanberi bulunduğunu anlayacak bir mesleki bilginiz de yok değil mi?

— Zanlının elbiselerini verdiği temizleyicinin anlattıklarına göre...

— Siz burada sâdece bizzat içinde bulunduğunuz vak'aları ve sizin bildiklerinizi anlatmak için bulunuyorsunuz bir üçüncünün size anlattıklarını nakletmek için değil. Tekrar ediyorum: Bu lekelerin kumaşta ne zamandanberi bulunduğunu biliyor musunuz?

— Hayır.

— Teşekkür ederim, hepsi bu kadar...

Sam Drew bunun üzerine: «Komiser Tragg'ı çağırır mısınız?» dedi.

Tragg lûzumlu formaliteleri yerine getirdikten sonra Drew ona dönerek sordu:

— Zanlıyı ilk defâ ne zaman gördünüz?

— Ayın dokuzunda...

— Nerede?

— Bir otomobil park yerinde...

— Sizin yanınızda o sırada kim vardı?

— Kimse yoktu.

— Zanlının yanında o sırada kim vardı?

— Mister Perry Mason.

— Zanlıyla konuştunuz mu?

— Evet.

— Bize biraz bahseder misiniz?

Mason araya girdi.

— Şâhidin bu konuşmadan çıkardığı neticeleri açıklamasına itiraz ediyorum.

— Benim ondan istediğim neticeler değil ki. Ben sâ-

dece o konuşmanın mevzuunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Zanlıya âit otomobilin torpido gözünde bulunan bir tabancadan bahsediyorduk.

— O tabancaya el koydunuz mu?

— Evet!

— Bize tabancayı biraz târif eder misiniz?

— 38 kalibrelik bir Colt tabancaydı.

— Numarasını kaydettiniz mi?

— Evet!

— Bize numarasını söyler misiniz?

— 613.096

— O tabancayı ne yaptınız?

— Balistik servisine verdim.

— Zanlıya bir şey söylediniz mi?

— Evet! Benimle birlikte polis merkezine kadar gelmesini ricâ ettim.

— Her hangi bir şekilde itiraz etti mi?

— Hayır, hiç bir itirazda bulunmadı.

— Polis merkezine gittiği zaman zanlı bir açıklamada bulundu mu?

— Evet!

— Ne dedi?

— Bir gece önce olanları ve Meredith Borden'e yaptığı ziyâreti anlattı. Bunun üzerine bu anlattıklarını kâğıt üzerine aktarmakta bir mahzur görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyleyince kâğıt kalem verdim, anlattıklarını bir kâğıda yazıp altını da imzâladı.

— Bu kâğıt yanınızda mı?

— Evet, işte...

— Zanlı tarafından el yazısıyla yazılmış târihli ve imzâlı değil mi?

— Evet!

— Birisi ona neler yazması gerektiği hususunda bir şeyler söyledi mi?

— Hayır. Ona sâdece olan bitenleri anlattığı gibi yazması söylendi.

— Yâni bu açıklamayı hiç bir zor altında olmadan yazdı değil mi?

— Evet.

— Yüksek Mahkeme'den tabanca ile bu yazılı açıklamanın suç delili olarak kabul edilmesini ricâ ediyorum.

Hâkim Erwood «istediğiniz gibi olsun.» dedi.

— Şimdilik şâhide sorulacak başka suâlim yok... Ama sonra tekrar kendisine ihtiyâcım olacaktır.

Mason ayağa kalktı:

— Sonraki şâhidinizi çağırabilirsiniz çünkü benim de Komiser Tragg'a sorulacak suâlim yoktur.

Mason'un Tragg'ı karşı sorguya çekmemesi karşısında Drew, **Harvey Dennison'u** çağırttı.

Harvey Dennison büyük bir silâh mağazasının sâhibiydi ve listelere göre 613.096 numaralı tabancanın toptancı tarafından ona satıldığı anlaşılmıştı. Fakat oradan nasıl olupta Ansley'in arabasına geldiğini kimse anlayamamıştı. Mister Dennison'un anlattığına göre depoda kalan malların listesini çıkarırken bu silâhın hiç bir satış listesinde bulunmadığı görülmüştü. Büyük bir ihtimalle tabanca çalınmıştı. Hakikaten iki defâ birisi gece mağazaya girerek bâzı şeyler çalmıştı. O sırada birtakım şeylerin çalındığı anlaşılmıştı ama 613.096 numaralı tabancanın kaybolduğu sâdece depodaki malların listesi çıkarılırken anlaşılmıştı.

Sam Drew Mason'a dönerek sordu:

— Karşı sorguya çekecek misiniz?

— Hayır şâhide sorulacak suâlim yoktur.

Sonraki şâhit bir balistik mütehassısı olan **Alexander Redfield** oldu.

Sam Drew ona tabancayı gösterdi:

— İşte 38 kalibrelik bir Colt tabanca, iddia makamının 13 numaralı suç delilini teşkil etmektedir, üzerindeki imâlât numarası da 613.096 dır. Bu silâhı daha önce gördünüz mü?

— Evet ve bir karşılaştırma - kurşunu elde etmek için elime bile aldım.

— Her silâhın, namlusundan çıkan kurşun üzerinde birtakım izler bıraktığı ve bu izlerin insanların parmak izleri gibi her namlu için ayrı olduğu bilinmektedir değil mi?

— Evet, zâten karşılaştırma-kurşununa da bu sebeple ihtiyaç vardır.

— Bu silâhtan elde ettiğiniz mukayese-kurşununu adlî polisin size verdiği bir başka kurşun ile karşılaştırdınız değil mi?

— Evet.

— Ne zaman?

— Geçen salı öğleden sonra...

— Bu iki kurşunu karşılaştırdıktan sonra ne neticeye vardınız?

— Üzerindeki izler öylesine birbirlerine benziyorlardı ki ikisinin de aynı namludan çıktığına eminim.

— Adlî polisin size verdiği kurşun yanınızda mı?

— Evet.

— Mukayese-kurşunu?

— O da yanımda...

— Onları bana verir misiniz lûtfen?

Şâhit Sam Drew'e içlerinde birer kurşun bulunan iki küçük şişe uzattı ve (Ayrıca her iki kurşunun üstüste konulmuş fotoğraflarını da çektim. Onlarda da izlerin birbirlerine tıpatıp uyduklarını görebilirsiniz.) diye ilâve etti.

— Bu bahsettiğiniz fotoğraflar yanınızda mı?

— Evet.

— Mahkeme'den onların da suç delili olarak kabul edilmesini ricâ ediyorum.

Mason sevimli bir jestle: «Bir İtirâzım yoktur» dedi.

Drew Mason'a döndü:

— Şâhit emrinizdedir.

— Teşekkür ederim. Mister Redfield'in bilgisine güvenim sonsuz olduğundan ona tek bir sual bile sormaya lûzum görmüyorum.

Sonra çağırılan Adlî polisten birisi (kurşunu Redfield'e veren) ifâdesinde daha önce bilinenden fazla bir şey anlatmadı ve bir sefer daha Mason şâhide hiç bir şey sormadı, bunun üzerine hâkim Erwood rahat bir nefes alarak koltuğuna iyice yerleşti.

Sam Drew ise, bir mayın tarlasında ilerleyen ve her an kendisini öbür dünyâya gönderecek bir patlamayı bekleyen bir kimse havasındaydı. Her şey en ufak bir takılma olmadan gayet iyi yürüyordu. Perry Mason'u mahkemede görmüş olan herkes bu duruşma sırasındaki durgunluğunun hiç alışılmamış bir şey olduğunu söyleyebilirdi.

Sam Drew daha sonra adlî tabibi şâhitliğe çağırdı. Doktor lâtince lâflarla dolu bir sürü şey anlattıktan sonra netice olarak ölüme sebep olan kurşunun kalbi boydanboya delip geçtiğini ve ölümün ânî olduğunu söyledi.

Bunun üzerine Sam Drew : (Doktor kan grupları ve serum ilmi hakkında bilgileriniz de var değil mi?) diye sordu.

— Evet!

— Üzerinde bir takım lekeler bulunan bir elbise görüyorsunuz. Üzerindeki lekeleri tetkik etmek imkânınız oldu mu?

— Evet!

— Bunların ne lekesi olduğunu söyleyebilir misiniz?

— Kan lekeleridir.

— İnsan kanı mı?

— Evet.

— Bu kanın hangi guruba âit olduğunu söyleyebilir misiniz?

— Bütün lekeler hakkında bir şey söyleyemem, bâzıları çok küçük. Ama büyükleri AB gurubuna âit kan lekeleri...

— Bu bahsettiğiniz gurup çok yaygın mıdır?

— Hayır tersine çok nâdir bir kan gurubudur. İnsanların yüzde on ikisi bu kan gurubuna girerler.

— Öldürülen Meredith Borden'in kan grubunu biliyor musunuz?

— Yaptığım tecrübeler neticesinde AB grubuna âit olduğunu buldum.

— Karşı sorguya çekebilirsiniz Mister Mason.

Mason şâhide dönerek sormaya başladı:

— Doktor, bu lekelerin ne zaman olduğunu bilebilir misiniz?

— Tam olarak, bilemem.

— Kurumuş ve renk değiştirmişler değil mi?

— Evet.

— Zanlı hangi kan grubuna dâhil?

— Bilmiyorum.

— Bilmiyor musunuz?

— Evet. İnsanların yarısının âit olduğu (0) grubuna dâhil olduğunu zannediyorum.

— Ama, yüzde on iki dediğinize göre, zanlı da pekalâ AB gurubuna âit olabilir değil mi?

— Evet.

Mason bunun üzerine Ansley'e doğru dönerek sordu:

— Hangi kan gurubuna dâhilsiniz?

— Bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o elbiseyi giydiğim gün burnum kanamıştı.

Mason yerine otururken: «Şâhide sorulacak başka su-âlim yoktur» dedi.

Sonra elbise temizlemecisi **Beeman Nelson** şâhitlere ayrılan bölmede yerini aldı. Temizlemeci Sam Drew'in kendisine gösterdiği elbisenin üzerindeki markayı tanımış ve bir kaç defâ o elbiseyi temizlediğini söylemişti. Her seferinde elbiseyi zanlı kendisi getirmiş ve yine gelip kendisi almıştı. Bu elbiseyi en son defâ cinâyetten on gün önce temizleyip ütölemişti. O zaman elbiseyi temiz ve kan lekesiz olarak teslim etmişti.

Drew Mason'a döndü:

— Şâhide sorulacak suâliniz var mı?

Mason sevimli ve nâzik bir şekilde: «Hayır, teşekkür ederim» diye cevap verdi.

Hâkim Erwood sık sık saate bakıyor ve sabırsızlığını yavaş yavaş göstermeye başlıyordu. Drew bunu farkettiler ve açıklamakta gecikmedi:

— Sayın Hâkimin, bir veya iki şâhidin ifâdesini daha almaktan başka bir şey kalmadı...

— Pekalâ sonraki şâhidi çağırın.

Sonraki şâhit isminin **Jasper Horn** olduğunu ve usta-başı olduğunu söyledi.

Sam Drew ona : «zanlı George Ansley'in emrinde çalıştınız mı?» diye sordu.

— Evet, şu anda da üzerine aldığı mektep inşaatında çalışıyorum.

— Sizden geçen pazartesi sabahına giderek o sabah George Ansley ile bir konuşma yapıp yapmadığınızı öğrenmek istiyorum.

— Evet, şantiyeye gelmişti ve uzun uzun kendisiyle konuştuk.

— Kendisiyle, inşaatın şartnâmeye uygun yapıp yapılmadığını kontrol etmekle vazifeli, müfettişlerin inşaat hakkında yaptıkları tenkit üzerinde konuştunuz mu?

— Evet. Müfettişlerden birisi çelik kolonların birbirlerinden uzaklığı aynı değil diye itiraz etmişti.

— Müfettişlerden biriyle siz bizzat konuştunuz mu?

— Evet.

— Müfettiş size ne dedi?

— Bunun düzeltilmesi lâzım geldiğini aksi halde yıktıracağını söyledi.

— Onunla münâkaşa ettiniz mi?

— Hem de nasıl?

— Bu münakaşadan Mister Ansley'e bahsettiniz mi?

— Evet!

— Kendisine bir tavsiyede bulundunuz mu?

— Evet!

— Bu tavsiye neydi?

— Kendisine eğer akıllıysa gidip Meredith Borden'e durumu anlatır ve bu müfettişlerden kurtulur dedim.

— Mister Ansley size ne cevap verdi?

— Borden'e bir yüzde ödemektense bir tabanca alıp öldürmenin daha nâmusluca bir hareket olacağını söyledi.

Salonda bir fısıldaşmadır başladı ve Drew Mason'a dönerek: (Şâhîit emrinizdedir.) dedi.

Mason ayağa kalktı:

— Bu konuşma geçen pazartesi günü oldu değil mi?

— Evet!

— Müfettişler evvelce de bu çeşit tenkitte bulunmuşlar mıydı?

— İşleri güçleri tenkit etmektir zâten. İşleri yeniden yaptırmak için en ufak fırsatı kaçırmıyorlar, bulamazlarsa kendileri yaratıyorlardı.

— Geçen Pazartesi de aynı şekilde mi hareket ettiler?

— Evet!

— Peki! Şimdi sizden Salı sabahına kadar uzanmanızı ricâ edeceğim. Salı sabahı müfettişlerle konuşma fırsatı bulabildiniz mi?

Drew araya girdi :

— Bir dakika! Bu sual **karşı sorgunun** çerçevesinden çıkmaktadır. Ben şâhide Salı sabahıyla ilgili hiç bir şey sormadım.

Mason biraz sertçe karşılık verdi:

— Şâhide müfettişlerle yaptığı bütün konuşmalar hakkında sual sormak hakkım bulunduğunu zannediyorum. Şâhit müfettişlerin en ufak fırsatı kaçırmadıklarını söyledi. Bu sebeple müfettişler hakkında bu fikre neden kapıldığını sormak hakkımdır.

Hâkim Erwood: (İtiraz kabule dilmemiştir, şâhit su-âle cevap versin.) dedi.

Bunun üzerine usta başı: (Salı sabahı bunun tam tersi oldu. Müfettiş gelip beni bularak, çelik kolonlar arasındaki uzaklık farkının duvarın sağlamlığına tesir edebilecek kadar olmadığını söyledi. Çalışmamızı çok yakından gözlediğini ve bundan sonra yapacaklarımızın sağlam olacağına emin olduğunu sözlerine ekledi.) diye cevap verdi.

Mason ısrar etti:

— Bu anlattığınız **Salı** sabahı oluyordu değil mi?

— Evet!

— Teşekkür ederim, hepsi bu kadar...

— Benim de başka sorulacak suâlim yoktur. Frank Ferney'i çağırırlar.

Frank Ferney ilerleyip yerini aldı ve yemin etti:

— Meredith Borden'in hizmetindeydiniz değil mi?

— Evet.

— Onun için alış verişte bulunuyor muydunuz?

— Evet... Toplantı yaptığı zamanda yardım ediyor herkesin içki bardağının dolu ve neş'elerinin yerinde olmasına dikkat ediyordum... Sizin anlayacağınız her şeyi yapıyordum!

— Anlıyorum. Geçen Pazartesi izin gününüz müydü?

— Hayır... Daha doğrusu belirli izin günüm yoktu.

Aşağı yukarı her zaman evde kalıyordum ama dışarı çıkmak ihtiyâcını hissettiğim zaman Borden'e söylemem yetti. Böylece geçen Pazartesi Borden'e akşam yemeğini nişanlımla yiyeceğimi ve geç geleceğimi bildirdim.

— Geçen Pazartesi günü Borden'den saat kaçta ayrıldınız.

— Saat altıda...

— Kâhya kadın Marianna Fremont'u tanıyor musunuz?

— Gayet tabii!

— Yemekleri o mu pişirir?

— Evde olduğu zaman o pişirir.

— Ama Pazartesi onun izin günüydü. Pazartesi günleri yemekleri kim yapar?

— Misis Fremont sâdece bize yemek pişirirdi. Mister Borden yemeğe misâfir dâvet ettiği zaman dışardan bir ahçı tutardı veya bir lokantadan getirtirdi. Pazartesi günleri ikimiz yalnız olunca ya bir omlet yahut da kolay bir et yemeği yapardım.

— Pazartesi akşamı için bir yemek hazırlanmış mıydı?

— Hayır. Mister Borden bana bir konserve açacağını söyledi.

— Pazartesi akşamları her zaman saat kaçta yemek yediğini biliyor musunuz?

Mason hemen araya girdi:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim. Bizi ilgilendiren o Pazartesi akşamı olanlardır, her Pazartesi akşamı olanlar değil.

— Sayın Mahkeme! Adlî tabip ölümün saat sekiz buçuk ile on bir buçuk arasında vuku bulduğunu söyliyebilirdi. Bu karara, vücudun sıcaklığına, katılığına ve sarılığına bakarak vardı. Borden'in son yemeğini kaçta yediğini öğrenirsek bu saatleri daraltma imkânına sâhip olacaktır.

Hâkim Erwood Ferney'e döndü:

— Ama bu sizin bilmediğiniz bir şey değil mi? Öldürülenin alışkanlıklarına dayanarak bir faraziyeden başka bir şey söyleyemezsiniz herhalde?

— Evet, Sayın Hâkimim. Pazartesi akşamı tek başına kalmıştı. Ben oradan ayrıldıktan beş dakika sonra yemek yemiş olabileceği gibi, saat sekiz buçuğa kadar hatta Ansley'in ziyâretinin sonrasına kadar beklemiş olabilir de... Ben size sâdece Pazartesi akşamları saat kaçta yemek yediğini söyleyebilirim.

Hâkim Erwood düşünceli bir şekilde: (Evet, tabii... Bu durumda müdafaanın itirazı kabul edilmiştir.) dedi.

Sam Drew Mason'a döndü:

— Şâhidi karşı sorguya çekebilirsiniz.

— Mister Borden'in mâlikânesi kapıları sâdece elektrikle açılabilen bir duvarla çevrili değil mi?

— Hayır, garajın arkasında başka bir giriş kapısı daha var.

— Kapıyı bize anlatır mısınız biraz?

— Kalın, demirden, devamlı olarak kilitli tutulan bir kapıdır.

— Sizde bu kapının anahtarı var mı?

— Evet!

— Kâhya kadında?..

— Onda da var.

— Tabii bir tane de Mister Borden'de değil mi?

— Tabii!

— Başkasında da var mı idi acaba?

— Benim bildiğim kadarıyla hayır...

— Garaja açılan bu kapıdan bir otomobil geçebilir mi?

— Hayır, sâdece insan geçebilir. Bütün arabalar ana kapıdan girerler. Kapının önünde bir kauçuk plâkanın altında gizli bir alârm sistemi vardır. Üzerinden her araba geçişte evde bir zil çalar.

— Çok akıllıca bir şey. Peki esas giriş kapısı nasıl kapanır.

— Evde bulunan bir düğmeye basılarak kapatılabilir. Otomatik olarak da saat on birde kapanır. Tabiatıyla, kapıların otomatik kapanma saatleri Mister Borden'in isteğine göre değişebilir.

— Bu kapıları açmanın yolu yok mudur?

— Kapılar evde bulunan bir düğmeye veya kapıların hemen yanında bulunan bir başka düğmeye basılarak açılabilir. Ama bu ikinci durumda kapılar bir otomobilin çıkmasına lâzım olan zaman kadar açık kalıyor sonra tekrar kendiliğinden kapanır...

— Peki, bu kapıları dışarıdan açmanın yolu yok mudur?

— Var, tabii. Dış tarafta bir üçüncü düğme vardır. Fakat bu düğme kilitli bir kutudadır. Bu üçüncü düğmeye basılınca da kapılar bir otomobilin geçmesi için lâzım olan zaman kadar açık kalır.

— Siz de bu kutunun anahtarı da var mı?

— Tabii.

— Ya kâhya kadında?

— Onda da var.

— Mâlikânenin girişinde bir de telefon olduğunu zannediyorum?

— Var!

— Bu telefon nereye bağlıdır?

— Evde bulunan iki telefona bağlıdır ve düğmeye her basılışta evde zil çalar.

— Bu iki telefon evin neresindedir?

— Biri Mister Borden'in çalışma odasında diğeri benim yatak odamda...

— Sizin yatak odanız binânın hangi tarafında...

— Bodrumda!

— İki telefona neden lüzum görülmüş?

— Size her zaman nasıl hareket ettiğimizi anlatayım. Mâlikânenin giriş kapısındaki telefona bağlı zil çalarsa benim odamdaki telefonu açarak kiinin aradığını, ne istediğini falan soruyordum... Bu sırada Mister Borden çalışma odasındaki telefondan konuşmamızı dinliyordu. Ziyâretçi görüşmek istediği biri olursa, araya girerek: (Ben Borden. İçeri girebilmeniz için kapıları açıyorum.) diyordu. Araya girmezse, ziyâretçiye çok üzgün olduğumu kapıların kapalı olduğunu ve Mister Borden'i rahatsız edemiyeceğini söyleyerek telefonu kapatıyordum.

— Giriş kapısındaki telefon evde sâdece iki telefona mı bağlıydı?

— Evet.

— Mister Borden çoğunlukla çalışma odasında mı olurdu?

— Evet.

— Peki ya fotoğraf stüdyosu?

— Arasıra, daha çok da akşamları giderdi.

— Ona fotoğraf çalışmalarında yardım ettiğiniz de olur muydu?

— Hayır. Mister Borden stüdyoda olduğu zaman tek başına olmak ve rahatsız edilmemek isterdi.

— Kapısını kilitler miydi?

— Kapı içten otomatik olarak kapanır.

— Mister Borden foto-modellerle de çalışır mıydı?

Sam Drew araya girdi:

— Yüksek Mahkeme'ye bunun karşı sorgu sınırlarını aştığını belirtmek isterim.

— Mahkeme de sizinle aynı düşüncededir. İtiraz kabul edilmiştir.

Mason bunun üzerine : «Hepsi bu kadar!» dedi.

Drew duvardaki saate baktı:

— Sayın Hâkimim, zanlıyı jürinin önüne çıkartmaya

yetecek kadar suç delilini mahkemeye arzetmiş olduğunu bildirebilirim.

— Gayet tabiî! Mahkemeyi iknâ edeli yarım saatten fazla oldu. Bu sebeple zanlıyı jüri önü...

Mason ayağa kalkarak hâkimin sözünü kesmek cesâretini gösterdi:

— Yüksek Mahkeme beni dinler mi acaba?

Hâkim Erwood kaşlarını çattı:

— Evet, Mister Mason, ne var?

— Müdafaa, şâhitlerini dâvet hakkına sâhiptir.

— Haklısınız ve bu hakkınızı elinizden almayı da düşünmüyorum ama Mister Mason müdafaa bu hakkını ilk tahkikat sırasında kullanmakla pek doğru hareket etmiş olmaz, tabiî benim kanaatım bu... Eğer bir jürinin önünde olsaydık, şâhitlerin ifâdeleri jüri mensuplarının zihninde zanlının mâsum olabileceği şüphesini yaratabilirdi. Ama, tekrar ediyorum, biz burada sâdece **bir cinâyetin işlenmiş olduğunu ve zanlının bu cinâyeti işleme fırsatını bulmuş olabileceğini** kararlaştırmak için toplanmış bulunuyoruz. Halbuki bu neticeye varalı çok zaman olmuştur. Şâhitlerinizin düşüncelerimizi nasıl değiştirebileceğini bir türlü aklım almıyor.

— Sayın Hâkimim, müvekkilim eğer bu cinâyeti işlemişse, bunu saat dokuzdan önce işlemiş olması lâzımdır.

— Bunu hiç bir şey göstermiyor.

— Ama isbât edebilirim. Meredith Borden'in akşam saat dokuzdan sonra hayatta olduğunu da isbât edebilirim.

Hâkim Erwood çenesini kaşdı, neye karar vereceğini bilemiyordu:

— Bu mükemmel bir müdafaa olur o zaman Mister Mason! Tabiî söylediklerinizi isbât **edebilirsiniz**.

— İsbât etmeye çalışacağım.

— Bu ne kadar zaman alır?

— En azından bütün öğleden sonrasını...

— Mister Mason bütün saatlerim duruşmalarla doludur ve bu dâvânın bir saat içinde ve en çok öğleyin bir karara bağlanacağını zannediyordum.

— Çok üzgünüm, Sayın Hâkimim. Ama sizin bu kanaata kapılmanıza sebep olabilecek her hangi bir şey söylememiş olduğuma eminim.

— Söylemediniz tabiatıyla... Bunun bir yanlış anlama olduğunu zannediyorum, bu dâvâlar ekseriya gayet çabuk nihâyetlendiğinden öyle düşünmüş olabilirim. Ne olursa olsun müdafaayı haklarından mahrum bırakmaya niyetim yoktur. Yalnız size şunu tekrar etmek isterim Mister Mason : Mahkemenin zanlıyı jüri önüne çıkartmaktan vazgeçmesi için gayet iyi delillere dayanan bir alibi lâzımdır. Diğer taraftan bir müdâfaanın bütün kozlarını ilk tahkikatta açıklamasının doğru olmadığını bilecek kadar çok dâvâya iştirak ettiniz. Buna rağmen isteğinizde ısrar ediyor musunuz?

— Evet Sayın Hâkimim.

— Pekalâ! Yalnız, jüri önünde müsamaha ile karşılanabilecek, ama bu gibi bir soruşturmada tamâmiyle yersiz olan, bir takım dramatik yollara başvurmaınıza Mahkememiz hoşgörüyüyle bakmıyacaktır, dikkatinizi çekerim. Anlaşıldı mı?

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Mükemmel. Celseyi saat...

— Sayın Hâkimim sözlerinizi yarıda kesmek mecburiyetinde kaldığım için affınızı ricâ ederim. Ama zanlı için çok mühim bir mesele vardı...

— Nedir?

— Meredith Borden'in cesedi fotoğraf stüdyosunda bulundu. Bu sebeple oraya zanlı ile yaptığı konuşmadan sonra gittiği düşünülebilir. Oraya fotoğraf çekmek için gitti; demek ki tek başına değildi, çünkü kendi kendisinin fotoğrafını çekemez.

Hâkim Erwood kaşlarını çattı:

— Mister Mason bu faraziyeniz sizin zanlının anlattıklarını doğru olarak kabul etmenize dayanmaktadır. Sözüünü ettiğiniz alibi bu faraziyelere dayanıyorsa müsaade ederseniz boşuna zaman kaybettığınızı söyleyeyim, çünkü Mahkemenin bildiği kadarıyla Meredith Borden fotoğraf stüdyosuna yanında zanlı olduğu halde, zanlının fotoğrafını çekmek için gitmiş olabilir.

«Zanlının konuşmanın Borden'in çalışma odasında yapıldığına dâir ifâde vermeye hazır olduğuna şüphem yoktur ama bu sözlerinin Mahkeme nezdinde bir değeri olabileceğini zannetmiyorum. Zanlının ifâdesine değer verip vermeme kararı jürilerde olabilir. Bu Mahkeme onun sözlerine inanamaz.

— Gayet iyi anlıyorum Sayın Hâkimim ve Mahkeme'den zanlının sözlerine inanmasını da istemiyorum. Sâdece savcı yardımcısına öldürülenin stüdyosunda cinâyetin işlendiği akşam fotoğraf çekilip çekilmediğini sormak istiyorum. Çekildiyse bu fotoğrafların Mahkeme'ye takdim edilmesini ricâ ediyorum.

Drew sertçe karşılık verdi:

— İddia makamı kozlarını ortaya koymaya niyetli değildir.

Mason : «Makinenin içinde kullanılmış film var mıydı? Belki içinde film bile yoktu...» diye sordu.

— Makinenin içinde kullanılmış film vardı ama bu fotoğrafların ne zaman çekildiğini gösterebilecek hiç bir şey yok.

— Sayın Hâkimim, makinenin içindeki film developé edilmemişse edilmesi lâzımdır, bu şekilde üstünde neler olduğunu görme imkânını bulmuş oluruz.

Hâkim Erwood Sam Drew'e döndü:

— Bu film developé edildi mi?

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Filmin üzerindeki görüntüler zanlıya âit olsaydı iddia makamı mutlaka onları Mahkemeye takdim edecekti.

— Elbette, Sayın Hakimim. Borden öldüğü günlerde bâzı arkadaşlarıyla bir iddiaya girmişti. Aralarında en iyi çıplak kadın fotoğrafını kim çekecekti. Bize göre makinenin içindeki film cinâyet günü veya birgün önce kullanılmıştı. Mister Borden'in stüdyoda öldürülmüş olmasına pek fazla ehemmiyet vermemek gerekir.. Büyük bir ihtimalle stüdyoda sözü edilen filmi banyo etmek için bulunuyordu.

Sözü Mason aldı:

— Bir kere daha bu fotoğrafların Mahkeme'ye takdim edilmesini istiyorum.

Drew biraz sertçe karşılık verdi:

— Ben buna lûzum görmüyorum. Jüri önünde değiliz henüz. İddia makamı ilk tahkikat sırasında ispat edilmesi lâzım olandan daha fazlasını yapmaya mecbur değildir.

Hâkim Erwood uygun bulmak zorunda kaldı:

— Doğru! Ama müdafaanın da şâhit çağırmak hakkıdır. Bu sebeple bu fotoğrafları elinde tutana bir dâvetiye verebilir. Netice olarak Mister Drew bu fotoğrafları takdim ederseniz Mahkemeye zaman kazandırmış olursunuz.

Savcı yardımcısı yine itiraz etti:

— Ama onların bu dâvâ ile hiç bir alâkası yok ki!

— O zaman onların suç delili olarak kabul edilmesine itiraz edersiniz.

Drew istemiye istemiye boyun eydi:

— Pekalâ. Bu fotoğrafları Mahkeme'ye takdim edeceğiz.

— Güzel! Celse bugün öğleden sonra saat ikiye bırakılmıştır.

Mason aceleyle Paul Drake'in yanına koştu:

— Hadi Paul, işâreti ver. Adamların Loretta Harper'e

Dawn Manning'e, Beatrice Cornell'e ve Frank Ferney'e şâhitlik dâvetiyesi götürsünler.

Drake, salonun arka tarafına doğru döndü, sol elini kaldırdı, baş parmağını avucunun içine doğru bükerken öteki dört parmağını ayırarak işâret verdi.

Salonun dip tarafındaki bir adamının aynı şekilde işâret yapıp kapıya doğru hızla ilerlediğini görünce: «Her şey yolunda Perry» dedi, «Celpler istediklerine verilecek ama aklım bunların senin işine nasıl yarayacağını bir türlü almıyor. Savcı senin bütün kozlarını görmüş olacak ve hâkim her şeye rağmen Ansley'i jüri önüne çıkartacak.»

— Hayır, Paul, bu şâhitlerin ifâdeleri, ya Loretta Harper'in yahut da Dawn Manning'in yalan söylediğini meydana çıkartacak. Demek ki yalan söyleyen, (bu yola başvurmak için mühim bir sebebi olmalı) biri mutlaka var. Dawn Manning bir saflık timsâli olarak görünmeyi başarıyor ama Borden'in mâlikânesinde bulunduğu süre içinde eve gitmediğini, orada cinâyet işlenene kadar kalmadığını kim ispât edebilir?..

— Pekalâ ama bana kalırsa bu şekilde hareket etmekle bir şey kazanacağını zannetmiyorum. Bu sırada Sam Drew bütün hukukçular içinde en rahat ve en mes'ut adam olmalı.

Avukat sâdece: «Son gülen iyi güler» dedi.

ON

Duruşma öğleden sonra saat ikide tekrar başladığı zaman Paul Drake Perry Mason'un kulağına eğilerek fısıldadı:

— Sam Drew'e bak! Keyfi o kadar yerinde ki gizleyemiyor bile. Duruşma tâtil edildikten sonra onu çok se-

vindiren bir şey oldu herhalde. Hamilton Burger'i çağır-
tığı ve onun da senin yenildiğini görmek için koşa koşa
geleceği söyleniyor! Bilmiyorum ama Perry...

Hâkim Erwood'un salona girmesi dedektifin konuşma-
sını yarıda bıraktı ve Mason'a ilk şâhidini çağırması ricâ
edildi.

Avukat ayağa kalktı: «İlk şâhidim: sekreterim Della
Street olacaktır.» dedi.

Hâkim Erwood kaşlarını çattı, bir şeyler söyleyecek-
miş gibi oldu, sonra fikir değiştirmiş olacak ki vazgeçti.

Della Street yerini almış yemin ediyordu.

Bu sırada duruşma salonunun kapısı açıldı ve savcı
Hamilton Burger içeri girdi. Geçtiği yerde oturan halkta
bir fısıldaşma bir kaynaşma başladı. Savcı edâlı edâlı iler-
leyerek yardımcısı Drew'in yanına oturdu.

Bu arada Mason da sorgusuna başlamıştı:

— Miss Street, şimdi olduğunuz gibi, uzun müddetten-
beri de benim sekreterimsiniz değil mi?

— Evet!

— Zanlıyı ilk defâ ne zaman gördünüz?

— **Golden Owl Night Club**'te ayın sekizinde, Pazar-
tesi gecesi, saat ona bir veya iki dakika kala...

— Onu ne sebeple gördüğünüzü bize anlatır mısınız?

— Mister Ansley oturduğumuz masaya yaklaştı ve
bize dedi ki...

Mason susması için elini kaldırırken Drew de hâkime
dönüp bağırmıştı:

— İtiraz ediyorum sayın Hâkimim! Bu başkasından
duymadır...

Mason sözünü kesti:

— Ne olursa olsun ben şâhidin o konuşmayı bize nak-
letmesini istemiyordum zâten. Sâdece olanları anlatın bi-
ze, Miss Street.

— Peki, zanlı sizin birtakım şeyler yapmanızı istedi ve hep berâber **Golden Own**'dan ayrıldık.

— Saat kaçta?

— Tam olarak onu otuz iki gece.

— Hep berâber derken kimleri kastediyorsunuz açık-
lar mısınız?

— Siz, Mister Ansley ve ben....

— Nereye gittik?

— Borden'in mâlîkânesine...

— Kapıları açık mıydı, kapalı mıydı?

— Açıktı.

— Ne yaptık?

— Arabayı dışarıya parkettikten sonra içeri girip mâlîkânenin bahçesinde on, on beş dakika kadar araştır-
ma yaptık.

— Daha sonra ne oldu?

— Bir gong çaldı ve mâlîkânenin kapıları kendiliğın-
den kapandı. Mister Ansley açmayı denedi ama uğraşır-
ken bir alârm sistemini harekete geçirmiş olacak ki...

Drew ayağa kalktı:

— İtiraz ediyorum! Bu şâhidin vardığı bir neticedir.

Mason kabul etmek zorunda kaldı:

— Pekalâ. Miss Street bize sâdece olanları anlatınız.

— Bir siren çalmaya başladı, projektörler yandı ve
havlayan köpek sesleri duyduk.

— Sonra ne oldu?

— Sonra duvarın üstünden atlamaya çalıştık. Duva-
rın üstüne çıkmakta birkaç sâniye gecikseydik köpekler-
den birinin saldırısına uğrayacaktık. Duvarın öteki tara-
fına sağ sâlim inmeyi başarabildik.

— O sırada saat kaçtı?

— On bir!

— Daha sonra ne yaptık?

— Kapının önüne gittik ve orada bir telefon bulunduğunu gördük...

— Evet?...

— Telefonla konuştunuz...

Drew yine ortaya çıktı:

— İtiraz ediyorum! Bu şahidin vardığı bir neticedir.

Mason: «Hiçde değil!» diye karşılık verdi, «şâhit benim kimle konuştuğumu söyleseydi kendisinin vardığı bir netice olurdu. Ama o sâdece beni telefonda konuşurken gördüğünü söyledi, bu da onun hakkıdır çünkü konuşurken beni görüyordu.»

Hâkim Erwood: «İtiraz kabul edilmemiştir! Devâm ediniz Miss Della Street.» dedi, «Bize sâdece olanları nakledin, Mister Mason'un söylediklerini anlatmayın lûtfen.»

— Pekiyi sayın Hâkimim. Mister Mason âhizeyi yerine koydu ve... Bana anlattıklarını nakledebilir miyim?

Hâkim başını salladı:

— İddia makamı itiraz etmezse nakledebilirsiniz...

Drew hemen ayağa kalktı:

— İtiraz ediyoruz!

— Öyleyse Miss Street sâdece olanları anlatın.

— Mister Mason telefonu kapadıktan sonra âhizeyi ben elime aldım, bir yandan da telefonun düğmesine basıyordum.

— Bundan sonra ne oldu?

— Mister Borden bana cevap verdi...

Drew yine araya girdi:

— Bir dakika, bir dakika! Sayın Hâkimim bu yine şahidin çıkardığı bir neticedir.

Hâkim Erwood çok alâkalanmıştı. Della Street'e doğru eğilip sordu:

— Mister Borden'in size cevap verdiğini söylüyorsunuz değil mi?

— Evet, sayın Hâkimim!

— Onu hayattayken tanıyor muydunuz?
— Hayır Sayın Hâkimim.
— O halde cevap verenin o olduğuna nereden karar veriyorsunuz?

— Çünkü bana kendisinin Mister Borden olduğunu söyledi.

— Yâni telefonun öteki tarafından birisi size Mister Borden olduğunu söyledi değil mi?

— Evet, Sayın Hâkimim.

Hâkim başını salladı:

— Sizin şahsî kanaatiniz olan bu görüşü nazarı dikkate alamayız. Ama yine de bize, elinizden geldiği kadar değiştirmeden, aranızda geçen konuşmayı tekrar edin lûtfen.

Drew hâkime doğru döndü:

— Sayın Mahkeme'ye duyduğumuz saygıya rağmen yine itiraz etmek mecburiyetindeyiz. Bu konuşmanın bakılmakta olan dâvâyla, telefonun öteki ucundaki şahsın Meredith Borden olduğu ispât edilmedikçe, hiç bir alâkası yoktur.

Hâkim Erwood yine başını salladı:

— Daha önce de ispatlandığına göre bu telefon doğrudan doğruya Borden'in evine bağlıdır. Miss Street, telefonun düğmesine bir çok defâ bastıktan sonra, birisiyle konuştuğunu açıkladı. Böylece o konuşmayı nakletmekte haklıdır. Daha sonra her hangi bir şekilde konuştuğu şahsın Borden olduğu ispât edilebilir. Gerçekten de, iddia makamının dâvet ettiği şahitlerinin ifâdesinden de anlaşıldığı gibi, Mister Borden evde tek başınaydı. Miss Street bize kendisine bir erkeğin cevap verdiğini söyledi. Ama kendisine o erkeğin Mister Borden olduğunu söylemesine müsaade etmedim çünkü onunla konuştuğu zaman karşısındakinin kim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bununla

birlikte yaptığı telefon konuşmasını nakletmesine müsaade ediyorum. Sizi dinliyoruz Miss Street.

— İlk önce adam telefonda konuşanın kim olduğunu sordu. Ben de Mister Borden ile konuşmak isteyen kimse-ler olduğumuzu sâdece oradan geçtiğimizi söyledim. O zaman ses bana: (Mister Borden benim, ama şu anda rahatsız edilmek istemiyorum.) dedi. Ben de ona mâlikânesinin girişinde bir araba kazâsı geçiren genç bir kadının bahçesinde dolaştığını zannetmemiz için elimizde bâzı sebepler olduğunu söyledim. Adam bana gerçekten de birinin kapıları zorladığını böylece otomatik olarak alârm sireni-nin çalmasına, projektörlerin yarımasına ve bekçi köpek-lerinin serbest bırakılmasına sebep olduğunu söyledi. Ve köpeklerin insanlara saldırmamaya, onları olduğu yerde tutarak havlamaya alıştırılmış olduğunu sözlerine ekledi. Yine, biraz sonra köpekleri geri çağıracağını projektörleri söndüreceğini açıkladı. Ondan sonra benim ismimi sordu; ama ben ona sâdece yoldan geçenler olduğumuzu söyliyerek ismimi söylemedim.

Mason: «Peki ya daha sonra?» diye sordu.

— Sonra, telefonu kapadım ve size şunları dedim... Hayır, - Della sözlerini birden yarıda kesti, savcıya doğru dönerek gülümsedi.- size söylediklerimi nakletmeye hakkım yok.

— Bütün bunlar saat kaçta oluyordu?

— Tahminen saat on biri on geçeden çeyrek geçeye kadar...

— Daha sonra ne yaptık?

— Mister Ansley'i, bıraktığı arabasını alabilmesi için, **Golden Own'a** götürdük.

— Mister Ansley bizim yanımızda saat kaç kadar kaldı?

— Saat on bir buçuğa belki bir kaç dakika geçinceye kadar kaldı.

Bunun üzerine Mason Sam Drew'e doğru dönerek:
«Şâhit emrinize âmâdedir.» dedi.

Öteki ağzını kulaklarına kadar açarak gülümsedi:

— Şâhide sorulacak suâlimiz yoktur.

Hâkim şaşkınlıkla sormaktan kendini alamadı:

— Sâhi mi?

Drew başını evet mânâsına salladı.

— Mister Drew Mahkeme, şâhidin aksi isbat edilmezse, karşısında konuşanın Mister Borden olduğuna kanaat getirmiş bulunduğunu notetmiştir. Size açıklarım.

— Anlıyoruz, Sayın Hâkimim ama bu ifâdeyi karşı sorguya çekmek sûretiyle yıkmaya çalışmıyacağız.

Hâkim sert bir şekilde: «Nasıl isterseniz!» dedi.

Bunun üzerine Mason hâkime döndü:

— Hepsi bu kadar Sayın Hâkimim. Mahkemeye başka şâhit dinletmek istemiyorum.

Hâkim, Hamilton Burger ile Sam Drew'ün aralarında neş'eli neş'eli konuştukları, masaya döndü:

— Sayın savcı durum mahkemenin kanaatine göre tamâmiyle değişmiştir. Tarafsızlığına ve doğruluğuna emin olduğumuz bir şâhidin ifâdesinden öğrendiğimize göre Borden'in evinde saat on birden bir kaç dakika önce bir adam vardı ve iddia makamının kendi şâhitlerinin ifâdelerinden anlaşıldığına göre, Meredith Borden evde tek başınayken bu adam telefona cevap verdi.

Hamilton Burger nihâyet ortaya çıktı; hafifçe gülümseyordu:

— Sayın Mahkeme müsaade ederse şimdi ifâdenin hakiki değerini gösterebileceğiz.

— Pekalâ, hadi öyleyse!

— Frank Ferney'i çağırırlar.

Frank Ferney şâhitlere ayrılan bölmede yerini aldı. Burger şâhide dönerek sorgusuna başladı:

— Daha önce yemin etmiştiniz bu sebeple tekrarla-

manıza lûzum yok. Miss Della Street'in ifâdesini dinlediniz değil mi?

— Evet!

— Bahsettiği telefon konuşması hakkında bir şey biliyor musunuz?

— Evet, konuştuğu şahıs bendim.

Burger'in gülümsemesi sıırıtmaya döndü:

— Telefonda Meredith Borden olduğunu Miss Street'e söyleyen siz miydiniz?

— Evet!

Hamilton Burger Perry Mason'un bulunduğu tarafa doğru lûzumundan fazla saygılı bir şekilde hafifçe eğildi:

— Şâhit emrinize âmâdedir.

Avukat ayağa kalktı ve şâhidin önüne kadar yürüdü:

— Borden'in evinden akşam saat altıda ayrıldığınızı ve çok geç dönmeye niyetli olduğunuzu, akşamı nişanlığınızın evinde geçireceğinizi söylemişsiniz değil mi?

— Evet, ama on bire on kala eve geri döndüm.

— A öyle mi? Eve tek başınıza mı döndünüz?

Şâhit gülümsedi. Hamilton Burger ile Sam Drew de onu taklit etmekte gecikmediler.

— Hayır!

— Yanınızda kim vardı?

— Bir kadın...

— Hangi kadın?

— Doktor **Margaret Callison**...

— Kendisi ne doktorudur.

— Veterinerdir.

— Mâlikâneye nasıl girdiniz?

— Doktor Callison arabayı arka kapının önüne parketti. Ben de elimde bir köpeğin tasmaından tutarak arabadan aşağı indim. Garajın kapısını açtım, köpeği kulübesine götürdüm. O sırada saat on bire on veya beş vardı. Doktor Callison'a içeri girip bir şeyler içmek isteyip iste-

mediğini sordum, o da kabul etti ve Mister Borden'i görüp köpek hakkında konuşacağını söyledi.

— Evet. Sonra ne yaptınız?

— Eve götürdüm. Mister Borden bürosunda yoktu. zannedersem... Ama ne düşündüğümü söyleyemeyeceğimi zannediyorum.

— İddia makamı bir itirazda bulunmadığına göre ve ben de itiraz etmediğime göre mesele yok. **Tam olarak** neler cereyan etti onu öğrenmek istiyorum. Olanların açıklanmasından korkmuyorum.

— Pekalâ!... Zannedersem Mister Borden stüdyoda filmleri banyo etmekle meşguldü. Doktor Callison'a bir kaç dakika beklememizi söyledim. İki bardak viski hazırladım ve tam bu sırada alârm sireni çalmaya başladı, projektörler yandı ve köpek kulübelerinin kapakları açıldı. Köpeklerin mâlikânenin giriş kapısına doğru koştuğunu duydum ve bir tânesinin duvarın dibinde zıplayarak havlamasından alârm sistemini harekete geçiren şahsın duvardan atlayarak dışarı çıktığını anladım. Doktor Callison'un yanına giderek ona olan bitene bakıp geleceğimi söyledim. Dışarı çıktım ve köpekleri hususi düdüklerini çalarak geri çağırdım, tam bu sırada evde telefonun zili- nin çaldığını duydum ve hızlı adımlarla eve geri döndüm. İçeri girdiğimde doktor Callison bana cevap vermiş olduğunu söyledi. Bir adam Mister Bordenle görüşmek istiyor- muş ve doktor da Borden'in rahatsız edilmek istemediği cevabını vermiş.

— Daha sonra?

— Sonra kısa bir aradan sonra telefon tekrar çalma- ya başladı. Polisin o alârm için aradığını düşünerek açtım.

— Evet? Peki kimmiş telefon eden?

— Sesinden genç olduğu anlaşılan bir kadın... Biraz önce Miss Della Street'in sesini duyunca telefon edenin o olduğunu anladım. Miss Street ifâdesi sırasında konuşma-

mızı gayet doğru bir şekilde anlattı. Hakikaten ona Borden olduğumu ve köpekleri geri çağıracağımı söyledim, zâten bunu telefon çalmadan önce yapmıştım.

Mason düşünceli düşünceli şâhidi süzdü, iddia makamı masasında Hamilton Burger ile Sam Drew'in yüzleri gülüyordu.

Mason: «Telefonda Meredith Borden olduğunuzu söylemek âdetiniz midir?» diye sordu.

— Evet! Borden rahatsız edilmek istemediği zaman ve birisi onunla konuşmakta ısrar ederse bu şekilde hareket ederim.

— Bu çok olur muydu?

— Sık sık olmazdı, ama çok kereler böyle hareket etmek lûzumu hâsıl oluydu.

Mason şâhide doğru bir adım attı:

— Doktor Callison kaç yaşındadır?

— Bir kadının yaşının kaç olduğunu tahmin edemem, ama oldukça genç olduğunu söyleyebilirim.

— Sizin yaşınızda var mı?

— Aşağı yukarı otuz iki otuz üç yaşında...

— Şişman mı?

— Hayır! Tam tersine vücut hatları tam yerindedir.

Mason gayet ehemmiyetsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi bir sesle sordu:

— Onu yatak odanıza mı almıştınız?

Ferney kızgınlıkla ayağa kalktı:

— Yalan bu!

Öte taraftan Hamilton Burger de kızgınlıkla ayağa kalkarak araya girdi:

— Sayın Hâkimim! Sayın Hâkimim! Bu yakışık almaz bir sual!.. Son derecede saygıdeğer bir hanımın böylesine insafsızca hakarete mâruz kalması!..

Perry Mason, yüzünde son derece şaşırmış birinin ifâdesile hâkime döndü:

— Evet ama Sayın Hâkimim, bu suâlin cevâbı bana gayet açık gibi göründüydü. Şâhidin kendisi bize bir telefon bodrumdaki yatak odasında bir telefon da Borden'in çalışma odasında var demişti. Ve ekseriya kendisi yatak odasındaki telefona cevap verirken Mister Borden'in öteki telefondan dinlediğini açıklamıştı...

Ferney kızgınlıkla avukatın sözünü kesti:

— Evet ama bu sefer öyle olmadı! Bu sefer Borden'in çalışma odasından cevap verdim!

— O öyleyse özür dilerim. Ben yanlış anlamışım. Demek doktor Callison'u Borden'in çalışma odasına götürdünüz?

— Evet, gayet tabîi. Yatak odama götürecektim değilim ya.

Mason hâkime doğru döndü:

— Mahkemeden özür dilerim. Şâhidin önceki ifâdesinde telefonlara dâima yatak odasından cevap verdiğini söylediğini duymuştum da...

Hâkim Erwood şâhide şüpheli gözlerle baktı:

— Evet. Mister Ferney, ifâdenizden anlaşılan Mister Mason'un düşündüğü gibiydi.

— Ben... Çok özür dilerim. Umunîyetle yatak odamdan telefonlara cevap veriyordum tabîi... Ama doktor Callison olunca durum değişmişti...

Mason şâhidin sözünü bitirmesine fırsat vermeden sordu:

— Biraz da Doktor Callison'dan konuşalım. Veteriner demiştiniz değil mi?

— Evet.

— Borden'in köpeklerinden birini mi tedâvi ediyordu?

— Evet.

— Siz de ona uğrayıp köpeği alacaktınız değil mi?

— Evet.

— Saat kaçta uğrayacaktınız?

— Saat dokuza doğru.

— Ama saat dokuzdan çok daha geç gittiniz değil mi?

— Evet, saat on buçuğa doğru.

— Saat dokuzda neden gitmediniz?

— Çünkü zamanında uyanamadım.

Mason şaşırması bir sesle tekrarladı.

— Saat dokuzda uyanamamış mıydınız?

— Pekalâ mâdemki her şeyi öğrenmek istiyorsunuz söyleyeyim: sarhoştum. Akşam yemeği için nişanlıma gittim ve fazla içmişim.

— Nişanlınız kimdir?

— Loretta Harper...

Mason kaşlarını kaldırdı:

— Daha önce evlenmiştiniz değil mi?

— Evet.

— Boşandınız mı?

Sam Drew araya girdi:

— Sayın hâkimim, bunlar bir karşı sorgunun çerçevesi içine girmediği gibi görülmekte olan dâvâyla hiç alâkaları da yoktur.

Hâkim Erwood sertçe karşılık verdi:

— Mahkeme sizin gibi düşünmüyor. Şâhidin ifâdesinden anlaşıldığı gibi açığa çıkartılması gereken bir durum var. Bu şâhidin ifâdesine dayanarak Miss Street'in ifâdesini çürütmeye çalışıyorsunuz. Suâle cevap versin.

— Hayır daha boşanmadım. Şu anda evli sayılırım.

— Karınızın ismi nedir?

— Dawn Manning ismi altında fotoğrafçılara ve resamlara poz veriyor.

— Pekalâ. Şimdi açık ve kat'i olalım. O pazartesi, cinâyetin işlendiği akşam Loretta Harper'in evine gittiniz. Nerede oturduğunu söyler misiniz?

— Mesa Vista'da... Borden'in evinden aşağı yukarı iki kilometre kadar uzakta...

— Loretta Harper'in evine saat kaçta vardınız?

— Saat altıyı çeyrek geçe zannediyorum. Mâlikâne-
den çıkar çıkmaz doğru oraya gittim. Miss Harper benim-
le birlikte iki arkadaşımızı akşam yemeğine dâvet etmişti.

— Ve o akşam sarhoş oldunuz değil mi?

— İçmeye başlarken öyle bir niyetim yoktu ama...
Yemeğe başlamadan önce çerezlerle bir kaç kokteyl içtik.
O kokteylleri yaparken Loretta'ya yardım etmişim ve
arttığını görünce atılmasına gönlüm râzı olmadı... Ve ap-
talca bir hareket yaparak kalanın hepsini içtim. Sonra
yemek sırasında şarap da içildi... Sarhoş olmamıştım çün-
ki ne yaptığımı gayet iyi biliyordum... Ama biraz sersem-
lemiştim ve uykum da gelmişti.

— Daha sonra ne oldu?

— Başımın düşmesini engellemek için elimi destek
yaptım böylece uyumak istediğimi etrâfımdakilerden giz-
lemeye çalışıyordum ama... Kısacası, bana sonradan anla-
tıldığına göre masada uyumuşum ve beni yatak odasına
taşıyıp yatağın üstüne uzatmışlar.

— Giyinik olarak mı?

— Ceketimle ayakkabılarımı çıkarttıklarını zannedi-
yorum. Bundan sonra hatırladığım tek şey Loretta'nın be-
ni uyandırdığıdır. Saat o sırada onu yirmi geçiyordu. Lo-
retta'nın bana anlattıklarına göre beni uyandırmadan bi-
raz önce eve dönmüş. Onu kaçırmışlar...

Hamilton Burger edâlı edâlı ayağa kalkarak araya
girdi:

— Bir üçüncünün size anlattıklarının bir ehemmiyeti
yok. Bize sâdece olanları nakledin. Mâdemki Mister Ma-
son her şeyi bilmekte bu kadar arzulu, biz de kendisine
her şeyi açıklayacağız.

— Pekalâ, saatin kaç olduğuna bakarken birden saat
dokuzda Doktor Callison'a uğrayarak tedâvi etmesi için
bıraktığım köpeği alacağımı hatırladım. Ne kadar hızlı

hareket ettiğimi bilemezsiniz! Arabama koşa koşa bindim...

— Binânın önüne mi bırakmıştınız?

— Tabii. Başka nereye bırakmamı istiyordunuz ki?

Hâkim Erwood kaşlarını çattı:

— Şâhit sâdece kendisine sorulan suallere cevap vermekle yetinsin. Müdafaa sadece olanları derinliğine öğrenmek istiyor ve Mahkeme'nin her iki taraftan yapmasını arzuladığı şey de bu zâten. Devâmedin lütfen Mister Mason.

— Doktor Callison'a gittiğinizde ne yaptınız?

— Yemekte başıma geleni anlattım. Beni çok anlayışla karşıladı. Ona çok içtiğimi söyleyince beni kendi arabasile köpekle birlikte Borden'in evine kadar götürmek istediğini söyledi.

— Arka kapıdan girdiğinizi söylemiştiniz değil mi?

— Evet! O kapı köpek kulübelerine daha yakındır.

— Köpeği kulübesine bıraktıktan sonra bana kalırsa doktor Callison'un orada yapacak başka işi kalmamıştı.

— Köpeğin durumu hakkında Borden ile konuşmak istiyordu.

— Demek ikiniz birlikte binâyâ girdiniz. Saat o sırada kaçtı?

— Saat on bire çeyrek, belki de on vardı...

— Mister Borden'i aradınız değil mi?

Şâhit bir an durakladı sonra söylemeye karar verdi:

— Çalışma odasına gittim ama odada yoktu.

— Sonra ne yaptınız?

— Doktor Callison'a ben Borden'i buluncaya kadar oturmasını söyledim ve... gereken ikramda bulundum.

— Bundan neyi kastediyorsunuz?

— Ona bir viski hazırladım.

— Mister Borden bulunmadığı zamanlarda ikramda bulunmak âdetiniz midir?

— Hayır Doktor Callison bir nevî imtiyazlıydı... Köpekler için çok kereler kendisine başvurmuştuk...

— Anlıyorum. Sonra ne yaptınız?

— Mister Borden'i aramak için odadan dışarı çıktım.

— Ararken ismini bağırdınız mı?

— Evet.

— Cevap verdi mi?

— Hayır.

— Peki daha sonra ne yaptınız?

— Tam o sırada alârm zili çalmaya başladı. Olan biteni anlamak için dışarı çıktım, köpekleri hususi düdüğü öttürerek geri çağırdım, sonra telefon çaldı... Kısacası, bütün bunları size daha önce anlatmıştım. Yeniden anlatmam lâzım mı?

Mason : «Hayır» diye cevap verdikten sonra iddia makamının bulunduğu masaya doğru döndü:

— İddia makamına Borden'in fotoğraf makinesinde bulunan filmlerin fotoğraflarını verme zamanının geldiğini söyleyebilir miyim acaba?

Hâkim Mason'un isteğini yerinde buldu:

— Evet. O fotoğraflar yanınızda mı sayın savcı? Mahkeme onları görmek arzusunda...

Hamilton Burger: «Mahkemenin müsaadeleriyle bu fotoğrafların bakılmakta olan dâvâyla en ufak bir alâkası olmadığını bildirmek isterim. Savcılık ve polis onların cinâyetin işlenmesinden önce çekildiğine inanmıştır.» dedi.

Hâkim ona sertçe karşılık verdi:

— Ben size sâdece fotoğrafların yanınızda olup olmadığını sordum.

— Yanımızda Sayın Hâkimim.

— Öyleyse onları Mahkemeye verir misiniz? Müdafaa için de ayrı birer kopya çıkarttınız mı?

— Bu fotoğrafların suç delili olarak kabul edilmesine

itiraz ediyoruz. Mahkeme arzu ederse takdim etmeye hazırız ama suç delili olarak kabul edilmesine karşıyız.

Hâkim merakla sordu:

— Neden?

— Yüksek Mahkeme fotoğrafları gördüğü zaman sebebini de anlayacaktır. Maktül birkaç arkadaşıyla en güzel çıplak kadın fotoğrafını kimin çekeceği konusunda iddiaya girmişti. Fotoğrafların kanuna ve edebe aykırı bir yanı yok ama... Yine de bunlar çok güzel bir kadının başarıyla çekilmiş fotoğraflarıdır... Ve Mahkeme bir takım gazetelerin bu suç delilleri hakkında yapacaklarını göz önüne alacaktır.

Hamilton Burger bir demet fotoğrafı hâkime verdi sonra istemiye istemiye bir demet de Mason'un masasına bıraktı.

Mason fotoğrafları büyük bir dikkatle gözden geçirdi. Hepsi Dawn Manning'i çıplak olarak gösteriyordu. Vücudunun sol tarafını fotoğraf makinesine doğru çevirmişti ve artistik pozlar almıştı; sol kolunu ileri uzatmış, sağ bacağını arkaya atmış, ayak parmaklarının üzerinde yükselmiş... Ve bunun benzerleri... Fotoğrafçı resimleri tam hareket hâlinde alınmış gibi göstermeye çalışmıştı.

Hâkim Erwood kaşlarını hafifçe yukarı kaldırmış fotoğrafları hepsinin üzerinde tek tek durarak tetkik ediyordu. Sonra yavaş yavaş başını salladı:

— Bu fotoğraflar çok artistik bir değerde... Müdafaa arzu ederse bunların suç delili olarak kabul edilmesine Mahkeme karar verebilir.

Mason hiç vakit geçirmede:

— Suç delili olarak kabul edilmesini istiyorum Sayın Hâkimim!

Hamilton Burger itiraz etti:

— Ama onlar hiç bir şeyi ispat etmiyorlar ki...

Hâkim, Hamilton Burger'in itirâzını kabul etmedi:

— Bir şey ispat etsin etmesinler resimler suç delili olarak kabul edilmiştir.

Mason hâkime doğru döndü:

— Yüksek Mahkeme müsaade ederse şâhide bir سوال daha sormak istiyorum. Bu fotoğrafları gördünüz mü Mister Ferney?

— Hayır.

Hâkim : «Öyleyse bakmanız iyi olacaktır» dedi.

Ferney bakışlarını Mason'un kendisine uzattığı fotoğraflara indirdi ve hemen haykırdı :

— Ama bu karım Dawn!

Hamilton Burger'e doğru büyük bir nezâketle eğilmek sırası Mason'a geldi:

— Hepsi bu kadar. Şâhit emrinize âmâdedir.

Burger ile Drew fısıltıyla ama ateşli ateşli bir konuşma yaptılar. Şâhide سوال sormalılar mıydı? Yoksa bıraksınlar da gitsin miydi? Drew en nihâyet Burger'den izin koparabildi ve ayağa kalkarak şâhide döndü:

— Mister Ferney, saat on birden biraz sonra, telefonda kendinizi Meredith Borden olarak tanıtip konuşan sizsiniz değil mi?

— Evet.

— Bu sırada Meredith Borden'in hayatta olup olamayacağı konusunda bir bilginiz yoktu değil mi?

— Yoktu.

— Onu ararken ismiyle çağırmıştınız değil mi?

— Evet.

— Cevap vermedi mi?

— Hayır!

— Saat on bire doğru telefona cevap veren kadın doktor Margaret Callisondu değil mi?

— Evet.

— Teşekkür ederim hepsi bu kadar.

Mason hâkime doğru döndü:

— Şâhide sorulacak başka suâlim yok. Ama Yüksek Mahkeme müsaade buyurursa şimdi Harvey Dennison'u tekrar çağırmak istiyorum.

Hamilton Burger : «La Vallée silâh mağazasının müdürünü mü?» diye sordu.

Mason : «Ta kendisi» diye cevap verdi.

Hâkim, Hamilton Burger'e: «Bunda bir mahzur görüyor musunuz?» diye sordu.

Hamilton Burger gülümsedi:

— Hayır, Sayın Hâkimim! Hiç bir itirâzımız yoktur. Mister Mason, Mister Dennison'u istediği kadar sık ve istediği kadar uzun sorguya çekebilir!

Harvey Dennison şâhitlere ayrılan bölmede yerini alınca Mason ona doğru dönüp sordu:

— Mister Dennison Dawn Manning isminde genç bir kadın tanıyor musunuz?

— Evet!

— Sizin mağazanızda çalıştı mı?

— Evet!

— Ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz?

— Aşağı yukarı üç yıl kadar önce, bizde... Altı ay kadar çalıştı.

— 613.096 numaralı Colt tabancanın kaybolması sırasında sizinle birlikte çalışıyor muydu?

Hamilton Burger araya girdi:

— Sayın Hâkimim, bir dakika lûtfen! Bunun karşı sorguyla bir alâkası olmadığı gibi örtülü bir suçlama da taşıyor.

Hâkim başını salladı:

— İtiraz kabul edilmemiştir. Şâhit suale cevap versin.

— Evet, Miss Manning o sırada bizde çalışıyordu.

— Dawn Manning onun kızlık ismidir. Ne zaman evlendiğini biliyor musunuz?

— Size bunun tam târihini veremiyeceğim ama bizdeki işini bıraktıktan sonra evlendiğini söyleyebilirim.

— Evlendiği adamın ismini biliyor musunuz?

— Hatırlamıyorum.

— Teşekkür ederim, hepsi bu kadar...

Hamilton Burger biraz kızgınlıkla ayağa kalktı, silâhçıya döndü:

— Bir dakika, ricâ ederim. Dawn Manning'in bu tabancayı çaldığı imâ edilmek istenmiştir. Acaba bunun böyle olduğunu ispatlayacak bir delil; olmuş bir şey elinizde var mı?

— Hayır, kat'iyetle hayır! Zaten Dawn Manning'i çok takdir ederim ve...

Hâkim Erwood sözünü kesti:

— Size ne düşündüğünüz sorulmuyor. Suallere cevap vermekle yetinin.

Hamilton Burger: «Dürüstlüğünden şüphe edebileceğiniz bir harekette bulundu mu?» diye sordu.

— Kat'iyetle hayır!

Burger muzaffer bir edâyla: «Hepsi bu kadar» diye açıkladı.

Mason gülümseyerek şâhidin sorgusuna devâm etti:

— Dawn Manning'in dürüstlüğünden şüphe edeceğiniz bir hareketini görmediniz ama bu tabancanın kayboluşu sırasında sizde çalışıyordu. Mister Dennison size bir başka سوال soracağım: Zanlı George Ansley sizde çalıştı mı?

Hamilton Burger kızgınlıkla ayağa kalktı:

— Sayın Hâkimim! Bu bütün usullere aykırıdır! Bir karşı sorgunun bu şekilde yürütüldüğünü ömrümde görmedim.

Hâkim gülümsemekten kendini alamadı:

— Her şeye rağmen سوال bu şekilde sorulabilir. Şâhit evet veya hayır olarak cevaplandırırsın.

- Hayır! George Ansley bizimle hiç çalışmadı.
- Bildiğiniz kadarıyla mağazanızda hiç bulundu mu?
- Hayır!
- Hepsi bu kadar...

Kızgınlığı sesinden okunan Hamilton Burger: «Sorulacak başka suâlîm yoktur.» dedi.

Dudaklarındaki hafif gülümseme hiç silinmemiş olan hâkim Erwood şâhide çekilebileceğini söylerken Hamilton Burger ile Sam Drew kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Nihâyet savcı yardımcısı ayağa kalktı:

— Sayın Hâkimim, müdâfaanın dâvâya başka birini katmak için gösterdiği bütün gayrete rağmen zanlının bir alibisi yoktur. Meredith Borden'in zanlının otomobilinde bulunan tabanca ile öldürüldüğü ispat edilmiştir, zanlının da Borden'i öldürebilmek için hem zamanı hem de sebebi vardı. Bu sebeple zanlının Jüri önüne çıkarılmasına karar verilmesi için daha fazla beklemeye lûzum görmüyorum.

Hâkim biraz durakladıktan sonra başını doğru dercesine salladı ama Mason araya girdi:

— Sayın Hâkimim bir yanlış anlaşılma olduğunu zannediyorum iddia makamı bitirdiyse ben daha bitirmedim. Loretta Harper'in dâvet edilmesini istiyorum.

Hâkim : «Loretta Harper yerini alıp yemin etsin» dedi.

Loretta Harper kararlı bir şekilde istenileni yerine getirdi, sonra Mason'a doğru döndü.

Mason : «Nerede oturuyorsunuz?» diye sordu.

— Mesa Vista'da...

— Borden'in mâlikânesinden ne kadar uzakta olduğunu söyleyebilir misiniz?

— Aşağı yukarı iki kilometre.

— Zanlı George Ansley'i tanıyor musunuz?

— Kendisini ilk olarak Borden'in mâlikânesinin giriş kapısında olan kazâdan sonra tanıdım.

- Peki ya Frank Ferney, onu tanıyor musunuz?
- Evet!
- Dawn Manning ismi altında foto modellik yapan karısını da tanıyor musunuz?
- Evet!
- Ayın sekizi akşamını hatırlıyor musunuz?
- Tabiatıyla!
- O akşam başınızdan geçenleri tam olarak bize anlatır mısınız?

Hamilton Burger hışınla ayağa kalktı:

- İtiraz ediyorum! Bu şâhide o akşam olanların bakmakta olduğumuz dâvâ ile hiç bir alâkası yoktur.

Hâkim Erwood kaşlarını çattı sonra Mason'a döndü:

- Suali daha sınırlı bir şekilde soramaz mısınız?
- Bize o akşam Borden'in mâlikânesine girdikten sonra başınızdan geçenleri doğru olarak anlatır mısınız?

- Sual bu şekilde sorulabilir. İddia makamının itirazı kabul edilmemiştir. Şâhit suale cevap versin.

— Borden'in mâlikânesine Dawn Manning'in kullandığı arabanın içinde girdim. Manning tam girişte arabanın kontrolünü kaybetti çünkü bir elinde tabanca tuttuğundan arabayı sâdece öteki el....

Hamilton Burger sözünü kesti:

- Bir dakika! Müdafaa makamının dâvâ ile alâkası olmayan sualler sormasına müsaade edilirse durumun ne olabileceği verilen cevaptan kolayca anlaşılabilir.

Bunun üzerine hâkim şâhide döndü:

- Öyleyse ben bir سوال soracağım. O sırada saat kaçtı Miss Harper?

— Borden'in mâlikânesine girdiğimiz sırada mı?

— Evet.

— Saat dokuz sıraları olmalıydı.

- Öyleyse itiraz kabul edilmemiştir çünkü şâhit cinâyetin işlendiği mâlikâneye, adlî tabibin raporuna göre,

cınâyetin işlenmiş olabileceği sırada girmiştir. Müdafaa makamının kendisine sordduğu sualler böylelikle bir sebebe dayanmış olmaktadır.

— Ne diyordum, evet, Dawn Manning bir elinde tabanca olduğu halde arabayı öteki eliyle kullanıyordu. Yol ıslak olduğundan araba kaydı. Bu dâvâda zanlı olan George Ansley'in, arabası da tam o sırada dışarı çıkıyordu. İki otomobil sürtündüler ve bizimki yolun kenarındaki parmaklığı parçalıyarak aşağı yuvarlandı. Bu yuvarlanma sırasında arabadan dışarı fırlayıp ıslak otların üzerine yuvarlanmışım. Ama bir yerime pek bir şey olmadı.

Mason cesâret vermek istedi:

— Evet, devâmedin lûtfen. Daha sonra ne oldu?

Hâkim Erwood, şâhidin ağzından çıkacak hiç bir kelimeyi kaçırmak istemiyor, öne doğru eğilmiş pür dikkat dinliyordu. İddia makamının masasında ise kaybetme şüphesinin verdiği bir sessizlik hâkimdi.

Miss Harper: «İlk düşündüğüm şey...» diye devâm etmek istedi.

Ama Mason hemen elini kaldırarak sözlerini yarıda kesti:

— Düşündükleriniz bizi ilgilendirmez, olanlar ilgilendirir. Bize ne yaptığınızı anlatın.

— Peki, ayağa kalktım ve Mister Ansley'in elinde, ışığı pillerin eskimesinden kırmızılaşmış, bir cep feneri olduğu halde bize doğru ilerlediğini gördüm. O arabanın öte tarafına gidince elindeki fenerin ışığında otların üstünde baygın yatan Dawn Manning'i farkettim.

— Sonra ne oldu?

— Mister Ansley ona doğru eğildi ama tam bu sırada fenerin ışığı söndü. Seçebildiğim kadarıyla ve duyduğum gürültüden, artık işe yaramaz olan feneri attığını anladım.

— Evet. Daha sonra?

— Sonra Mister Ansley yuvarlandığımız meyilli yerden yola doğru tırmandı. Ben de hemen fırsattan istifâde ederek Dawn Manning'i ayak bileklerinden tutup bahçeyi çeviren duvarın dibine kadar, aşağı yukarı altı yedi metre, sürükledim. Sonra Dawn'ın yerine elbiselerimi onununki gibi ayarlayarak onun uzandığı şekilde otların üstüne yat-tım, sonra imdât diye bağırdım.

— Sonra?

— Sonra Mister Ansley'in geri dönüp geldiğini duydum. Yanıma gelince ayağa kalkmam için yardım etmesini ricâ ettim. Yaralı olup olmadığını sordu ben de ona olmadığını söyledim, beni evime götürebileceğini söyledi.

— Bu sırada Dawn Manning neredeydi?

Şâhit hınç dolu bir sesle cevap verdi:

— Dawn Manning kendine gelmiş, tabancayı bulmuş ve çekip gitmişti...

Hamilton Burger hızla yerinden kalktı:

— Bir dakika! Bir dakika! Şâhit bilmediği şeyler hakkında fikir yürütmektedir Yüksek Mahkeme'nin dikkatini çekerim.

Hâkim Erwood şâhide döndü:

— Dawn Manning'in tabancayı alıp gittiğini gördünüz mü?

— Hayır Sayın Hâkimim. Yalnız anlattığım şekilde olması lâzımdı onu biliyorum. Ayağa kalktığımda bıraktığım yerde değildi ve...

Hâkim sertçe şâhidin sözünü kesti:

— Miss Harper, sâdece bildiklerinizi anlatmalısınız, zannettiklerinizi değil. Dawn Manning'in kendisine geldiğini, ayağa kalktığını falan gördünüz mü?

— Hayır, ama Mister Ansley'le bir kaç dakika kadar konuştuktan sonra, evime götürmesi için arabanın arkasına dolaştım ve bu sırada Dawn Manning'i sürüklediğim

yere bakma fırsatı buldum. Bıraktığım yerde yoktu. Demek ki...

— Hayır, bu kadarı yeter. Sâdece bize gördüklerinizi anlatın, gördüklerinizden çıkardığınız neticeleri değil. Şâhidi sorguya çekmeye devâmedin Mister Mason.

— Zanlı sizi evinize kadar götürdü mü?

— Hayır.

— Peki evinize götürmeyi teklif etmemiş miydi?...

— Etmişti ve beni evime götürdüğünü de zannetti, ama evime götürmedi.

Hâkim sabredemiyerek sordu:

— Ne demek istediğinizi bize anlatır mısınız?

— Bana nerede oturduğumu sordu. Ben de ona An-cordia Apartmanlarında oturduğunu söyledim o da beni oraya götürdü. Ama o söylediğim yerde oturmuyordum.

Hâkim Erwood oturduğu yerde iyice şâhide doğru eğildi:

— Ona yalan söylediğinizi mi imâ etmek istiyorsunuz?

— Evet, Sayın Hâkimim.

Hâkim sebebini öğrenmek istedi:

— Neden?

Şâhit : «Sayın Mahkeme heyetine duyduğum saygıya rağmen bunun bakılmakta olan dâvâ ile ilgili olmadığını bildirmek isterdim.» diye cevap verdi kendisinden beklenmeyen bir şekilde...

Hâkim canı sıkılmış bir şekilde çenesini kaşıdı:

— Evet, haklısınız. Ama diğer taraftan durum mahkemeye oldukça karışık görünüyor ve... Miss Harper, Borden'in mâlikânesinden ayrıldığınız sırada, Misis Ferney'in veya sizin deyişinizle Dawn Manning'in bıraktığınız yerde olmadığından emin misiniz?

— Kat'iyetle eminim, Sayın Hâkimim ve hattâ Dawn

Manning'in Meredith Borden'in evine kadar gittiği kanaatındayım.

— Buna nereden hükmettiğinizi söyleyebilir misiniz?

— Fotoğrafının çekilmiş olmasına ve ...

— Ama bu sizin şahsi kanaatiniz. Zabıt kâtibi bunun zapta geçirilmemiş olmasına dikkat edin lütfen! Mister Mason sorgunuza devâm eder misiniz?

Avukat bunun üzerine Dawn Manning'in fotoğraflarını şâhide gösterdi:

— Bu kadını tanıyor musunuz?

— Evet! Dawn Manning!

— Ayın sekizinde saat dokuzaya doğru, Borden'in mâlikânesinin girişinde olan kazâ sırasında içinde bulunduğunuz arabayı kullanan kadın mı?

— Evet, ta kendisi!

Mason İddia makamının bulunduğu masaya doğru döndü:

— Şâhit emrinize âmâdedir.

Drew ve Burger tekrar aralarında kısa bir konuşma yaptılar, sonra savcı edâlı edâlı ayağa kalkarak şâhide döndü:

— Miss Harper, o akşam, Dawn Manning'in Borden'in evine kadar gittiğini bilmiyorsunuz değil mi?

— Gittiğine eminim! Fotoğraflar da bunun ispat ediyor zâten!

— Bu iddianız sâdece fotoğraflara mı dayanıyor?

— Hayır!

Hamilton Burger şaşırdı:

— Hayır mı?

— Beni yanlış duymadınız. Hayır, dedim!

— İddianızın dayandığı başka şeyler de mi var?

— Evet!

Savcı, kaygan zemin üzerinde yürüdüğüünün farkına varmış olacak ki, kendi kendine bahsi değiştirmesinin mi

yoksa dudaklarının ucuna kadar gelen suali sormasının mı daha iyi olacağını düşünüyordu. Ama sorgunun aldığı şekille çok ilgilenen hâkim savcının daha fazla düşünmesine lüzum bırakmadı:

— Miss Harper, Dawn Manning'in Meredith Borden'in evine gittiğine sizi inandıran başka şeyler de varsa söylemenizi istiyorum.

— Peki, Frank Ferney Borden'i ararken stüdyonun kapısına vurunca içerden bir kadın ona «Gidin buradan!» diye bağırması ve Frank bu sesin karısının sesi olduğunu tanımış...

Hamilton Burger ayağa kalkarak kızgınlıkla sordu:

— Bunu nereden biliyorsunuz?

— Frank'ın kendisi bana söyledi de oradan biliyorum.

— Sayın Hâkimim bütün bunların nazarı dikkate alınmamasını istiyorum çünkü şahidin bu iddiası sâdece başkasından duyduğuna dayanmaktadır.

Hâkim Erwood istemiye istemiye kabul etti:

— Pekalâ, istediğiniz gibi olacak.

Burger: «Başka suâlim yoktur» dedi.

« Benim de diye» ekledi. Mason.

Şâhit bulunduğu bölmeyi terkedecekti ki hâkim ânî bir kararla kendisini durdurdu:

— Bir dakika lûtfen... Mahkeme hiç bir durumda başkalarından duyulmuşun şahitler tarafından naklini nazarı dikkate almaz. Ama durum alışlagelmişin dışına açık olarak çıktığına göre, Mahkeme şahide bâzı sualler sorarak meseleye ışık tutmak istemektedir... Miss Harper, bize Dawn Manning'in otomobili tek eliyle kullandığını çünkü diğer eliyle bir tabanca tuttuğunu söylemiştiniz değil mi?

— Evet Sayın Hâkimim!

— Bu tabanca ne tarafa doğrultulmuştu?

— Bana doğrultulmuştu.

— Dawn Manning'in bulunduğu otomobilde nasıl oluyordu da siz de bulunuyordunuz?

— Çünkü Dawn Manning beni tabancasıyla tehdit ederek arabasına binmeye zorladı.

— Yâni tabanca devamlı olarak elinde bulunuyordu değil mi?

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Tabiatıyla, balistik mütehasssının raporlarında bahsettiğı tabancanın elinde tuttuğı tabanca olup olmadığını bilecek durumda değilsiniz değil mi?

— Ona çok benziyordu ve mâdemki bir otomobil çaldı bu tabancayı da çalmış olması pekalâ mümkün. Frank Ferney onu korumaya çalışıyor ama onu olan bitenleri doğru olarak anlatmaya mecbur ederseniz...

Hâkim sertçe şâhidin sözünü kesti:

— Ricâ ederim! Mahkemeye ne yapması gerektiğı hususunda tâlimât veremezsiniz. Baylar şâhide sorulacak başka sualiniz yok mu?

Burger ile Mason ikisi birden: «Hayır Sayın Hâkimim» diye cevap verdiler.

— Şâhit çekilebilir.

Bunun üzerine Mason: «Şimdi Mister Ferney'i tekrar şâhitliğe çağırmak istiyorum.» dedi.

Burger hemen karşı çıktı:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim! Müdafaa daha önce istediğı gibi Mister Ferney'i karşı sorguya çekme imkânını bulmuştur.

— Mahkeme Mister Mason'un Mister Ferney'i neden tekrar sorguya çekmek istediğini gayet iyi anlamaktadır. Eğer bunu müdafaa istemeseydi Mahkeme yapacaktı. Mister Ferney şâhitlik bölmesinde yerini alsın.

Ferney istenileni yerine getirince Hâkim Mason'a doğru döndü:

— Başlayınız Mister Mason...

— Mister Ferney, Doktor Callison ile birlikte eve girdiğinizde, bize Meredith Borden'i ismini bağırarak aradığınızı söylemiştiniz, bunu yaparken fotoğraf stüdyosunun kapısına kadar gittiniz mi?

— Evet, gittim.

— Kapı açık mıydı, kapalı mıydı?

— Kapalıydı.

— Kapiya vurdunuz mu?

— Evet.

— Ne oldu?

— Bir kadın «Gidin buradan!» diye bağırdı.

— Bundan daha önce niye bahsetmediniz?

— Kimse sormadı da ondan...

— Ama bize Borden'i ismiyle çağırdığınız zaman cevap almadığınızı söylemiştiniz değil mi?

— Söylediğim doğruydu.

— Şimdi de bize stüdyoda bir kadının bulunduğunu söylüyorsunuz.

— Evet. Zâten bu umumiyetle böyle olurdu.

— Ve bu seferki kadın: «Gidin buradan!» diye bağırdı değil mi?

— Evet.

— Bu kadının kim olduğunu söyleyebilir misiniz?

Ferney önce tereddüt etti sonra kısık bir sesle cevap verdi:

— Zannederim ki evet...

— Kimdi o kadın?

— Karım Dawn'dı.

— Kendisini ekseriya Dawn Manning olarak tanıtan karınız mı?

— Evet.

— Peki, hepsi bu kadar teşekkür ederim.

Hamilton Burger: «Sorulacak سوالım yoktur» dedi.

Bunun üzerine hâkim Erwood: «Bir dakika» dedi,

«Mahkeme'nin şâhitleri kendisi sorguya çekmesi âdeti değildir ama bir sefer daha durum alışlagelmişin dışına çıkmıştır... Mister Ferney?»

— Evet, Sayın Hâkimim?

— Kapiya vurduğunuzda o kadın oradan gitmenizi söylediği zaman, stüdyonun kapısını açmayı denemediniz mi?

— Hayır Sayın Hâkimim.

— O kapı kilitli miydi ki?

— Bilmiyorum.

— Bu şekilde karısının sesini duyan bir erkeğin kapıyı açmayı denemeden gerisin geri dönmesi biraz acayip değil mi?

— Değil, Sayın Hâkimim. Meredith Borden'in hizmetindeydim. O zaman kapıyı açmış olsaydım ânında işimden kovulurdum. Ayrıca Yüksek Mahkeme'ye karımdan uzun müddettir ayrı yaşadığımı söylemek isterim. Kanunen ayrılmamışsak bu sâdece benim hatâmdandır.

— Nasıl sizin hatânızdan?

— Reno'ya boşanma muâmelelerini tamamlamak için gitmiştim. Boşanmamız için her şey hazırды ki avukatımla fikir ayrılığına düştük. Taleb ettiği ücret bana fazla gibi göründü ve muameleleri yarım bırakıp oradan ayrıldım.

Hâkim Erwood uzun uzun Ferney'i süzdü, sonra bakışlarını savcıya çevirdi:

— Bana bütün bunların aydınlatılması gerekli gibi geliyor.

Hamilton Burger inatla: «Sorulacak başka suâlim yoktur» dedi.

Hâkimin yüzünde canının sıkıldığını gösteren bir ifâde belirdi, bu sefer Mason'a doğru döndü. Mason istenileni anladı, hafifçe eğildi ve şâhide doğru yürüdü:

— Mahkeme'nin müsaadesiyle, gayet açık ve seçik bir şekilde size soruyorum: cinâyetin işlendiği akşam ne-

ler yaptığınızı bize anlatın. Borden'in mâlikânesinden akşam altıdan biraz sonra ayrıldınız değil mi?

— Evet.

— Nereye gittiniz?

— Nişanlım, Loretta Harper'e...

— Sizin söylediğiniz gibi, nişanlınız daha boşanmamış olduğunuzu biliyor muydu?

— Hayır, o sırada beni karımdan boşanmış zannediyordu.

— Ona yalan mı söylemişsiniz?

Ferney kızardı ters bir şekilde cevap verecek oldu sonra fikir değiştirdi:

— Evet!

— Ona gittiğinizde evde kim vardı?

— Sâdece Loretta...

— Öteki dâvetliler sizden ne kadar sonra geldiler.

— Aşağı yukarı on beş ilâ yirmi dakika sonra.

— Öteki dâvetliler kimlerdi?

— Mister ve Misis Jason Kendall.

— Mis Harperde ne kadar zaman kaldılar?

— Evde... çok geç oluncaya kadar kaldılar. Loretta kaçırıldıktan sonra gelinceye kadar orada kaldılar...

— **Kaçırıldı** derken, neyi kastetmek istiyordunuz?

Hamilton Burger araya girdi:

— Yüksek Mahkeme müsaade ederse, şâhidin Mis Harper'in başına gelenleri bilmesi imkânsızdır, bildirmek isterim.

— Miss Harper'in başına gelenleri sormadım, **kaçırıldı** dan neyi kastedtiğini sordum.

Hâkim münâkaşayı : «Şâhidin kullandığı kelimelerin mânâsını bildiği kabul edilmiştir,» diye kesti, «İtiraz kabul edilmiştir.»

Mason sorguya devâm etti:

— Demek ki Miss Harper'e gittiniz. Dâiresi binânın kaçınıcı katındadır?

— Dördüncü...

— Orada, bir kaç bardak içki içtiniz değil mi?

— Evet!

— Sonra akşam yemeği yediniz?

— Evet!

— Ve kendinizi biraz çakırkeyf hissettiniz?

— Oldukça... Hattâ masanın üzerinde uyuyakalmışım.

— Bundan sonra neler hatırlıyorsunuz?

— Hayal meyal masadan kaldırılıp yatağın üstüne yatırıldığımı hatırlıyorum.

— Kim yatırdı sizi?

— Jason ve Millicent... Yâni Mister ve Misis Kendall demek istiyorum. Ayakkabılarımı çıkardıklarını hatırlıyorum, ama hepsi bu kadar. Bundan sonra hiç bir şey hatırlamıyorum, tâ ki heyecanlı heyecanlı konuşmalar duyuncaya kadar. Kendime gelir gelmez hemen saatime baktım.

— O uyuşukluk hâlâ üzerinizde miydi?

— Hayır uyumak beni biraz rahatlatmıştı. Ama fecî şekilde başım ağrıyordu.

— Bu sırada Loretta Harper eve geri dönmüş müydü?

— Evet.

— Doktor Callison'a hemen uyanır uyanmaz mı telefon ettiniz?

— Hayır, zaman kazanmak için, evdekilerden birine Doktor Callison'a telefon ederek kendisine gelmek üzere yola çıktığımı bildirmelerini ricâ ettim ve koşa koşa arabama gittim.

Mason : «Peki, hepsi bu kadar,» dedi.

Dinleyiciler arasında bulunan Loretta Harper birden ayağa kalkarak bağırdı:

— Onları hakikati söyle Frank! Onu korumayı bırak

artık! Mister Mason Frank'a doktor Callison'a söylediklerini sorun! Hep...

Hâkim Erwood tahta çekicini masanın üstüne vurarak bağırdı:

— Susalım! Miss Harper, yaklaşın!

Loretta Harper bu şekilde azarlandığından dolayı kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde istenileni yerine getirdi.

Hâkim ona: «Bir mahkeme salonunda bu şekilde birtakım gösterilerde bulunmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz?» diye çıkıştı.

— Kendimi tutamadım Sayın Hâkimim! Onun hakikatleri saklayarak bu şekilde onu korumaya çalışması... Duymuştu ki...

— Miss Harper susun! Bu dâvâ ile ilgili birtakım şeylere şâhit olmanız başka şey, dâvâ hakkında başkalarına hareket tarzları konusunda tavsiyede bulunmak ise başka bir şey. Mahkemeye hakaretten muhakeme edileceksiniz ve şu andan itibâren kendinizi tevkif edilmiş olarak kabul edin. Anlaşıldı mı?

— Evet efendim.

— Bana Sayın Hâkimim deyin.

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Pekalâ gidip yerinize oturun ve rahat durun...

Bunları söyledikten sonra Hâkim Erwood kızgınlıkla Ferney'e doğru döndü:

— Mister Ferney yemin altında ifâde veriyorsunuz. Burada **hakikatı, bütün hakikatı ve yalnız hakikatı** söylemek için bulunuyorsunuz. Halbuki sâdece şâhitliğinizdeki samimiyetsizlikle değil ifâde şeklinizdeki tutarsızlığınızla da Mahkemenin dikkatini çektiniz. Mahkeme size karşı gösterdiği sabrın sınırına gelmiştir. Bildiğiniz ve bu dâvâyı aydınlığa kavuşturabilecek başka şeyler var mı?

Ferney bakışlarını yere indirdi?

Hâkim: «Evet mi, hayır mı?» diye sordu.

— Evet!

— Çok güzel. Ne olduğunu anlatır mısınız?

— Peki, gidiyorduk ki... Daha doğrusu mâlikânedan ayrılıyorduk ki, yanılmam mümkün tabî, ama bana öyle geldi ki...

— Size; ne öyle geldi ki?

— Bir patlama duyar gibi oldum.

— Silâh sesi mi?

— Evet.

Hâkim Erwood Ferney'e ters ters baktı.

Mason: «Bundan doktor Callison'a bahsettiniz mi?» diye sordu.

Burger hemen araya girdi:

— İtiraz ediyorum!

— İtiraz kabul edilmiştir.

— Mâlikânedan Doktor Callison ile berâber mi ayrıldınız?

— Evet.

— Doktor Callison'u evine bıraktıktan sonra saat kaçta geri döndünüz?

— Saat on bir buçuğa doğru...

— Oradan kendi arabanıza binip döndünüz değil mi?

— Evet!

— Ve Borden'in evindeki yatak odanıza gittiniz değil mi?

Şâhit bir an durakladı:

— Hayır... O gece mâlikânede yatmadım.

Mason: «Hepsi bu kadar.» dedi.

Hâkim Burger'e doğru dönüp sordu:

— Sizin soracak başka suâliniz yok mu?

— Hayır, Sayın Hâkimim.

Bunun üzerine hâkim: «Şâhit çekilebilir» dedi, «Ama salonun dışına çıkmasın. Ayrıca Mahkeme bâzı şeyleri saklamaya çalıştığını göz önüne alacaktır bunu bildiririm.»

Mason bunun üzerine tekrar söz aldı:

— Yüksek Mahkeme müsaade ederse, şâhide bir سوال daha sormak istiyorum?

— Pekalâ sorun.

— Mister Ferney, ayın sekizi akşamı her hangi bir saatte Loretta Harper'e karınızın Meredith Borden'i öldürdüğünü bildiğinizi ve onu korumaya çalışacağınızı söyledüğünüz doğru mu?

Hamilton Burger bir sıçrayışta ayağa kalkarak bağırdı:

— Bir dakika! Bir dakika! Bu سوال bir karşı sorguda yer alamaz! İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim!

Hâkim sertçe bunun sebebini sordu:

— Bu سوال neden bir karşı sorguda yer alamazmış?

Ne cevap vereceğini şaşırان Burger susup kaldı ama Drew imdâdına yetişti:

— Çünkü müdâfaanın sorduğu suale dayanabileceği hiç bir şey yoktur. Zamanı tam olarak sınırlaması ve yanında kimlerin bulunduğunu söylemesi lâzımdı. Üstelik, bu şâhidin düşünceleri hiç bir değer taşımaz.

— Mister Mason'un bu sizin söylediklerinizin hiç birini yapmadığı doğrudur ama yine de Loretta Harper ile böyle bir konuşma yapıp yapmadığını sorarken yeteri kadar sınırlandırmıştır. Suali sâdece şâhidin taraf tuttuğunu ve mahkemeden bâzı şeyleri gizlemeye çalıştığını açıklamak için sormuştur. Cevap versin!

Ferney sıkıntıyla oturduğu yerde kıpırdandı:

— Ben... Söylemiş olabilirim...

Hâkim sertçe sordu:

— Miss Harper ile aranızda böyle bir konuşma geçti mi geçmedi mi?

— Evet, geçti.

Mason bunun üzerine: «Hepsi bu kadar» dedi.

Şâhit yerini terkederken Mason tekrar hâkime döndü:

— Yüksek Mahkemenin müsaadesiyle Doktor Callison'aş âhitlik dâvetiyesi göndermek istiyorum, bunun için de Mahkeme'den müdâfaaya şâhit gelene kadar zaman tanımasını ricâ ediyorum.

Hâkim : «İddia makamı buna itiraz edecek mi?» diye sordu.

Sam Drew fırsatı kaçırmadı:

— Evet, Sayın Hâkimim. Bu dâvâ üzerine söylenebilecek olanların hepsi söylendi. Duruşmayı böyle uzatmanın mânâsını anlamıyoruz.

Hâkim Mason'a baktı:

— Mister Mason, celse on dakika için tâtil edilmiştir ve mahkeme bu sürenin sonunda isteğiniz hakkında bir karara varacaktır.

Hâkim kendi tarafında bulunan kapıya doğrulduğu zaman, Mason halkı yarararak Paul Drake'in yanına gitti:

— Çabuk Paul! Margaret Callison'a şâhitliğe gelmesi için tebligat yap. Ve onu acele olarak alıp buraya gel!

— Hâkimin şâhidin gelebilmesi için duruşmayı daha fazla tâtil edeceğini tahmin ediyor musun?...

— Bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla Drew'in itirazını reddetmeden bana bir fırsat verdi. Çabuk ol, Paul!

Dedektif koşarak oradan uzaklaşırken Della Street patronunun yanına geldi:

— Durum nasıl patron?

— Pek bir şey anlamış değilim Della, bu işte bir bit yeniği var ama ne? Onu bir türlü bulamıyorum.

— Bana kalırsa, Frank Ferney'in karısını korumaya çalıştığı apaçık bu da Loretta Harper'i kızdırdı.

— Bütün bunların arkasında bir şeyler var Della. Kendinizi Meredith Borden'in yerine koyun...

— İmkânsız! Aynı yatakta onunla nasıl yatarım, elimden mutlaka bir cinâyet çıkar!

— Ama Borden kendi kendini öldürmedi ve kendini

korumak için mutlaka birtakım tedbirler almıştı. Halkla Münâsebetler Müttehassısı olduğunu iddia ederken bir sürü dalavere çeviriyordu. Ama ben Borden'in yerinde olsaydım o akşam Ansley ile olan cinsten bütün konuşmalarımı banda alırdım böylece ziyâretçilerden biri sonradan oyun oynamaya kalkarsa bandı ortaya çıkarır onu da suçlu duruma düşürürdüm.

— Evet, peki ya sonra?

— Sonrası, kimse o akşamki konuşmanın banda alındığı hususunda bir şey söylemedi.

— O konuşmanın kaydedilmiş olduğu bir band olsaydı işinize yarar mıydı?

— Aşağı yukarı işime yarardı.

— Nasıl?

— Ansley oraya Borden'i öldürmek için gitmemişse bant mutlaka işime yarar. Çünkü önce konuşup anlaşıp ondan sonra da öldürecek... Bu mantık dışı...

— Ansley konuşmadan sonra sinirlerine hâkim olamamıştır belki de...

— Mümkün, ama iddia makamındaki dostlarımızın gözünden kaçtığını zannettiğim çok enteresan bir durum var... Tragg buralarda mı?

— Evet, salonda oturup bütün konuşmaları meraklı meraklı dinledi.

Mason gülümsedi:

— Mükemmel! Tragg doğruyu söyleyecektir.

ON BİR

Hâkim Erwood koltuğuna tekrar oturunca Hamilton Burger itirazını tekrarlamak için ayağa kalktı:

— Müdâfaa şâhitlik celpnâmesini verebilmek için cel-

senin uzatılmasını talep ediyorsa, Mister Mason'un bu isteğinin yanında bir beyannâme de vermesi lâzımdır. Bu beyannâmede Margaret Callison'un şâhitliğinden ne beklediğini yazmalıdır. Ama gayet tabiî bunu yazabilecek durumda değildir çünkü Mister Mason bu şâhidi dâvet ederken sâdece zaman kazanmaya çalışmaktadır, sanki zaman ilerledikçe müvekkilini kurtarabilecek bir mûcize olması ihtimali artacak!

Mason nezâketle gülümseyerek karşılık verdi:

— Yüksek Mahkemeye savcının bu ithamları hakkında sonra konuşacağımı arzederim. Şimdilik ifâdesine ihtiyâcım olan başka bir şâhit var.

Burger haykırdı:

— İşte, görüyorsunuz, Sayın Hâkimim! Müdâfaanın taktiğinin ne olduğunu anlamıştım. Mister Mason Doktor Callison'a şâhitliğe celp kâğıdını götürmesi için birini vazifelendirdi ve zaman kazanmak için birbiri ardınca şâhit dâvet edecek!

Hâkim Erwood Burger'in sözlerine kulak asmayarak Mason'a döndü:

— Hangi şâhidi tekrar çağırmak istiyorsunuz Mister Mason?

— Komiser Tragg'ı Sayın Hâkimim.

— Sayın savcının size yaptığı ithamları duydunuz değil mi?

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Onları yalanlıyabilecek misiniz?

Mason gülümseyerek cevap verdi:

— Tamâmiyle değil Sayın Hâkimim. Komiser Tragg'ın karşı sorgusunu bitirdiğimde Doktor Callison'un burada olacağını tahmin ediyorum... Ama şunu söyleyebilirim ki komiser Tragg'ı sâdece zaman kazanmak için çağırmıyorum. Çok belirli başka bir gayem var.

Hâkim Erwood merakla sordu:

— Neymiş?

— Sayın Hâkimim, bunu sorguya başladığım zaman kolayca anlıyabileceksiniz. Ama kozlarımı önceden ortaya çıkarmayarak iddia makamının istediğimi yapmama engel olmasını önleyebilirim.

Hâkim Erwood kaşlarını çattı, biraz düşündükten sonra kabul etti:

— Komiser Tragg şâhitlere ayrılan bölmede yerini alsın! Ama bu karşı sorgu kısa olduğu kadar da açık olmalıdır bunu belirtirim. Mahkeme sâdece zaman kazanmak için şâhitlerin sorguya çekilmesini hoş göremez.

Hâkimin öne doğru eğilmesinden Mason'un zaman geçirmesine en ufak bir müsamahada bulunmayacağını kolaylıkla anlamak mümkündü.

Tragg yerini alınca Mason ona doğru dönüp sordu:

— Komiser Tragg bize cinâyetin işlendiği yerde gör­düklerinizi ve bulduklarınızı teferruatile anlatmıştınız değil mi?

— Evet!

— Şimdi size, Meredith Borden'in çalışma odasında, çok mühim telâkki ettiğiniz, ama Mahkemede şimdiye kadar bahsedilmekten kaçınılan, bir şey bulup bulmadığınızı soruyorum.

Sual karşısında Tragg'ın alnı kırıışırken Hamilton Burger hışımla ayağa kalkarak itiraz etti:

— Sayın Hâkimim! Müdafaanın bu hareketine müsâ-maha edilemez! Yüksek Mahkemeden hiç bir şey saklanmamıştır!

Mason savcıya döndü:

— Doğru söylediğinize emin misiniz?

— Gayet tabîî!

Mason gülümseyerek, oturduğu koltukta diken üstündeymiş gibi kıpırdanan, Tragg'a baktı:

— Önce sorduğum suâle şâhidin vereceği cevâbı dinlesek daha iyi olacak.

Tragg güçlükle cevap verdi:

— Sorulan suâli iyi anlayamadım.

— Öyleyse daha açık olarak soracağım. Meredith Borden'in çalışma odasında, sizce bir suç delili sayılabilecek, ama şâhitliğiniz sırasında bahsetmemeniz sıkı sıkıya tembihlenen, bir şey buldunuz mu?

Hamilton ayağa kalkıp sertçe karşılık verdi:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim! Şâhide bu tembihi **kimin** yaptığından bahsedilmediği gibi, **bir şeyin** ne olduğu da açıkça belirtilmedi.

Mason tatlı bir sesle ileri sürdü:

— Yüksek Mahkemenin müsaadeleriyle bu boşlukları dolduracağım.

Hâkim Erwood başıyla tasdik etti:

— Mahkeme zâten öyle yapmanız konusunda sizi ikaz edecekti, Mister Mason.

Mason bunun üzerine Tragg'a döndü:

— Komiser Tragg Meredith Borden'in çalışma odasında arama yaptığınızda bir ses alma cihâzına bağlı bir mikrofona bulmadınız mı? Ve bu ses alma cihazı Meredith Borden ile George Ansley'in konuşmasını kaydetmemiş miydi? Ve Hamilton Burger'in bundan ilk tahkikat sırasında bahsetmenizi istemediğini inkâr edecek misiniz?

Burger yine karşı çıktı:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim. Şâhit bir üçüncüden duyduğunu nakletmek zorunda kalacak! Ayrıca kendisine karışık bir halde bir kaç سوال birden soruldu: bunların hepsine evet veya hayırla cevap veremez!

Hâkim Mason'a döndü:

— Mister Mason şâhide her seferinde bir tek سوال sorar mısınız?

— Tabîî, Sayın Hâkimim. Komiser Tragg, Meredith

Borden'in çalışma odasında arama yaparken, bir ses alma cihazına bağlı bir mikrofona buldunuz mu?

— Evet!

— Bu cihaz George Ansley ile öldürülen arasında geçen bir konuşmayı kaydetmemiş miydi?

— Bilmiyorum.

— Banta hiç bir şey kaydedilmemiş miydi?

— Edilmişti... **İki** kişi arasında geçen **bir** konuşma.

— Ve Hamilton Burger'in bu kaydedilmiş konuşmadan bahsetmemenizi istediği doğru mu?

Hamilton Burger araya girdi:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim. Şâhit bir üçüncüden duyduğunu burada nakledemez!

— İtiraz kabul edilmiştir... **Suali bu şekilde sorduğunuzdan** dolayı, Mister Mason.

— Peki, Sayın Hâkimim... Komiser Tragg, Mahkeme huzurunda ifâde verdiğiniz sırada bu kaydedilmiş konuşmadan neden bahsetmediniz?

— Çünkü bana onun hakkında hiç sual sorulmamıştı da ondan...

— Komiser; bu kürsüye ifâde vermeye çıkarken size kaydedilmiş konuşma hakkında sual sorulmadıkça kat'iyetle ondan bahsetmemeye kararlıydınız değil mi?

Hamilton Burger yine araya girdi:

— İtiraz ediyorum! Bu sual karşı sorguyla alâkası olmayan tamâmiyle konumuzun dışında bir sualdir.

Hâkim sert bir şekilde karşılık verdi:

— İtiraz kabul edilmemiştir! Suale evet veya hayır şeklinde cevap verin.

— Evet.

— Bu karara siz kendiniz mi varmıştınız yoksa, iddia makamının size verdiği tâlimata göre mi hareket ediyordunuz?

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim. Yüksek Mahkeme müsaade ederse, ben...

— İtirazınız kabul edilmemiştir, Mister Burger. Mahkeme şâhidin suâle vereceği cevabı duymak istemektedir. Suâle cevap verin.

Tragg biraz durakladı, sonra cevap verdi:

— Evet, kaydedilmiş konuşma hakkında sarîh bir şekilde sorguya tutulmadığım müddetçe ondan bahsetmemek için tâlimat aldım.

Mason bu zaferini devâm ettirmek istedi:

— Bu kayıttan bahsetmediyseniz bunun tek sebebi Savcının size verdiği tâlimat öyle mi?

Hamilton Burger durumu kurtarmaya çalışıyordu:

— İtiraz ediyorum!

— İtiraz kabul edilmemiştir! Suale cevap verin.

— Evet, bahsetmememin tek sebebi aldığım tâlimattır.

Mason hâkime dönüp devâm etti:

— Ve şimdi, adâletin tecelli etmesi için, bu kaydedilmiş konuşmanın Mahkemeye dinletilmesini istiyorum.

Hamilton Burger yine ayağa kalktı:

— Bu bantın suç delili olarak kabul edilmesini müdafaa talep ederse, buna karşı çıkacağız, çünkü Mahkeme kararını kim oldukları tesbit edilmemiş iki kişinin konuşmasına dayanarak veremez.

Mason savcının söylediklerine ehemmiyet vermeyerek Tragg'a sordu:

— O teyp bantı şu anda nerededir?

— Savcıya verdim?

— Öyleyse Yüksek Mahkemeden sayın savcıdan bu bahsi geçen teyp bantını dinletmesini talep etmesini rica ediyorum. Zanlı ile Meredith Borden arasında geçen konuşma çok mühimdir çünkü bir ölüyle konuşulmaz!

Hamilton Burger kızgınlıkla ayağa kalktı:

— Konuştuktan sonra öldürmediğini nereden biliyorsunuz! Bu teyp bantı zâten zanlının Meredith Borden'i öldürmek için ne gibi sebepleri olduğunu gayet açık bir şekilde göstermektedir!

Mason fırsatı kaçırmadı:

— Mâdem öyle, ondan bahsetmeliydiniz.

— Ne yapacağıma sâdece ben karar veririm. Bu ilk tahkikatta bir cinâyet işlendiğini ve Mahkemeye bu cinâyeti George Ansley'in işleyebileceğini ispat etmem yeterlidir.

Hâkim tasdik etti:

— Doğrudur. Ama durum şimdi değişti, o ses bantını dinlemeyi müdafaa talep etmektedir. Bu dâvâ beklenmeyen bir safhaya girmiş bulunmaktadır...

Hamilton Burger kızgınlıkla hâkimin sözlerini tamamladı:

— Mister Mason'un üzerine aldığı bütün dâvâlarda olduğu gibi!

— Yetişir, sayın savcı. Eğer o ses bandı sizin elinizdeyse onu Mahkemeye dinletir misiniz!

— Şu anda burada değil Sayın Hâkimim ve biraz zaman alacak...

— Ne kadar zaman?

— En azından yarım saat.

— Öyleyse celse tâtil edilmiştir ve yarım saat sonra tekrar başlayacaktır.

Sam Drew Burger'i hızla kolundan çekerek kulağına bir şeyler söyledi., Savcı bunları duyar duymaz hemen hâkime döndü:

— Sayın Hâkimim, istenilenin çok acele olarak huzurunuzla getirilmesini sağlayarak on dakika da her şeyi hazır edebileceğim.

Hâkim düşünceli düşünceli Burger'e baktı:

— Sayın savcı biraz önce en azından yarım saat alacağını söylememiş miydiniz?

— Evet, ama yardımcıma danışarak ses bantını çok daha önce Yüksek Mahkemeye dinletebileceğimizi öğrendim.

Mason gülümseyerek araya girdi:

— Yardımcınız kulağınıza bunları mı fısıldadı? Yoksa bu yarım saatlik zamanın bana Doktor Callison'u mahkemenin huzuruna çıkartmam için faydalı olacağını mı söyledi?

Burger Mason'a kızgınlıkla karşılık verdi:

— Siz kendi işinize bakın benim...

Hâkim tahta tokmağını masaya vurarak münâkaşayı yarıda kesti:

— Yetişir, beyler! Sayın savcı bu Mahkemenin baktığı ilk dâvâ değildir. Siz yarım saate ihtiyâcınız olduğunu söylediniz bu sebeple celse yarım saat tâtil edildi. Mahkeme kararını değiştirmek için hiç bir sebep görmemektedir.

Hâkim hiç bir şey dinlemek istemiyerek koltuğunu terketti.

ON İKİ

Duruşmanın başlamasına beş dakika kala, Paul Drake yanında gayet güzel giyinmiş şık bir genç kadın olduğu halde mahkeme salonuna giriyordu. Dedektif kadını doğruca Mason ile George Ansley'in oturduğu müdâfaa masasına doğru götürdü. Yanlarına gelince tanıştırdı:

— İşte Doktor Margaret Callison ve işte Ansley'in Avukatı Perry Mason.

Margaret Callison gülümseyerek elini uzattı:

— Gazetelerden bütün dâvâlarınızı tâkip ettim Mister Mason ve sizinle birgün tanışmak şerefine nâil olacağım hiç bir zaman aklıma gelmemişti. Mister Drake'e de dediğim gibi işinize yarıyabilecek bir şey bildiğimi tahmin etmiyorum...

— Bana bütün olanları en küçük detaylarına kadar anlatırsanız belki anlattıklarınızı başka şeylere bağliyerek yeni bir şeyler bulabiliriz. Size şâhitlik dâvetiyesini burada bulunmanız için göndërdim ama Mahkeme huzurunda ifâde vermenize belki lûzum kalmayacaktır. Bana o akşam olanları anlatır mısınız lûtfen?

— O gün bana Borden'in köpeklerinden birini getirmişlerdi ve Borden'in köpeğın o akşam mâlikânesine getirilmesini istediğini biliyordum. Böylece Mister Ferney'in akşam saat dokuzda doğru bana uğrayıp köpeğı almasını kararlaştırmıştık. Saatin dokuz buçuğa geldiğini görünce Mister Ferney'in işinin çıktığını ve bana telefon edeceğini düşündüm. Ama saat onu yirmi beş geçe bir adam bana Mister Ferney tarafından telefon ettiğini ve işi çıktığından geciktiğini ama evime gelmek için yolda olduğunu bildirdi. Mister Ferney geldiğı zaman beni beklettiğı için özür diledi ve çok iyi bir ziyâfetin kurbanı olduğunu söyledi. Ben de kendisine onu ve köpeğı arabamla götürmeyi teklif ettim.

— Ve dediğınız gibi yaptınız mı?

— Evet!

— Borden'in mâlikânesine ne kadar uzaklıkta oturuyorsunuz?

— Aşağı yukarı üç kilometre kadar.

— Pekalâ devâm ediniz lûtfen.

— Mâlikâneye gelince Mister Ferney cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı ve köpeğı kulübesine bıraktı. Dönünce ona Mister Borden'le konuşmak istediğimi çünkü, hayvan pek genç olmasa bile, köpeğın durumu bir ameli-

yatı icâp ettirdiğini söyleyeceğimi bildirdim. Bunun üzerine berâberce eve girdik. Mister Ferney bana Mister Borden'in çalışma odasında bulunmadığını ve fotoğraf atölyesinde olup olmadığına bakacağını söyledi ve...

Hâkim Erwood mahkeme salonunun kapısında görününce mübâşir bağırdı:

— Ayağa kalkalım lûtfen.

Mason alçak sesle sordu:

— Ferney ile berâber mi evden ayrıldınız?

Margaret Callison da alçak sesle cevap verdi:

— Evet!

— Orada bulunduğunuz sürece, hiç telefona cevap verdiniz mi?

Doktor Callison: «Evet» diye cevap verdi ve konuşmasının geri kalan kısmında Ferney'in anlattıklarını doğruladı...

— Eve berâber girdikten sonra Ferney sizi yalnız bırakıp bir yere gitti mi?

— Evet, çok kısa bir an, stüdyonun kapısına vurmak için gitti.

— Konuşma falan duydunuz mu?

— Evet.

— Konuşma falan duyduunuz mu?

— Hayır.

— Size göre, stüdyoya girmiş olabilir mi?

— Yok hayır! O kadar zamanı olmadı. Kapıya vurduğunu duydum ve hemen sonra çalışma odasına geldi... Ama darbe yemiş bir insanın hâli vardı. Bana Borden'in stüdyoda olduğunu ama rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Bunun üzerine, o...

Mübâşirin sesi salonda cınladı:

— Oturabilirsiniz!

Hâkim Erwood savcıya dönerek sordu:

— O kaydedilmiş konuşmayı dinleyebilir miyiz Sayın savcı?

— Evet, Sayın Hâkimim. Ama bir kere daha itiraz ediyorum çünkü bu kayıtdaki konuşmaların kime âit olduğunu ispat edecek hiç bir şey yok elimizde...

— Öldürülenin evinde bulunmuş olan ses alma cihazındaki bant değil mi?

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Öyleyse itiraz kabul edilmemiştir. Bize o kaydı dinletin.

İstemiye istemiye Hamilton Burger ses alma cihazını çalıştırdı ve on dakika boyunca George Ansley ile Meredith Borden'in arasında geçen konuşma dinlendi. Borden konuşmanın sonunda şöyle diyordu:

—... Gelip beni görmekle iyi yaptınız. Müfettişlerle artık hiç bir derdiniz olmayacağına eminim. Herkes gibi onlar da kötü tanıtılmak istemiyorlar ve her şeye rağmen ben Halkla Münâsebetler Mütahassısıyım!

Borden'in gürültüyle gülmesi duyuldu, sonra Ansley'in sesi onu bastırdı:

— Yoo! Siz rahatsız olmayın, yolu ben kendim bulurum...

— Hayır, hayır size yolu göstereyim...

Teyb bandı on sâniye müddetle hiç ses vermeden sarılmaya devâm etti sonra uzaktan tok bir gürültü duyuldu, onu hışkırtılar tâkip etti, bir tıkırtı ve sonra hiç bir şey... Band sarılmaya devâm ettiği halde başka bir ses vermedi.

Hamilton Burger ses alma cihazını durdururken bir yandan hâkimle konuşuyordu:

— Hepsi bu kadar, Sayın Hâkimim.

Hâkim kaşlarını çattı sonra merâk ederek sordu:

- En sonunda duyulan hışırtılar neydi?
- Açık kalan mikrofon yüzünden olmuş.
- İki konuşmacının gitmesinden sonra duyulan o tok gürültü neydi?

Hamilton Burger bu suale zafer kazanmış bir edâ ile cevap verdi:

— Meredith Borden'i öldüren kurşunun tabancadan çıktığı sıradaki gürültüsü... Üzgünüm. Bu kozumuzu lû-zumsuz yere zanlı jüri önüne çıkmadan göstermiş olduk.

— Müdâfaanın o kaydı dinlemeye hakkı vardı.

— Peki, şimdi dinlemiş oldu! Ve bundan sonra zanlı jüri önüne çıkınca vereceği cevapları ona göre hazırlamış olacak... Veya nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda onu hazırlıyacaklar!

Hâkim gayet sert bir şekilde karşılık verdi:

— Bu iddianız tamâniyle yersizdir sayın savcı. Mister Mason başka şâhidiniz var mı?

— Evet Sayın Hâkimim. Frank F'erney'i tekrar karşı sorguya çekmek istiyorum.

Hamilton Burger hışımla ayağa kalktı:

— İtiraz ediyorum. Bu şâhidi Mister Mason üçüncü defâdır çağırıyor.

Hâkim savcıya dönerek sordu:

— Bu itirazınız için başka sebepleriniz var mı, sayın savcı?

— Hayır Sayın Hâkimim.

— Öyleyse itiraz kabul edilmemiştir. Mister Ferney şâhitlere âit yere geçsin.

Ferney çekine çekine istenileni yerine getirdi, bunun üzerine Mason şâhide dönerek sordu:

— Mister Ferney sizden, gece saat on bire doğru, yanınızda doktor Callison olduğu halde, Meredith Borden'in mâlikânesinde bulunduğunuz, bu ayın sekizinci gecesine kadar uzanmanızı ricâ edeceğim. Doktor Callison'a, Mister

Borden'in fotoğraf çalışmaları yaptığı stüdyonun kapısına vurduğunuzu ve Mister Borden'in rahatsız edilmek istemediğini bildirdiğini söylediniz mi?

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim! Bu şâhidin bir üçüncüye söylediğidir. İddia makamını ilgilendiremez!

— İddia makamını ilgilendirmediğini söylemekte haklısınız ama Mahkeme şâhidin bu suale vereceği cevabı öğrenmek arzusundadır. Suale cevap verin lûtfen!

— Peki! stüdyonun kapısına kadar gittim, kapıyı aldım...

Hâkim Erwood Ferney'in sözünü kesti:

— Size onu sormadılar. Doktor Callison'a ne söylediğinizi sordular.

— Doktora Mister Borden'in stüdyosunda fotoğraf çekmekle meşgul olduğunu ve rahatsız edilmek istemediğini söyledim.

— Ona Mister Borden'in bizzat rahatsız edilmek istemediğini bildirdiğini mi söylediniz?

Ferney salonda oturmuş duruşmayı tâkip eden Misis Callison'un bulunduğu tarafa doğru baktı:

— Ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum.

— Mister Borden'in mâlikânesinden ayrılırken, Doktor Callison'un arabasında sözü geçen hanıma bir silâh sesi duyup duymamış olduğunu sordunuz mu?

— Bir silâh sesine **benzeyen** bir gürültüden bahsettiydim.

— Ve Misis Callison'a öyle bir gürültü işitip işitmediğini sordunuz mu?

— Tam olarak söyliyemiyeceğim ama mümkündür.

Mason «Pekalâ şâhide sorulacak başka suâlim yoktur.» dedi.

Hamilton Burger de avukatı taklit etti:

— Benim de yoktur.

Mason ayağa kalktı hâkime döndü:

— Müdâfaa makamı yapacaklarını bitirmiştir, Sayın Hâkimim.

— İddia makamı da deminden beri bitirmiş durumdadır. Sayın Hâkimim, Yüksek Mahkemeden zanlının jüri önüne çıkartılmasına karar vermesini istiyorum çünkü, duruşmalarda meydana çıkan ve birbirine ters düşen hususlara rağmen, zanlı cinâyet silâhını elinde bulundurmuş ve öldürülen hakkında tehditler savurmuştur, bunu kimse yalanlayamaz. Üstelik zanlının öldürülenle olan konuşmasının hemen arkasından ve muhtemelen öldürülen zanlıya yolu gösterirken öldürücü darbeyi indiren tabancayı ateşlediğini ses alma cihâzından gayet net şekilde duyduk.

Hâkim Erwood uzun uzun savcıya baktı:

— Öyleyse Mister Borden'in ziyâretçisine yolu gösterirken stüdyodan geçirdiğini mi düşünüyorsunuz?

— Stüdyodan geçirmesi şart değildi, Sayın Hâkimim.

— Öyleyse nasıl oluyorda cesedi stüdyoda bulunuyor?

— Cinâyetten sonra oraya taşınmış olması pekalâ mümkün, Sayın Hâkimim.

Hâkim, Mason'a döndü:

— Müdâfaanın bu konudaki fikri nedir?

— Müdâfaa, Meredith Borden'in, George Ansley'i binânın ana kapısına kadar geçirdikten sonra kapıyı gürültüyle kapadığını düşünmektedir. Kapının tok gürültüsünü ses alma cihâzı kaydetti. Bunun doğruluğunu ses alma cihâzının biraz sonra durdurulduğundan anlıyoruz, zira durdurulmamış olsaydı cızırtılar devâm edip gidecekti.

Hamilton Burger ayağa kalkarak sert bir şekilde karşılık verdi.

— Ses alma cihâzı o gürültüden sonra durduruldu ama katil George Ansley tarafından... Öldürülen tarafından değil!

Hâkim Erwood Mason'a baktı, Mason gülümseyerek konuşmasına devâm etti:

— George Ansley ses alma cihazının nerede saklı olduğunu bilmiyordu. Hattâ konuşmalarının kaydedilmiş olduğundan bile haberdar değildi. Ayrıca, Yüksek Mahkemenin mutlaka dikkatini çekmiştir, cinâyetin ertesi günü, usta başının ifâdesine göre inşaatı kontrol etmekle vazifeli müfettişler gelerek ustabaşıya fikirlerini değiştirdiklerini esâsen inşaatın gayet iyi yapıldığını anlatmışlardı. Ansley ile Borden arasında geçen konuşmayı banttan dinledik; bu konuşmanın hiç bir yerinde Borden telefonu açıp müfettişlerden birine: (George Ansley gelip beni gördü. Onunla ben tamâmen mutâbıkız. Yaptığınız baskıyı kaldıracaksınız) gibi veya (George Ansley halkla münâsebetler mütehassısı olarak kendisinin münâsebetlerini yoluna koymakla beni vazifelendirmiştir. Şartnâmenin istediğinin çok daha fazlasını kendisinden istediğinizi söyledi. Bütün bunların altında bir pay almak istiyorsunuz gibi bir düşünceye sapmış olduğunuzu anlıyorum. Bu düşüncenizden vaz geçmezseniz, Mister Ansley'e karşı ne şekilde hareket ettiğinizi ve ondan para koparmaya niyetlendiğinizi bütün herkese açıklarım ve işinizden ederim.) gibi bir konuşma yapmadı.

Hâkim Erwood'un dudaklarında bir gülümseme belirdi:

— Mister Mason, şâyet olsaydı, o telefon konuşması sizin anlattığınızdan başka türlü olmazdı her halde. (Sonra savcıya doğru döndü) Sayın savcı bu duruşma süresince çağırılan şâhitlerin ifâdelerini bir daha gözden geçirirseniz Mahkemenin zanlıyı jüri önüne çıkartmasının sizin için pek iyi bir netice vermeyeceğini göreceksiniz zannediyorum.

«Mahkeme iddia makamının ön mahkeme sırasındaki vazifesinin ne olduğunu unutmuş değildir, bu vazife cinâ-

yet olduğunun ispatı ve zanlının bunu işleyebileceğinin gösterilmesidir. Bununla birlikte bir savcının esas vazifesi adâletin tecelli etmesine çalışmak ve suçsuz bir kimsenin cezâ görmesini önlemektir. Halbuki Mahkeme bu dâvâda zanlının işlemediği ve işleyemeyeceği bir cinâyetin bahis konusu olduğunu görmüştür.

«Bu sebeple bu dâvâda zanlı durumunda bulunan kimsenin suçsuzluğuna ve jüri önüne çıkartılmasına mahal olmadığına Mahkeme karar vermiştir. Celse tâtil edilmiştir.

Hâkim bunları söyledikten sonra, kendisine tezâhüratta bulunulan, salonu aceleyle terketti, bu arada gazeteciler en yakın telefon kulübesini kapmak için yarış ediyorlardı. Tabiî Mason ile müvekkili George Ansley hararetle el sıkışmayı unutmadılar.

ON ÜÇ

Mason çalışma odasına girerken sekreteri Della'ya: «Gazeteler dostumuz Hamilton Burger'e pek insafli davranmıyorlar.» dedi.

Della gülmeye başladı:

— Mahkeme salonunu kızgınlıkla terkedeceği yerde yenilmeyi memnunlukla karşılasaydı onun için çok daha iyi bir reklâm olurdu!

— Belki başka bir seferinde öyle davranmayı akıl edebilir. Yeni bir şey var mı?

— Bir müşteri...

— Hangi konuda?

— Cinâyet!

— Vay! Kimin öldürülmesi hakkında?

— Meredith Borden.

Della Street, patronun kaşlarını kaldırdığını görünce, izah etti:

— Dawn Manning'in bir avukata telefon edebilme hakkını kullanmasına müsaade etmişler o da kendisini sizin temsil etmenizi istiyor.

— Neredeymiş?

— Göz altında...

Mason şapkasını alırken: «Ben gidiyorum.» dedi.

— Ama patron, onun dâvâsını üzerinize alamazsınız, hele şeyden sonra...

— Neden sonra?

— Dünkü celse sırasında onu cinâyetle suçladıktan sonra...

— Onu cinâyetle mi suçladım? Ben mi?

— Sözlerinizin altındaki gizli mânâlarla...

— O sırada sana öyle gelmiş Della çünkü ben Hamilton Burger'in Dawn Manning'i cinâyetle işlemekle suçlarsa ne kadar zor duruma düşeceğini düşünerek öyle hareket etmiştim.

— Ne demek istiyorsunuz? Suçluluğu aşağı yukarı apaçık. Arabadan dışarı fırladıktan sonra tabancasını buldu ve Borden'in bahçesinde olduğunu anlayınca onunla olan randevusuna gitti. Bunu inkâr edemez çünkü fotoğraf makinesinin içinde bulunan film onun fotoğraf stüdyosuna girmiş olduğunu gösteriyor. Böylece yalan söylediği meydana çıkınca, Meredith Borden'in yanında olduğunu itiraf etmek zorunda kalacak... Yoo! Patron ricâ ederim onun müdafaasını üzerinize almayın!

— Nedenmiş? Savcının bana yaptığı bir nevi meydan okumayı temizlemeliyim... Hem sonra Dawn Manning çok güzel bir kadın!

— Patron, Hamilton Burger Dawn Manning'in müdafaasını üzerinize aldığınızı öğrenirse ilk tahkikata yine hâkim Erwood'un bakması için elinden geleni yapacaktır.

Hâkim Erwood'un bir avukatın vazifeleri hakkında düşündüklerini biliyorsunuz. O avukatların dâvâlarına mutlaka inanmış olmalarını istiyor... Kısacası dün olanlardan sonra işin başından size karşı olacaktır. Burger bunu çok iyi biliyor ve sizinle bire karşı on bahse girerim ki mahkeme-ye hâkim Erwood bakacak!

— İddiaya girmiyorum Della, çünkü kazanacağınızdan eminim. Hakikaten ben de Burger'in yerinde olsaydım aynı şeyi yapardım.

— Hâkim Erwood sizi mağlûb edecektir, patron!

Mason kapıyı kapamadan önce gülümseyerek: «Bunları bana şevk vermek için anlatıyorsun değil mi Della?» diye sordu.

ON DÖRT

Ziyâretçi salonunda oturan Mason Dawn Manning'e baktı. Ortadaki kalın bir cam onları birbirinden ayırıyordu ama camın her iki tarafına konulmuş mikrofonlar birbirlerini duyabilmelerini sağlıyordu.

Manning konuşuyordu:

— Özür dileyecek bir şey yok! Bir müşterinizi müdâfaa ederken onu kurtarmak için her şeyi yapmanız gayet normaldir. George Ansley'i müdâfaa ediyordunuz ve onu beni kurtlara atarak kurtarabilirdiniz. Şimdi sizden beni müdâfaa etmenizi istiyorum. Size verebileceğim çok param yok ama bunu bana borçlu olduğunuzu düşünüyorum!

— Benim için mühim olan bana verebileceğiniz para değil benimle konuşurken doğruyu söyleyip söylememeniz.

— Size doğruyu söyledim... Aşağı yukarı tabî!

— Ferney'in boşanma muâmelelerini sonuna kadar yürütmemiş olduğunu biliyor muydunuz?

— Yeni öğrenmiştim.

— Loretta Harper'in onun sevgilisi olduğunu biliyor muydunuz?

— Bir Loretta Harper ile dolaştığını duymuştum ama o kadını daha önce hiç görmemişim.

— Meredith Borden'e poz veriyor muydunuz?

— Bunu sizden saklamamıştım ki. Bununla birlikte ona hiç bir zaman çıplak olarak poz vermedim ve o fotoğraf filminin oraya nasıl girmiş olduğunu bir türlü aklım almıyor. O akşam Borden'in evinde değildim. Borden'le aramın açık olduğunu söyledim. Mühim biri üzerinde baskı kurabilmek için beni bir fâhişe gibi kullanmak istedi. Ona bu gibi işlerde olmadığımı söyleyerek evinden çıkmıştım.

— Aranızda kavga gibi bir şey oldu mu?

— Hem de nasıl! Onu tokatladım.

— Savcı bunu ispat edebilir mi?

— Tabii. O sırada yanımızda başkaları da vardı...

— Onu tehdit ettiniz mi?

— Onun gibi âdi insanların yaşamaya hakları olmadığını yüzüne söyledim... Ah! Çok kötü durumda olduğumu anlıyorum!

— Onu sen mi öldürdün?

— Hayır. Size hakikati söyledim: nerede olduğumu anlayınca hemen mâlikânenin bahçesinden çıktım.

— Peki, çıplak olarak resminizi nasıl çekmiş olabilir?

— Çekmediki...

— Fotoğraf makinesi aksini söylüyor.

— Beni çıplak pozlarda gösteren o fotoğraf filminin o makinenin içinde nasıl olupta bulunduğunu size söyleyemeyeceğim orada olmadığımı kat'iyetle ifâde edebilirim.

— Çıplak poz verdiğiniz olur mu?

— Tanıdığım fotoğrafçılara ve artistik pozlarda poz veririm.

— Bir tabancanız var mı?

— Hiç bir zaman olmadı ki şimdi olsun.

— Hiç üzerinizde tabanca taşıdığınız oldu mu?

— Hayır, hiç bir zaman!

— Halbuki bir silâha ihtiyâcınız olabilecek durumlara düşmüş olmanız lâzım değil mi?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Bana kalırsa, üzerinizde birer bez parçası sayılabilecek bikiniyle fotoğrafçıların karşısına tek başına çıkıyorsunuz...

— Bir bikiinin altına otuz sekiz kalibrelik silâh saklanamaz ki, Mister Mason. Bir model kendini her hangi bir şekilde korumasını öğrenmelidir ama tabancayla değil...

— Pekalâ Dawn! Avukatınız olmayı kabul ediyorum.

ON BEŞ

Hâkim Erwood tıklım tıklım dolmuş olan salona baktı ve sert bir sesle duruşmayı açtı:

— Dawn Manning ismiyle de tanınan, Dawn Fernelley'e karşı Californiya eyâleti...

Hamilton Burger hâkime döndü:

— Biz hazırız Sayın Hâkimim.

Hâkim: «Mister Mason'un zanlının müdâfaasını üzerine aldığı doğru mu?» diye sordu.

Mason: «Tamâmiyle doğrudur, Sayın Hâkimim» diye cevap verdi.

— Mister Mason, geçen sefer mahkeme huzurunda bulunduğunuz sırada, şimdiki zanlıya karşı bir seri delil vermiştiniz...

Mason gülümseyerek karşılık verdi:

— Bu delillerle şimdi, sayın savcı müvekkilimi mahkûm ettirmeye uğraşacak, ben de bu delilleri getiren şâhitlerin karşı sorgusunu yapacağım.

Hâkim Erwood bu durumu kabul etmekte biraz tereddüt etti. Nihâyet savcıya doğru döndü:

— Başlıyabilirsiniz sayın savcı.

Hamilton Burger Sam Drew'i ön konuşmaları yapmakla vazifelendirdi. Yardımcı, dâvânın ana hatlarını anlattı, çeşitli suç delillerini saydı, Dawn Manning'in Borden'in fotoğraf stüdyosunda bulunmuş fotoğraflarından bahsetti. Sonra Hamilton Burger, Harvey Dennison'u şâhitliğe dâvet etti. Şâhit yeniden stoklarından bir tabancanın hangi şartlar altında kaybolduğunu ve kaybı nasıl anladıklarını anlattı.

Şâhit ifâdesini bitirince, hâkim Mason'a dönüp sordu:

— Karşı sorguya çekecek misiniz?

Avukat: «Evet, Sayın Hâkimim» diye cevap verdi, ayağa kalkarak şâhidin yanına yaklaştı, «Mister Dennison şâhitliğinize sebep olan husus hakkında fikir sâhibi olmak için defterlerinizi karıştırdığınızı umarım.»

— Karıştırdım.

— Tabancanın kaybolduğunun anlaşıldığı zaman zanlı sizin mağazanızda çalışıyordu değil mi?

— Evet.

— Bu kayıp, kalan mallarınızın bir listesini çıkardığınızı zaman ortaya çıktı değil mi?

— Evet.

— O sırada mağazanızda kaç kişi çalışıyordu?

— Hatırlıyabildiğim kadarıyla on iki kişi...

— Bu sayıya patronlar da dahil mi?

— Hayır. Ayrıca üç patron vardı.

— Toplam olarak tabancayı aşırabilecek on beş kişi ediyor değil mi?

— E... Evet, zannederim...

— Ve bahsi geçen tabancanın fabrikadan dükkânınıza gelmesinden sonra dükkânınıza iki defâ hırsız girdi değil mi?

— Evet.

— Hırsızlar neler çalmışlardı?

Hamilton Burger hemen araya girdi:

— İtiraz ediyorum! Bakılmakta olan dâvâ ile bu sualin alâkası yoktur.

— İtiraz kabul edilmiştir, Mister Mason.

— Peki, Sayın Hâkimim. Sualimi geri alıyorum ve Mister Dennison'a soruyorum: av ve balık tutma malzemesinin bu iki hırsızlık sırasında çalındığı doğru mudur?

Hamilton Burger: «Aynı sebepten yine itiraz ediyorum!» dedi.

— İtiraz kabul edilmemiştir.

— Evet, her iki defâsında da, tüfekler, tabancalar, kurşunlar, balık tutma malzemesi ve para çalındı.

— Sorulacak başka suâlîm yoktur.

Yerini terketmeye hazırlanan şâhidi Hamilton Burger eliyle işâret ederek durdurdu:

— Bir dakika. Size bir iki şey daha sormak istiyorum... Mister Dennison sözünü ettiğimiz tabanca bu hırsızlıklarda çalınmış olsaydı, yokluğunu hemen farkederdiniz değil mi?

— İtiraz ediyorum! Bu سوال şâhidin kendi fikrini söylemesini icap ettiriyor.

— İtiraz kabul edilmiştir.

— Her hırsızlıktan sonra bir sayım yaptınız umarım?

— Evet.

— Bu sayımlardan sonra mı tabancanın kaybolduğunu farkettiniz?

— Hayır.

— Hepsi bu kadar.

Mason gülümseyerek sordu:

— Bu iki sayımdan birinde tabancanın` var olduğu ortaya çıktı mı?

— Hayır. Daha önce de anlattığım gibi, kayıtlarımızda bu tabanca için bir acayiplik olmuş. Ne olup bittiğini anlıyamıyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bu tabancanın **satılmış** olmasıdır.

Mason: «Hepsi bu kadar» dedi.

Hamilton Burger ayağa kalkıp sordu:

— Bu silâhın kaybolduğu ortaya çıktığı zaman zanlı sizde çalışıyor muydu?

— Evet.

Mason şâhide döndü:

— Ve ondan başka on dört kişi daha çalışıyordu değil mi?

— Evet.

— Teşekkür ederim, hepsi bu kadar.

Hamilton Burger : «Benim için de öyle» diye ekledi, «yerinize gidebilirsiniz Mister Dennison. Şimdi Frank Ferney'i çağırmak istiyorum. Ama daha önce Yüksek Mahkeme'ye Mister Ferney'in bâzı konularda kötü niyetli bir şâhit olduğunu hatırlatmak isterim. Zanlıyı elinden geldiği kadar korumaya çalıştığını zannediyorum.»

Mason ayağa kalktı ama Burger onu görmezlikten gelerek konuşmasına devâm etti:

— Bu sebeple kendisine hakikate varabilmek için hoşuna gitmeyeceği bâzı sualler sormak zorunda kalacağım...

Hâkim Erwood savcının sözünü kesti:

— Bir dakika. Bir itirazda mı bulunmak istiyorsunuz Mister Mason?

— Evet, Sayın Hâkimim. Savcının şâhide iyi niyet göstermediği takdirde birtakım maksatlı sualler sormasını kabul ediyorum. Ne varki iddia makamının, sorguya baş-

lamadan, şâhidin ifâdesini değiştirmek gayesini güttüğü apaçık belli olan, böyle bir konuşma yapmasının lûzumu- nu bir türlü anlıyamıyorum.

— Mister Burger, Mahkeme Mister Mason'un haklı olduğuna karar vermiştir. Her zamanki gibi sorgunuza başlar mısınız?

— Peki, Sayın Hâkimim. Mister Ferney, öldüğü sırada Meredith Borden'in hizmetinde miydiniz?

— Evet.

— Şimdi sizden ayın sekizi Salı akşamına gitmenizi ricâ edeceğim. O akşam Meredith Borden'in evinde bulundunuz mu?

— Evet.

— Hangi saatte?

Mason müdâhale etti:

— Bir dakika! Yüksek Mahkemeden şâhide ayın sekizi akşamıyla ilgili hiç bir suale cevap vermemesi için ikazda bulunmasını rica ediyorum.

Hâkim Erwood şaşkınlığını gizleyemedi:

— Neden?

— Şâhit zanlının kocasıdır ve bir koca, karısının müsaadesi olmadan, aleyhine veya lehine şâhitlik yapamaz.

Hamilton Burger kendinden gayet emin cevap verdi:

— Bu noktayı şimdi aydınlığa kavuşturacağım: Mister Ferney, zanlıyla evli misiniz?

— Hayır.

— Onun kocası değilsiniz değil mi?

— Hayır.

Hamilton Burger, dudaklarında bir zafer gülümsemesi, Mason'a baktı. Avukat şâhide dönüp sordu:

— Zanlıyla evli miydiniz?

— Evet.

— Ne zaman evlendiniz?

— Aşağı yukarı üç sene önce...

— Ve bir süre ayrı yaşadınız değil mi?
— Evet.
— Ne kadar süre boyunca?
— On sekiz ay kadar.
— Ve şimdi zanlıdan boşanmış bulunuyorsunuz değil mi?

— Evet!
— Boşanma kararı ne zaman verildi?
— Dün!
— Nerede verildi?
— Nevada eyâletinde, Reno'da.
— Yanlış anlamadıysam, boşanmak için uçakla Reno'ya gittiniz ve mahkemeye yetişmek için de tekrar uçakla geri döndünüz değil mi?

— Evet!
— Daha önce de boşanmak için mahkemeye başvurmuşunuz ama formalitelerin tamamlanmasını beklemeden vazgeçmişsiniz değil mi?

— Evet.
— Ayın sekizi akşamı Meredith Borden öldürüldüğü zaman zanlıyla evli miydiniz?

— Evet.
Mason hâkime döndü:

— Hepsi bu kadar Sayın Hâkimim.
Hamilton Burger kelimelerin üzerine basa basa sordu:
— Ama şimdi zanlıyla evli değilsiniz değil mi?

— Evet, evli değilim.
— Sayın Hâkimim, size eşlerden birinin eski eşinin aleyhine veya lehine, evlilikleri sırasında geçmiş şeyler için bile olsa, şahitlik yapmış olduğu bir sürü dâvâları örnek gösterebilirim.

Masonda aynı şekilde karşılık vermekte gecikmedi:
— Sayın Hâkimim, size boşanmış eşlerden birinin, ötekinin aleyhinde veya lehinde bile olsa, evlilik sırasın-

da yapılmış mahrem konuşmalardan bahsedemediği bir sürü dâvâları örnek gösterebilirim.

Hamilton kızgınlıkla sordu:

— Mahrem konuşmalardan bahseden kim? Ben sâdece olan şeyler hakkında şâhidi sorguya çekiyorum.

— Şâhide : Borden'in stüdyosunun kapısına vurduğunu ve karısının «Gidin buradan» diye cevap verip vermediğini sormıyacak mıydınız?

— Tabiî ki soracaktım!

— İşte, görüyorsunuz! Tam düşündüğüm gibi. Şâhit karısının kendisine söylediği bir şeyi ifâdesinde açıklayamaz. Bu şahsî konuşmalar bölümüne girer; Medenî kanunumuzun 1881 ci maddesinin birinci bendine ve Ceza kanunumuzun 1332 ci maddesine bakmanızı tavsiye ederim sayın savcı...

Hamilton Burger'in gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı:

— Ama bu, kanunun karı koca arasındaki mahrem konuşmalar diye vasıflandırdığı konuşmalardan değil ki! Zanlı şâhide o cümleyi kocası olduğunu bile bilmeden söyledi.

— Kocasını olup olmadığını bilmediğini siz nereden anladınız?

Hamilton Burger o derece kızdı ki bir ara ne söylediği anlaşılmaz hâle geldi:

— Sayın Hâkimim! Eğer Mahkeme müdafaanın lehine karar verirse zanlının bu cinâyeti işlemiş olmasına göz yummuş olacaktır! Çünkü bir cinâyet işlediği açık ve seçiktir. Huzurunuzdaki şâhit zanlının suçlu olduğuna karar verdirebilecek şeyler bilmektedir. Diğer taraftan artık karı koca degillerdir. Bir seneden fazla zamandır ayrı yaşamaktadırlar ve aralarında müdâfaanın itirazlarını haklı çıkartacak hiç bir şey geçmemiştir.

Mason yılmadan tekrarladi:

— Bir karının kocasına söylediği her şey mahremdir ve şahsî konuşma sayılır. Zanlı stüdyoda bulunuyorsa ve kocasına oradan gitmesini söylediye bunu karısı olarak söylemiştir çünkü o sırada evliydi.

— Hayır efendim! Kapının arkasında kimin bulunduğuna dâir en ufak bir fikri bile yoktu. Bildiği tek şey kapının vurulmuş olmasıydı. Ve kapının açılmasını istemiyordu çünkü çıplaktı.

— Şâhit karısının sesini tanıdıysa, karısı da kocasının sesini tanımış olabilir.

— Ama verdiği cevâbın mahrem olduğunu düşünmüyordu!

Mason gülümsedi:

— Müvekkilimin ne düşündükleri konusunda ifâde vermek istiyorsanız sayın savcı şâhitlere ayrılan bölmede yerinizi alarak düşünceleri okumakta mütehassıs olduğunuzu ispat etmelisiniz. Yanınızda kristal kürenizi de getirirseniz çok iyi olur.

Hâkim gülmemek için kendini tutmaya çalışarak araya girdi:

— İşi uzatmayalım baylar! Sayın savcı, Mahkeme müdâfaanın itirazını yerinde bulmuştur çünkü, bu karı koca arasındaki konuşma, kanunen evli bulundukları sırada, daha sonra bir cesedin bulunacağı, bir odada zanlı bulunurken olmuştur.

Hamilton Burger kabul etmek istemedi:

— Ama Sayın Hâkimim, bu şekilde hareket bizim elimizi kolumuzu bağlamak demektir! Bu şâhidin ifâdesine başvuramayacak olduktan sonra hiç bir şey yapamayız!

— Sayın savcı size şunu hatırlatırım ki siz burada zanlının, çok muhtemeldir, bu cinâyeti işlediğini ispat etmek için değil sâdece cinâyeti işleyebileceğini ispat etmek için bulunuyorsunuz. Şimdiden Mahkemeyi bir cinâyet işlenmiş olduğuna ve zanlının cinâyet silâhını bir süre

elinde tutmuş olduğuna inandırılmış bulunuyorsunuz. Geriye size zanlının cinâyet işlendiği sırada cinâyet yerinde bulunduğunu ispat etmek kalıyor. Geri kalanları jüri önünde istediğiniz gibi açıklayabilirsiniz.

Burger düşünceli düşünceli ne söyleyeceğini bilemezken, Mason Hâkime dönerek sordu:

— Yüksek Mahkeme kararını önceden açıklamış olmuyor mu?

Hâkim kaşlarını çatarak Mason'a baktı:

— Hiç de değil Mister Mason. Müdâfaa zanlının serbest bırakılması gerektiğini ispat ederse, istediği gibi zanlı serbest bırakılacaktır. Üstelik Mahkeme zanlıyı jüri önüne çıkartmak için gerekli ve yeterli şartları saymış oldu.

Hamilton Burger'in tasası biraz dağılmıştı:

— Sayın Hâkimim, Mister Ferney'in şimdilik çekilerek yerini Loretta Harper'e bırakmasını ricâ edeceğiz.

Loretta Harper yemin etti ve o akşam bir yemek verdiğini ve bu yemeğe Ferney'den başka iki eski dost; Jason ve Millicent Kendall'ların da dâvetli olduğunu söyledi. Saat dokuzdan biraz önce sokağın öbür tarafından sigara almak için dışarı çıktığını ve zanlının kendisini arabasına binmeye zorladığını anlattı. Sonra Borden'in mâlikânesine girerken geçirdikleri kazâyı nakletti. İsminin gazetelerde çıkmasını önlemek için, zanlının yerine geçtiğini ve yine aynı sebepten dolayı, George Ansley'e isminin Beatrice Cornell olduğunu, Ancordia Apartmanlarında oturduğunu söylediğini itiraf etti. Ansley kendisini bıraktıktan sonra taksiyle evine döndüğünü ve nişanlısı Frank Ferney'in doktor Callison ile olan randevusunu kaçırdığını farkettiğini anlattı. Hemen Ferney'i uyandırdığını ve Ferney'in de acele ile evinden ayrıldığını söyleyerek ifâdesini tamamladı.

Bunun üzerine Hamilton Burger Mason'a doğru öndü:

— Şâhit müdâfaanın emrindedir,

Mason ayağa kalktı:

— Dormain Apartmanlarındaki dâirenizin numarası kaçtır?

— 409

— Kazâ sırasında zanlının elinde tabanca tuttuğunu hatırlıyor musunuz?

— Evet, tamâmiyle çünkü devamlı olarak beni tehdit etti.

— Kazâdan sonra o tabancayı gördünüz mü?

— Hayır!

— Kazâdan sonra zanlının eline, tabancayı hâlâ tutup tutmadığını anlamak için baktınız mı?

— Hayır, ellerine bakmadım. Ama bana kalırsa kazâ sırasında elinden fırlayıp otların üstüne yuvarlanmış olmalı...

— Sorulacak başka sorum yoktur.

Hamilton Burger bir an düşündü sonra açıkladı:

— Yüksek Mahkemeye iddia makamının şâhitlerinin bu kadar olduğunu bildiririm.

— Mahkeme bir adlî incelik sâyesinde iddianın son derece sağlam olmasının önleendiğinin tamâmen farkındadır çünkü bu suretle ikinci defâdır ki bu dâvânın ana hatları ortaya konmuştur. Müdafaa şâhit dinletmek istiyor mu?

— Evet, Sayın Hâkimim.

Hâkim kararının artık değişmeyeceğini belli eden bir sesle: «Öyleyse çağırın onları» dedi.

— İlk şâhidim Beatrice Cornell'dir.

Model ajansını idâre eden Beatrice Cornell yemin ettikten sonra Mason ona dönerek sordu:

— Zanlı Dawn Manning profesyonel modellerinizden olup istek üzerine onu fotoğrafçılara veya ressamalara gönderiyordunuz değil mi?

— Evet, listemdeydi.

— Ayın dokuzunda Dawn Manning'i sizden model olarak kirâlamak isteyen oldu mu?

— Evet.

— Ve aynı gün Dawn Manning'in sol kalçasını gördünüz değil mi?

— Evet.

— Bize o sol kalçanın ne durumda olduğunu anlatır mısınız?

— Kalça boydan boya morarmıştı ve yer yer derisi soyulmuştu.

— Üzeri kabuk bağlamış mıydı?

— Tabii!

— Dawn Manning'in ayın dokuzu sabahı resminin çekildiğini biliyor musunuz?

— Evet.

— Size renkli bir fotoğraf gösteriyorum. Bana neyi gösterdiğini anlatır mısınız?

— Bu Dawn Manning'in ayın dokuzu sabahı çekilen fotoğraflarından biridir. Gayet açık bir şekilde sol kalçanın durumunu görmek mümkün...

Mason rakibine dönerek sordu:

— Karşı sorguya çekecek misiniz?

Savcı gülümsedi.

— Miss Cornell başka bir deyişle, şimdiye kadar anlattıklarınız Loretta Harper'in ifâdesinde anlattıklarını, ayın sekizi akşamı zanlının bir araba kazâsı geçirdiğini, doğrulamaktadır değil mi?

— Evet.

Hamilton Burger, dudaklarında bir gülümseme hafifçe eğilerek: «Teşekkür ederim, hepsi bu kadar» dedi, sonra aynı hareketi rakibine dönerek tekrarlayıp ona da: «Size de çok teşekkür ederim Mister Mason» dedi.

— Bir şey değil. İkinci şahidim Edmond Morley olacaktır.

Edmond Morley meşhur bir fotoğrafçıydı, bir sürü fotoğrafçılık kulübünün âzâsıydı, bir sürü fotoğraf yarışmasının birincisiydi ve bir sürü mecmuaya resim çekiyordu.

Mason şahide dönerek sorguya başladı.

— Mister Morley, işte size zanlının suç delili olarak kabul edilmiş olan birkaç fotoğrafı. Bu fotoğrafları daha önce gördünüz mü?

— Evet! Ve hattâ dikkatli bir şekilde tetkik etmek fırsatını bile buldum.

— Meredith Borden'in stüdyosunda kullandığı fotoğraf makinesini de tanıyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Bize bu fotoğrafların o bahsi geçen makineyle çekilip çekilemeyeceğini söyleyebilir misiniz?

— Evet, söyleyebilirim.

Hamilton Burger araya girdi:

— Bir dakika, lütfen! Ben itirâzımı bildirmeden suale cevap vermeyin. Sayın Hâkimim, bu kadar senelik savcılık hayâtımda ilk defa böyle bir şey görüyorum. Şâhide, kendiliğinden konuşan, ben buyum diyen, bir delil hakkında düşüncesini ve neticelerini soruyorlar. Bu fotoğraflar tabîî ki sözü geçen makineyle çekildi, çünkü o makinenin içinde bulunuyordu.

Hâkim Erwood Mason'a baktı. Mason sâdece gülümsemekle yetindi:

— Yüksek Mahkemeye bu fotoğrafların o makineyle çekilemeyeceğini ve maksatlı olarak içine konulduğunu göstermeye çalışacağız.

Hâkim kendini tutamıyarak bağırdı:

— Ama bir fotoğrafın bir makineyle çekilip çekilemeyeceğini nasıl göstereceksiniz?

— Yüce Mahkeme'ye, bu bahiste mütehassıs olan şâhidin yardımıyla, onu göstermeye çalışacağım!

— Pekalâ. Bu mütehassısı dinlemeye hazırız, ama şâhitliğin çok açık olması lâzım yoksa nazarı dikkate alınmayacaktır. Sorguya devâm edin.

— Mister Morley, size göre, bu fotoğraflar Meredith Borden'in makinesiyle mi çekilmiştir?

— Hayır.

— Buna nasıl karar veriyorsunuz?

— Görüntünün boyuna bakarak.

— Bununla ne demek istediğinizi anlatır mısınız?

— Bir fotoğraf camının veya filminin üzerindeki görüntünün boyu o makinenin merceklerinin odak uzaklığıyla fotoğrafı çekilen şahsın makineye olan uzaklığına bağlıdır.

«Merceklerin odak uzaklığı çok az olursa daha çok sâha alır ama resmi çekilen şahıs fotoğraf üzerinde az yer kaplar. Tersine olarak merceklerin odak uzaklığı filme veya cama göre büyük olursa, şahıs, yakından çekilmek şartıyla, fotoğraf kâğıdının hepsini kaplar. Çok defâ, iyi bir neticeyi ulaşmak için, merceklerin odak uzaklığının filmin veya camın köşelerinin boyuna uygun olması lâzımdır. Bununla birlikte portre fotoğrafları çekilirken merceklerin odak uzaklığı filmin köşelerinin bir buçuk veya iki katı olursa daha iyi netice verdiği görülmüştür.

Hâkim Erwood daha fazla dayanamıyarak sordu:

— Ama bunlar bize zanlının fotoğraflarının Meredith Borden'in makinesiyle çekilip çekilmediğini nasıl gösterecek?

— Çok basit Sayın Hâkimim. Bu fotoğraflarda zanlının boyu resmin aşağı yukarı yarısına geliyor. Meredith Borden'in makinesinin mercekleriyle ve stüdyosunun büyüklükleri göz önüne alınırsa, zanlının ayakta, boyu resmin aşağı yukarı yarısına gelecek bir şekilde, fotoğrafının

çekilmesi imkânsızdır. Makine stüdyonun bir köşesine konulsa zanlı da ona karşı köşede poz verse en fazla uzaklık sağlanmış olabilir, beşe yedi bir filmin üzerine çekilseydi görüntünün boyu çok daha fazla olurdu. Bu sebeple zanlının fotoğraflarının başka bir makineyle çekilmiş bulunduğuna ve banyo edilmeden Meredith Borden'in makinesinin içine konulmuş olduğuna karar vermek zorundayım.

Mason: «Karşı sorgu?» diye sordu.

Hamilton Burger konuşmaya başladığı zaman sesi açıkça alaycıydı:

— Meredith Borden'in fotoğraf makinesinin merceğinin belirli bir odak uzaklığı var diye zanlının fotoğraflarının bu makineyle çekilmediğine karar veriyorsunuz değil mi?

— Karar vermiyorum, eminim.

— Her şey bunun aksini gösterdiği halde mi?

— Evet.

— Yâni başka bir deyişle, siz tıpkı hayvanat bahçesine giden ve bir zürâfa görünce (Böyle bir hayvan olmaz!) diyen bir adam gibisiniz değil mi?

Salonda bir kahkaha tûfânı koptu, hâkim sessizliği muhâfaza etmek için tahta çekicini birkaç kere masaya indirmek zorunda kaldı. Ve savcıya döndü:

— Bu suali şakacı buluyorum. Mister Burger.

— Ben öyle düşünmüyorum Sayın Hâkimim. Tamâmiyle kabul edilebilir bir sual olduğunu zannediyorum.

Mason: «Ben bir itirazda bulunmuyorum» dedi.

Bunun üzerine şâhit cevap verdi:

— Hayır, ben o bahsettiğiniz adam gibi değilim. Fotoğrafçılığı inceden inceye bilirim. Bu sebeple neyin olabileceği neyin olamayacağı hakkında konuşabilirim. Zâten Meredith Borden'in makinesinin eşiyle ve zanlının boyununda bir foto modelle bir tecrübe yaptım. Çeşitli uzaklıklar-

dan **bir sürü** fotoğraf çektim ve belki Mahkeme zanlının fotoğraflarıyla karşılaştırmak ister diye yanımda getirdim. Arzedebilirim.

Hamilton Burger cevap olarak: «Sorulacak başka sualim yok.» dedi, «Ben elimdeki kat'i delillere bakarım, Sayın Hâkimimin de benim gibi hareket edeceğini umarım.»

Bunun üzerine Mason mübâşire döndü:

— James Goodwin'i çağırır mısınız?

James Goodwin Dormain Apartmanlarını yapan mimardı ve mahkemeye apartmanın ve dördüncü katın plânlarını verdi.

Hamilton Burger plânlara ehemmiyet vermeyen gözlerle baktı ve şâhide sorulacak suali olmadığını bildirdi, bundan sonra Mason da başka şâhidi kalmadığını açıkladı.

Hâkim Erwood'un Burger'e iddia makamının şâhidinin olup olmadığını sorması üzerine, Burger ayağa kalkarak cevap verdi:

— Bizim de yoktur, Sayın Hâkimim. Zanlının cinâyeti işlemiş olduğu apaçıktır ve sâdece Loretta Harper'in ifâdesi bile zanlıyı jüri önüne çıkartmak için yeterlidir.

Mason da ayağa kalkarak hâkime sordu:

— Müdâfaanın fikrini söyleyebilir miyim, Sayın Hâkimim?

Burger gülümseyerek hemen belirtti.

— Bunda itiraz^e edecek bir taraf göremiyoruz!

Hâkim Mason'a doğru döndü:

— Sizi dinliyoruz, Mister Mason.

Avukat ayağa kalkarak konuşmaya başladı:

— Yüksek Mahkeme'ye sözlerime başlamadan önce zanlının kurulmuş bir düzenin kurbanı olduğunu bildiririm. Kendisinin bu fotoğrafları Meredith Borden'in stüdyosunda çekilmemiştir. Biraz önce bir mütehassıs onların Borden'in makinesiyle çekilmediğini de söyledi. Ve şimdi Yüce Mahkeme'nin dikkatini bir başka şey üzerine çeke-

rim. Loretta Harper'in ifâdesine göre, zanlı, kazâ sırasında arabadan fırlayarak meyilli yer üzerinde kaymış, sonra da Loretta Harper tarafından sürüklenmiştir. Bütün bunlar yüzünden, ertesi sabah, zanlının sol kalçası o derece morarmıştı ki bikinili poz verecek durumda değildi, Yüksek Mahkeme bu anlattıklarımı kendisine sunduğum fotoğraflarda görebilir.

«Şimdi, Mahkeme Meredith Borden'in kazâdan sonra çektiği iddia edilen fotoğraflara bakarsa onların mutlaka kazâdan önce çekilmiş olması lâzım geldiğini anlayacaktır, çünkü zanlının sol kalçasında hiç bir yara izi görülmemektedir.

«Zanlı profesyonel bir modeldir. Her gün fotoğrafçılara veya ressamalara poz verir. Böylece birisi ona poz verdirmiş ve fotoğraf filmlerini banyo etmeden Meredith Borden'i öldürene Borden'in fotoğraf makinesinin içine koyması için vermiştir.

«Mahkeme, iddia makamının iddia ettiği gibi, zanlının kazâdan hemen sonra bu fotoğrafları çekirmiş olmasının imkânsızlığını anlayacaktır, çünkü bu resimlerde sol kalçanın üzerinde ne bir çizik ne de bir morartı vardır.

«Yüce Mahkeme ayrıca hatırlıyacaktır ki zanlı evliliğine kadar La Vallée'deki silâh mağazasında çalışmıştır. Frank Ferney'in kendisine bu mağazada çalıştığı sırada kur yaptığı pekâlâ düşünülebilir.

— O sırada silâh mağazasının stoklarından bir tabanca çalınmıştır. Bu silâh bir erkek tarafından çalınmıştır. Hakikaten zanlı, kendini korumak için, bir silâh çalmak gafletine düşmüş olsaydı, el çantalarına kolaylıkla sığan o küçük tabancalardan alırdı, bu erkek tabancası gibi büyük ve ağır bir silâhı değil. Halbuki, Frank Ferney ile yakında evleneceğine göre, ona karşı son derece emin olması pekâlâ akla yakın; ve Frank Ferney onu görmek için mağazaya geldiği zaman kolaylıkla tezgâhın arka tarafına

geçebilme imkânına sâhipti, çünkü tezgâhı kollamakla vazifeli olan zanlı ona sonsuz bir itimad duyuyordu.

«Şimdi Frank Ferney'in sözde alibisine geliyorum ve Yüksek Mahkeme'den, şâhit James Goodwin'in biraz önce takdim etmiş olduğu, Dormain Apartmanları'nın ve bilhassa Loretta Harper'in oturduğu 409 numaralı dâirenin bulunduğu dördüncü katın plânına bakmasını ricâ ediyorum. Mahkeme hatırlıyacaktır ki, Frank Ferney sarhoş olup sızmış görüldüğünde yatak odasının karyolasının üzerine uzatılmıştı. Ve plânın gösterdiğine göre yangın merdiveni 409 numaralı dâirenin yatak odasının penceresinin önünden geçiyor. Böylece Frank Ferney'in pencereden çıkarak, yangın merdiveninden inmesi, gidip Borden'i öldürerek aynı yoldan geri gelmesi ve bir süreden beri o müthiş kaçırılma hikâyesini anlatmakla meşgul olan Loretta Harper tarafından uyandırılmış gibi hareket etmesi çok kolay oldu.

«Bütün bunlardan şunu çıkarabiliriz ki; Loretta Harper ile Frank Ferney Meredith Borden'i öldürüp bütün suçu zanlının üzerine yükleyecek şekilde bir plân hazırlamışlardı.

Mason bunları söyledikten sonra etrâfına bir baktı ve yerine oturdu.

Hâkim Erwood kaşlarını çatmıştı, Mason'a dönerek sordu:

— Bana o bahsettiğiniz fotoğrafları gösterir misiniz?

Hâkim Meredith Borden'in çektiğini iddia ettikleri fotoğraflar ile Mason'un kazâdan bir gün sonra çektiklerini karşılaştırmaya başladı. Hamilton Burger de bu arada ayağa kalkarak itiraz etti:

— Sayın Hâkimim! Bu hiç bir şeyi ispat etmez! Bir kaç rötüş yaparak yara izlerini fotoğrafa çıkartmamak pekâlâ mümkün ve...

Hâkim Erwood onun sözünü kesti:

— Ama rötuş yapılmadı ki. Yapılmış olsaydı Mahkemenin elinde bulunan filmlerde görülürdü.

Hamilton Burger yavaşça yerine oturdu.

Hâkim kararını çabuk verdi:

— Yeni bir soruşturma açılmasının lûzumlu olduğunu görüyorum. Zanlıya gelince, jüri önüne çıkartılmasına mahal yoktur ve en kısa zamanda serbest bırakılacaktır. Celse tâtîl edilmiştir.

ON ALTI

Perry Mason, Della Street, Paul Drake, George Ansley ve Dawn Manning avukatın çalışma odasında toplanmışlardı.

Dawn Manning Mason'a gülümsedi:

— Mister Mason açıkça söyliyeyim ki beni kurtlara yem olarak verdiniz zannetmiştim!

— Vermiştim ama hemen kurtlar size bir kötülük yapmadan gelip kurtardım.

Della Street Mason'a döndü :

— Patron size göre işin aslı neydi?

— Meredith Borden'in Frank Ferney'in kendisinden para aşırığının farkına vardığını zannediyorum. Hakikaten de Borden, çevirdiği işler sebebiyle, aldığı paraları **satın aldığı** şahıslara aktarıyordu. Tabiatıyla, sonradan kendisi aleyhine suç delili teşkil edebileceği için çek veremezdi. Bütün bu paralar banknot hâlinde nakit olarak alınıp veriliyordu. Frank Ferney'in bu paraların bir kısmını kendine alıkoyduğunu farzedebiliriz. Bu durum Borden tarafından ya anlaşıldı veya çok yakında anlaşılacaktı. Frank Ferney, Loretta Harper'in de suç ortaklığıyla, vaziyeti kurtarmaya karar verdi.

«Dawn Manning'in yanında Loretta Harper olduğu halde saat dokuzdan sonra mâlikâneye getirileceği bir plân hazırlandı. Loretta Harper, plâkasından tanınmamak için çalınmış bir otomobil kullanarak, Dawn Manning'i, herhangi bir şey bahâne ederek, tek başına Borden'in stüdyosuna gönderecekti. Hakikatte ise, Miss Harper aceleyle evine dönerek Frank Ferney'in alibisini teşkil edecekti.

«Bununla birlikte bu plân saate göre hazırlanmıştı ve bu saatlere kat'i surette uyulmalıydı. Hakikaten, Borden'in tam saatinde öldürülmesi mühimdi, çünkü Frank Ferney Miss Harper'in dâiresine gidebilecek zamanı bulmalıydı, tabii daha sonra da Doktor Callison'a gidecek kadar vakte ihtiyâcı olacaktı.

«Ama Ansley'in ziyâreti plânda yoktu. O gittikten ve Borden müfettişlere telefon ettikten sonra, Ferney patronunu stüdyoya bir bahâneyle götürüp orada öldürdü. Bundan sonra sonra sabırsızlıkla arabanın ve Dawn Manning'in gelmesini bekledi.

«Bildiğimiz sebeplerden dolayı araba mâlikâneye gidemedi.

«Bunun üzerine Ferney ilk plânı değiştirmeyi düşündü ve cinâyeti Loretta Harper ile kendisinin alibisi olan bir saatte işlenmiş gibi göstermeyi denedi. Doktor Callison'un istemiyerek yaptığı yardım sâyesinde az daha da başarıyordu.

«Ertesi sabah ilk plânlarının ters olduğunu gören iki suç ortağı, cinâyeti George Ansley'in sırtına yüklemek için, cinâyet silâhını onun arabasının torpido gözüne koymaya karar verdiler. Kısa bir müddet başardıklarını zannettiler. Sonra George Ansley'in suçsuz olduğunu ispat edebileceğimi anlayan, iki suç ortağından en akıllısı, Loretta Harper Ferney'i ilk plânlarına dönmeleri lâzım geldiği hususunda iknâ etti ve cinâyeti yine Dawn Manning'in sırtına yüklemeye kalktılar... ..

Avukatın konuşmasının tam burasında telefon çalmaya başladı. Della Street gidip cevap verdi sonra Paul Drake'e döndü:

— Sana, Paul!

Paul âhizeyi eline aldı, bir süre anlatılanları dinledi ve nihâyet cevap verdi:

— Teşekkür ederim... Başka şeyler öğrenirseniz, bana hemen haber vermeyi unutmayın.

Drake telefonu kapadı sonra Mason'a döndü:

— Tamam, Perry yanılmamışsın. Ferney biraz önce itiraf etmiş, aynen senin anlattığın gibi olmuş. Savcı cinâyet akşamı Dormain Apartmanının yangın merdiveninden bir adamın indiğini gördüğünü söyleyen bir şâhit bulmuş. Soruşturma yapanlar bir ön fikirle yola çıkmamış olsalardı bu şâhidi gayet kolaylıkla bulacaklardı. Çünkü adam bir hırsız olduğunu zannederek hemen polise telefon etmiş. Mesa Vista'nın aynasızları hemen oraya koşmuşlar ama ortalığı sâkin ve kimsenin dâvâcı olmadığını görünce aramaktan vazgeçip geri dönmüşler. Sonra işin görünüşte devâmı olmayınca unutup gitmişler.

Dawrı Manning kendini tutamıyarak söze karıştı:

— Başkalarından şu veya bu felâketten **kılı kılına** kurtulduklarını duyardım hep... Şimdi bunun ne demek olduğunu geçirdiğim tecrübeyle öğrenmiş bulunuyorum.

Della Street gülümseyerek ilâve etti:

— Sol kalçanızdaki çürükler sâyesinde mi?

İKİNCİ
KİTAP

KÜÇÜKLERİNİZ İÇİN...

Yazan
Enid BLYTON

Çeviren
Ayten GÖLETLİ

RIQUET'İN TAŞIDIĞI PAKET

Riquet Lutın ville'de alım satım yapıyordu. Mağazası dâimâ kalabalık oluyordu. **Riquet** çok geveze idi, her adımda bir tanıdığına bir şeyler anlatıyordu. Onu anlatabilmek için lâf ebesi demek lâzımdır. Çünkü hiç durmadan konuşurdu.

Filesini her zaman yedek eşya ile dolu idi. Birşeyler almak için çok parası da yoktu. Öğle vaktinin yaklaştığını görerek karar verdi:

— Eve gitmem lâzım!

Tam o sırada **şekerci** seslendi:

— Hey! **Riquet**! Madame **Pastille**'in evine mi gidiyorsun? O halde madamme **Flip**'in paketini taşır mısın? Senin komşun değil mi? İçinde bugün misâfirlerine vereceği ikindi kahvaltısı için aldığı şeyler var.

— Biliyorum, ben de oraya gidiyorum.

Dedi ve ona çok ağır ve soğuk gelen kartondan kutuyu yükledi.

Madamme Pastille şüphe ile sordu:

— Doğru eve gideceğinden emin misin? Eğer yolda beklemek mecburiyetinde isen paketi sana veremiyeceğim.

— Dosdoğru gidiyorum, Allahaismarladık.

Riquet evin yolunu tuttu. Fakat dört, beş adım yürümeden madamme **Bonbec** ile karşılaştı. Madamme Bonbec'le lâfa daldılar. Ona hikâyeler anlatıyor, gülerek onun anlattıklarını dinliyor, hemen arkasından çarşıda öğrendiği eylenceli bir hikâyeyi ilâve ediyordu.

Bu karşılaşma onun en az on dakikasını aldı. Nihâyet yürümeye başladı. Fakat çok uzağa gidemeden,

A! Oradan kim geliyor? Yaklaşan ihtiyar peder **Quinquengr Quinquengrogni**'ydi. Riquet bir haftadır onu görmemişti. Onun Pedere söyleyecek bir yığın şeyi vardı. Peder'e bir kelime konuşma imkânı vermeden kendi konuştu.

Peder sonunda sözünü kesti...

— Sen bir lâf ebeysisin Riquet! Allahaismarladık. Bir daha ki sefere sana korusma fırsatı vermeyeceğim.

Riquet yine yolu tuttu. Madamme Pastille'in dört köşe kutusu ıslak ve yumuşak olmuştu. Soğukluğu da gitmiş aksine ılıklaşmıştı.

Paketi kolunun altına sıkıştırmış kendi kendine soruyordu:

— Bunun içinde ne var acaba?

Küçük bir damla sarı su akıp Riquet'in elbisesinden aşağıya doğru kaydı. Kutunun içinde dondurma vardı. Madamme Flip misâfirleri için vanilyalı dondurma almıştı. Dondurmayı evvelden alıp saat dörde kadar buzdolabında saklamayı düşünüyordu. Riquet mırıldanarak yoluna devam etti... Yürürken pantolonuna, eriyen damlalar akma-

ya devâm ediyordu. Geçerken kapının önünde gördüğü küçük **Jasmine'e** işâret etti:

— Jasmine! Günaydın. Seni gördüğüme memnun oldum tâtîlini nasıl geçirdin.

Jasmine tâtîlini nasıl geçirdiğini anlatmaya zaman bulamıyordu. Riquet bitmeyen lâflarını sıralıyordu. Bu esnâda kremalar elbisesinden aşağıya inmeye devam ediyordu.

Sonunda Madame Flip'in evine geldiği zaman kutu tamâmen erimiş ve bomboş kalmıştı. Madame Flip kutuyu eline alır almaz büyük bir üzüntü ve şaşkınlıkla bir çığlık attı:

— Dondurmam! Hepsi erimiş, şu elbiselerine bak Riquet çok güzel bir haldesin. Kutuyu dosdoğru bana getirecektin, madamme Pastille doğru eve götüreceksin demişti sana...

— Evet, ben de öyle yaptım, doğru buraya geldim.

— Sana inanmıyorum. Seni iyi tanırım. Sen dünyânın en geveze insanısın. Yolda Peder'e rastladın ona uzun bir nutuk çektin, sonra madmaselle Jasmine'i gördün. Onunla gevezeliğe başladın. Sonra başkalarıyla derken zaman geçti ve bu esnâda dondurmam da eridi. Bu kutuyu al ona ihtiyâcım kalmadı çünkü kutu boş...

Madamme onu üzüntülü bir yüzle duran Riquet'e attı.

Bu harekete çok kızan Riquet yumruğunu sıkarak bağırdı:

— Sizin toplantınıza gelmiyeceğim, beni beklemeyin!

— Nasıl istersen...

Madamme Flip kızgınlıkla kapıyı yüzüne kapattı.

Riquet evine gitti. Biraz sonra üç tekerlekli bir araba sesi duyuldu. Dondurma satıcısı geliyordu. Madame Flip onu çağırıp sarı vanilyalı ve pembe çilekli dondurmadan alarak çay saatine kadar dayanması için hemen buzdolabına koydu.

Riquet saat dört buçuğa doğru pencereden baktığında dâvetlilerin yeşil çimenler arasında zevkle dondurma ve gofretlerini yediklerini gördü. Onlarla berâber olmayı çok isterdi, fakat gitmeye yüzü yoktu.

«Niçin bana söylendiği gibi dosdoğru eve gelmedim, neden çay saatinde gitmiyeceğimi söyledim? İşte çok konuşuyorum, onun için çok üzgünüm» diye düşündü.

Bu hâdiseden sonra artık gevezelik etmemeye karar verdi. Onun için kolay olmıyacaktı, fakat yapmaya, başarmaya gayret edecekti.

Büyük şehirlerde bütün kitaplarımızı bulabileceğiniz
kitabevleri

İSTANBUL

SİRKECİ - Yeni Zaman kitabevi Ankara Caddesi 155

KADIKÖY - Gençlik kitabevi Muvakkithane Caddesi 35

Kadıköy kitabevi Muvakkithane Caddesi 8/10

GALATA - Girgin Gündoğdu Karaköy Kadıköy İskelesinde

Haldun Görmez Karaköy Kadıköy İskelesinde

NİŞANTAŞI - Deniz kitabevi Teşvikiye Caddesi 164

OSMANBEY - Karabet Hekimoğlu Rumeli Caddesi 81

Sander Kitabevi Halâskârgazi Caddesi 275

ANKARA - Kültür kitabevi Atatürk Bulvarı 73 G Yenışehir

Seçkin kitabevi Kocabeyoğlu Pasajı 74 Yenışehir

Fatih kitabevi Necatibey Caddesi Yenışehir

Uyanık kitabevi Talâtpaşa Bulvarı 132 A

İZMİR - DATİC İkincibeyler Numanzâde Sokak 27 A

ADANA - Yolgeçen kitabevi Çakmak Caddesi 62